

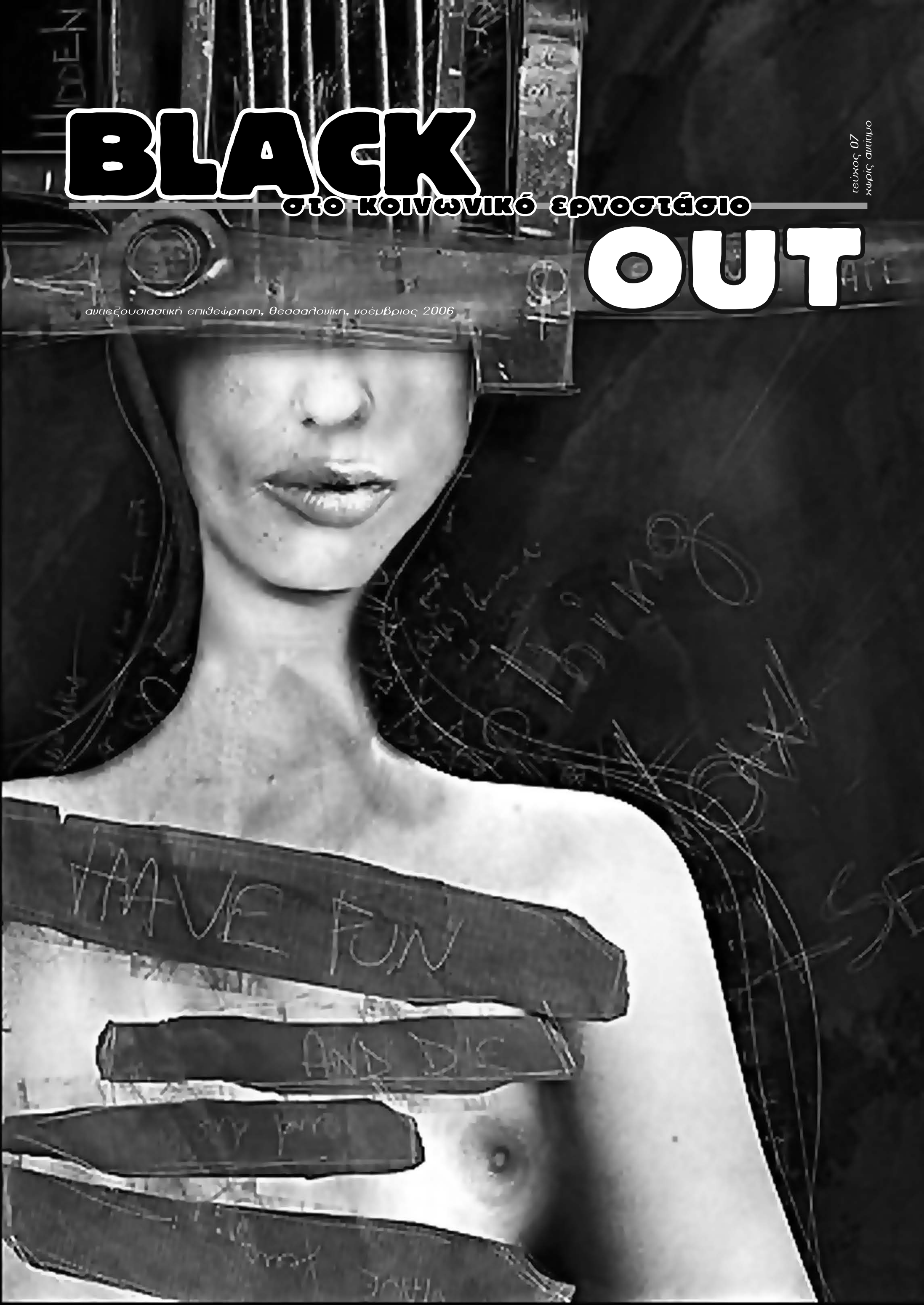
BLACK

στο κοινωνικό εργοστάσιο

OUT

αντιεξουσιαστική επιθεώρηση, Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος 2006

τεύχος 07
Χαρίς στίγμα

EDITORIAL

Η υπόθεση βιασμού, που κατήγγειλε δεκαεξάχρονη μαθήτρια, από συνομήλικους της μέσα στο σχολείο μας βρήκε προ του πιεστηρίου. Στην υπόθεση αυτή και στον τρόπο που αντιμετωπίστηκε, συμπυκνώνεται το πλήθος των ιδεών και αντιλήψεων που νοηματοδοτούν την υπόσταση του νεοέλληνα. Μεταξύ ανατολής και δύσης, μεταξύ ενός αυτιστικού συντηρητισμού και μιας εικονικής ελευθεριότητας, γεννιούνται τα προσχήματα αλλά και οι ερμηνείες του καθημερινού βιασμού εκατοντάδων γυναικών, ντόπιων και μεταναστριών.

Η μεγαλόσημη ηθικιστική ρητορεία που επιβίωσε αιώνων χριστιανικού καθωσπρεπισμού, επέβαλε την φρονημάτις στα εν δήμεν αλλά δεν κατάφερε να καταστείλει τις ονειρώξεις στα εν οίκω. Ταρίχευσε τον ερωτισμό με ενοχικά σύνδρομα και τον μετατόπισε από την αυλή της ευχαρίστησης στην άβυσσο της εκτόνωσης. Ο έρωτας έγινε γαμήσι, μια πράξη επιβολής, και ως τέτοια δεν εμπίπτει στην κατηγορία της αμαρτίας. Η πατριαρχία, κράτησε αυτοδικαία για τον εαυτό της το προνόμιο της επιβολής, ως ο κατεξοχήν θεσμός τήρησης της τάξης σε ενδοοικογενειακό επίπεδο, εξασφαλίζοντας παράλληλα την αποφόρτιση των δικών της ερωτικών απωθημένων.

Η σύγχρονη εποχή βρίσκει τον νεοέλληνα και πάλι πίσω από την κλειδαρότρυπα, με ένα μεγασκόπιο πίσω από αυτή και το τηλεκοντρόλ ανά χείρας. Ο έρωτας διασύρεται καθημερινά από τα UHF και τους διαφημιστές, ενώ το γαμήσι παραμένει η εκδίκηση του ισχυρού. Του αφεντικού στον εργάτη, του άντρα στη γυναίκα, του Έλληνα στη Βουλγάρια. Σε μια κοινωνία που παραληρεί καταναλώνοντας ακόρεστα εικόνες, τα πρόσωπα αναζητούν ταυτότητα που να συνάδει με τα νέα πρότυπα, πλην όμως οι παραδοσιακές σχέσεις εξουσίας διατηρούνται αναλλοίωτες.

Σε αυτήν ακριβώς τη κοινωνία που η ηθονοβλεψία έχει αναχθεί σε εθνικό σπορ, εγείρεται μια τρομακτική καχυποψία. Μήπως το θέμα του βιασμού δεν πήρε τις διαστάσεις δημοσιότητας που πήρε λόγω της σοβαρότητας του και της απέχθειας και της οργής που προκαλεί η ιδέα και μόνο ενός βιασμένου κοριτσιού; Μήπως η κατάλληλη δόση σεξ και βίας ήρθε κι έδωσε τη τηλεοπτική σούπα; Μήπως η περιγραφή και μόνο της ερωτικής περίπτωσης, με συναίνεση ή μη, διεγείρει τις απόκρυφες φαντασιώσεις του μέσου, άντρα, τηλεθεατή;

Με δεδομένη μια διεισδυτική αντίληψη

που μπορεί να εφεύρει και να αποδώσει ευθύνες (αφού προκάλεσε, τά 'θελε και τά 'παθε κ.λ.π.) στο θύμα του βιασμού και τη σημειολογική αντιστοίχιση στο υποσυνείδητο του νεοέλληνα της λέξης "Βουλγάρια" με τη λέξη πουτάνα, η καχυποψία αυτή εντείνεται. Ότι δηλαδή ήταν η γαργαλιστική διάσταση του θέ(ά)ματος που διατήρησε το τηλεοπτικό ενδιαφέρον και όχι η απέχθεια προς την πράξη του βιασμού ή ακόμα καλύτερα κάποια ενοχή για την αναπαραγωγή και εδραίωση των κοινωνικών αντιλήψεων που οδηγούν σε τέτοια φαινόμενα.

Την πρωτοβουλία, επιμέλεια, αλλά και ευθύνη για το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας, την έχουμε συλλογικά σαν Συντακτική Ομάδα. Σημείο αναφοράς, είναι η ανάγκη προβολής μιας διαφορετικής από την κυρίαρχη, προσέγγισης-άποψης πάνω σε ζητήματα που είτε απασχολούν την επικαιρότητα, είτε απλά άπτονται της καθημερινότητάς μας. Το στοιχείο είναι η διάχυση ενός αντιεξουσιαστικού λόγου στο σώμα της κοινωνίας, κομμάτι της οποίας είμαστε κι εμείς, πέρα από τα στεγανά του πολιτικού μας χώρου. Δεν είμαστε πρεσβευτές ΤΗΣ άποψης κι ούτε επιθυμούμε να γίνουμε. Μας ενδιαφέρει μέσα από τη συλλογική αυτή κίνηση να αναδειχθούν πέρα από τα ζητήματα καθαυτά και προσωπικές δυναμικότητες, γι' αυτό κι επιμένουμε στη συνεισφορά κειμένων προς δημοσίευση από τρίτους.

Σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να γίνουμε δημοσιογράφοι ή αναμεταδότες των κοινωνικών κινημάτων. Συμμετέχουμε σαν άτομα στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και αυτό είναι που μας διαχωρίζει από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, που στόχος τους είναι η παραπληροφόρηση και ο έλεγχος της κοινής γνώμης - κοινώς η αποβλάκωση και η εξαπάτηση. Επιπλέον, δεν μας ενδιαφέρει να καταξιωθούμε σαν συγγραφείς, θεωρητικοί του κινήματος ή γραφειοκράτες της αμφισβήτησης. Αντιθέτως, η έκδοση αυτή θέλει να προκρίνει το αδιαχώριστο της καθημερινής ριζοσπαστικής πρακτικής και δράσης με το λόγο και την απεύθυνση που θέλει να έχει αυτή προς την κοινωνία.

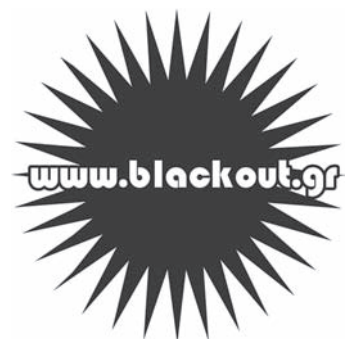
Καθότι δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας έξω από την αναπαραγωγή του συστήματος, όντας και εμείς κομμάτι αυτής της κοινωνίας, ο λόγος μας δε μπορεί παρά να πηγάζει και από τις δικές μας αντιφάσεις και προβληματισμούς, τις αντιφάσεις που η ίδια η κοινωνία έρχεται να αντιμετωπίσει ώστε κάποια στιγμή να τις ξεπεράσει και να κινηθεί προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση.

Μέσα στον βούρκο των διερρηγμένων κοινωνικών σχέσεων αυτό που έχουμε να αναδείξουμε είναι οι στιγμές αντίστασης και ξεπεράσματος της απάθειας, του βολέματος και της συναίνεσης. Στιγμές που μόνο εμείς σαν υποκείμενα μπορούμε να δημιουργήσουμε, χωρίς διαμεσολαβητές, χωρίς καθοδηγητές, χωρίς αρχηγούς και κόμματα.

Θεωρούμε αυτονόητο πως ένα τέτοιο εγχείρημα κινείται όχι μόνο έξω αλλά και ενάντια σε κάθε μορφή πνευματικών δικαιωμάτων. Επομένως η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου κειμένου είναι ελεύθερη και επιθυμητή με την προϋπόθεση ότι αυτή δε θα χρησιμοποιηθεί από καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης.

Στην παρούσα, έντυπη μορφή, το Black Out εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη σε 2.000 αντίτυπα και διανέμεται στους δρόμους της πόλης (στάσεις, λεωφορεία, πλατείες, κτλ) και στις καταλήψεις Φάμπρικα Υφανέτ, Terra Incognita και αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην Ιατρική. Μην σας κάνει εντύπωση εάν κατά «παράδοξο» τρόπο συναντήσετε το έντυπο αυτό σε κάποιο βιβλιοπωλείο, δισκάδικο, ή σε τραπεζάκι στην είσοδο καφετέριας, μαζί με άλλα, αδιάφορα ιλουστρασιόν flyerάκια. Το πιθανότερο είναι ότι εμείς το αφήσαμε εκεί! Ένας περιορισμένος αριθμός αντιτύπων ταξιδεύει σε άλλες πόλεις και συναντά συντρόφους/ισσες και φίλους/ες σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις. Εάν κάποιες πόλεις επιθυμούν να λαμβάνουν ένα σταθερό αριθμό αντιτύπων κάθε τεύχους, θα τους συμβουλευάμε να μας ενημερώσουν με ένα e-mail αν σίγουρα θα χαρούμε από την πρότασή τους. Το οικονομικό βάρος του τυπογραφείου το επωμίζομαστε μόνοι μας, με την πολύτιμη -υλική- συμπαράσταση φίλων, τους/τις οποίους/ες κι ευχαριστούμε πάντα, ανεξάρτητα από το αν το γράφουμε ή όχι.

Τις όποιες απορίες - προτάσεις - κείμενα - σχόλια έχετε μπορείτε να τις στέλνετε στην ηλεκτρονική θυρίδα editorial@blackout.gr ή να απευθύνεστε στη συντακτική ομάδα που συναντιέται, συνήθως μεσοβδόμαδα, στον χώρο της κατάληψης Φάμπρικα - Υφανέτ (Ομήρου και Περδικιά, Κ. Τούμπα).

Adeho

HUMAN RESOURCE COMPANY

Η Adeho στις 11 Σεπτεμβρίου τα κατάφερε! Όχι φυσικά να μας βρει δουλειά όπως υποσχέθηκε, αλλά να μας θυμίσει βασικά πράγματα που ζούμε και ξεχνούμε ή μάλλον απωθούμε.....

Μαςθύμισε ότι δεν είναι και τόσο πολλοί οι άνθρωποι με

το ρυθμισμένο ωράριο, το πενήνήμερο, το θωρο, τα δικαιώματα κτλ. ή μάλλον μας τόνισε αυτό που νομίζουμε ότι είναι μικρό και λίγο, το φαινόμενο δηλαδή της επισφάλειας, των ευέλικτων/απορρυθμισμένων εργασιακών σχέσεων και εν τέλει...των απορρυθμισμένων υπάρξεων...

Η παρέμβαση της Adeho αφορούσε «Μαύροεργαζόμενες», φασονίτισσες, συμβασιούχους, «μερικούς», ΟΑΕΔιτες stageαδες, και τόσες άλλες συμπαρομαρτούντες φιγούρες. Α, ήταν και αυτοί οι άνεργοι, οι κρυφούληδες ή μη. Μέρη όλοι του ίδιου έργου, της επισφάλειας, της αβεβαιότητας

δηλαδή σε εργασία και ζωή, της αβεβαιότητας στη διαχείριση του χρόνου μας, της αβεβαιότητας της ίδιας μας της ύπαρξης.

Απέναντι σε αυτό τον επισφαλές, απορρυθμισμένο και κατακερματισμένο κόσμο, η Adeho μας αντιπρότεινε την κοινότητα, την αυτό-οργάνωση, τον αγώνα.

Και το έκανε αυτό με μια προβοκατόρική φάρσα.

Ευχαριστούμε λοιπόν Adeho! Και να ...adeheis....

Los Adehos
www.adeho.gr

ΕΙΜΑΣΤΕ ΘΛΟΙ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΣ

ΣΚΕΦΤΟΜΑΣΤΕ, ΟΡΓΑΝΩΝΟΜΑΣΤΕ, ΣΥΝΟΜΟΤΟΥΜΕ :EPISFALEIS@GMAIL.COM

στο κοινωνικό εργοστάσιο

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΜΠΑ

Στις 20 Οκτωβρίου καταλάβαμε το κτίριο στην οδό Γρ. Λαμπράκη 186, το οποίο είναι εγκαταλελειμμένο τα τελευταία πέντε χρόνια. Το κτίριο αυτό ανήκει στο δημόσιο και παλιότερα λειτουργούσε σαν ορφανοτροφείο.

Οι όροι που αφορούν το ζήτημα της στέγασης στη σύγχρονη κοινωνία και οι συνθήκες που επιβάλλονται σε σχέση με αυτό υπήρξαν η αφετηρία αυτής της ενέργειας. Ζούμε στις μεγαλουπόλεις, είτε από επιλογή είτε από ανάγκη και μέσο σε αυτές εντοπίζουμε προβλήματα που προκύπτουν όσον αφορά και τη στέγαση. Τα προβλήματα αυτά απορρέουν από τον τρόπο με τον οποίο είναι δομημένη η καπιταλιστική κοινωνία. Τα σπίτια σχεδιάζονται είτε σαν κλουβιά ικανά να καλύψουν μόνο βασικές ανάγκες ή σαν παλάτια με χώρο για κάθε επίπλαστη ανάγκη αντιστοιχώντας σε όποιον μπορεί να αντέξει, ο,τι οικονομικά. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, οι άνθρωποι στερούνται τη δυνατότητα κοινωνικής αλληλεπίδρασης και καταλήγουν κάτοικοι ενός συμπλέγματος που τους καθιστά προγραμματισμένους να δουλεύουν, να καταναλώνουν και να σιωπούν. Οι πόλεις αναπτύσσονται με τρόπο εξαντλητικό για να περιβάλλουν, τους φυσικούς πόρους και κατ'επέκταση τους ανθρώπους καθώς ο ζωτικός χώρος όλο και συρρικνώνεται για να επιβληθεί για άλλη μια φορά το κέρδος σε βάρος της ζωής.

Η λογική της ιδιοκτησίας και του κέρδους επιβάλλει την βίαιη αναδιαμόρφωση της γειτονιάς σε ένα αποστειρωμένο στοίβαγμα μικρών και μεγάλων διαμερισμάτων και η μαζική ανοικοδόμηση ασχημαίνει τις όψεις τους. Παράλληλα τα παλιά κτίρια γκρεμίζονται και τα διατηρητέα αφήνονται να ρημάξουν ώστε να καταρρεύσουν για να δώσουν τη θέση τους σε καινούργιες οικοδομές με υψηλότερα ενοίκια και περισσότερους κατοίκους. Κάπου ανάμεσα σε μπετό και σίδερα τίθεται ο εκβιασμός του ενοικίου για να επιβάλλει την ανάγκη για ένα σταθερό εισόδημα που με τη σειρά του εντείνει τον εκβιασμό για μισθωτή εργασία, πιο ακριβέστερα για μισθωτή σκλαβιά. Η πραγματικότητα του καπιταλισμού που κατακρεουργεί τον άνθρωπο σαν προσωπικότητα και σαν κοινωνικότητα προβάλλεται σε όλα τα κομμάτια της ζωής μέσα σε αυτόν...

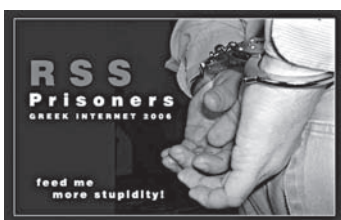
Για όλους αυτούς τους λόγους αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτίριο της οδού Λαμπράκη. Το μέσο της κατάληψης δεν εμφανίζεται για πρώτη φορά αλλά έχει χρησιμοποιηθεί και χρησιμοποιείται ακόμα τόσο για στεγαστικούς όσο και για πιο κεντρικά πολιτικούς λόγους. Αποτελούμε ένα σύνολο ανθρώπων που μοιραζόμαστε την επιθυμία να στεγάσουμε την καθημερινότητά μας με πιο ανταγωνιστικούς προς το υπάρχον όρους. Στη γενικευμένη κυριαρχία του μοντέλου της απομόνωσης και της πυρηνικής οικογένειας επιδιώκουμε το πέρασμα στη συλλογική ζωή. Δεν αντιλαμβάνομαστε το σπίτι αυτό σαν μια νησίδα αποκομμένη μέσα στο πέλαγος της εξουσίας αλλά σαν ένα χώρο που θα βρίσκεται σε ανοικτή επικοινωνία και αλληλεπίδραση με τον υπόλοιπο κόσμο.

**ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΤΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ
ΚΛΕΒΟΥΝΕ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΖΩΗ ΣΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ**

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET

Πρωτοφανής ήταν η σύλληψη του ιδιοκτήτη του site blogme.gr αφού μηνύθηκε από τον γνωστό φασίστα Λιακόπουλο. Το blogme.gr είναι μια μηχανή αναζήτησης. Το blog (παράφραση του web+log) είναι ένας χώρος που καθένας μπορεί να γράφει κείμενα, άρθρα και προσωπικές του απόψεις.

Ο ιδιοκτήτης της εν λόγω ιστοσελίδας συλλήφθηκε από την ελληνική αστυνομία και κατασχέθηκε ο σκληρός δίσκος του. Το πρωτοφανές στην υπόθεση είναι ότι το συγκεκριμένο άτομο δεν ήταν το ίδιο που σατίριζε τον Λιακόπουλο, αλλά ένας άλλος δικτυακός τόπος <http://funel.blogspot.com> που απλά αναφέρονταν και απαριθμούσαν στο blogme.gr.

Όπως λέει και ο ίδιος ο ιδιοκτήτης: "Είναι η πρώτη φορά στα παγκόσμια χρονικά του internet όπου ασκήθηκε ποινική δίωξη για ένα site συλλογής πληροφοριών το οποίο τεχνικά δεν είναι δυνατόν να σχετίζεται με το περιεχόμενο των καταχωρημένων ιστοσελίδων. Έως σήμερα, σε καμία δημοκρατική χώρα δεν έχει υπάρξει παράμοια δίωξη από θιγόμενο πρόσωπο, παρά μόνο σε αυταρχικά καθεστώτα. Αναφορικά, ως πιο πρόσφατα παραδείγματα έχουμε την Σιγκαπούρη και την Κίνα."

Μια αντίστοιχη υπόθεση φυλάκισης είχε γίνει πέρσι. Ένας δικτυακός καλλιτέχνης συνελήφθη γιατί παρείχε στο site του ρουσφέτια έναντι αμοιβής. Φυσικά το όλο site ήταν σατιρικό και σύμφωνο με τον κάτοχο του σατίριζε τη διαφθορά στο ελληνικό δημόσιο. Ο οποιοσδήποτε με τις ελάχιστες γνώσεις υπολογιστών θα ήταν σε θέση να καταλάβει πως η φόρμα που συμπλήρωνε τα στοιχεία του για το ηλεκτρονικό ρουσφέτι ήταν ανενεργή και δεν είχε καμιά λειτουργία.

Και όλα αυτά εν όψη του 1ου παγκόσμιου συνεδρίου για την διακυβέρνηση στο internet που έλαβε χώρα στην Αθήνα στα τέλη του Οκτώβρη. Το συνέδριο που στηρίζεται από τον ΟΗΕ ασχολήθηκε με ζητήματα όπως η ασφάλεια στο internet και η ελευθερία της έκφρασης. Ήρθε η ώρα φαίνεται οι κυρίαρχοι να βάλουν χέρι και σ' αυτό το "ξέφραγκο αμπέλι" που λέγετε διαδικτυο...

Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ SUPERMARKET ΓΟΝΙΔΙΩΝ

Το Σάββατο 7 Οκτωβρίου έγινε πορεία ενάντια στο λόμπι της βιοτεχνολογίας, που συναντήθηκε για το 3ο διεθνές συνέδριο βιοτεχνολογίας, στην Αθήνα στον πολυχώρο Αθηναίς.

Η πορεία οργανώθηκε από διάφορες ομάδες και στέκια που ασχολούνται με το θέμα (αντιεξουσιαστική ομάδα μυτιλήνης, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι χανίων, αυτόνομες τάσεις, αυτόνομη πρωτοβουλία πάτρας, αυτόνομο στέκι αθήνας, ελευθεριακό στέκι πικροδάφνη, θερσίτης, κατάληψη rosa nera, μαύρο πιπέρι, ξενοδοχείο των ξένων, παιδιά του σωλήνα, περιοδικό ευτοπία, πρωτοβουλία φοιτητών γεωπονικού πανεπιστημίου, σύντροφοι/ισσες από Γιάννενα και Πάτρα).

Η συγκέντρωση του κόσμου έγινε στην πλ. Κουμουνδούρου, όπου υπήρχε μικροφωνική και διαβάζονταν κείμενα σχετικά με το ζήτημα των «μεταλλαγμένων» και της βιοτεχνολογίας. Κατά τις 12.00 ο κόσμος βγήκε στον δρόμο και μέσω της Πειραιώς και της Ιεράς οδού

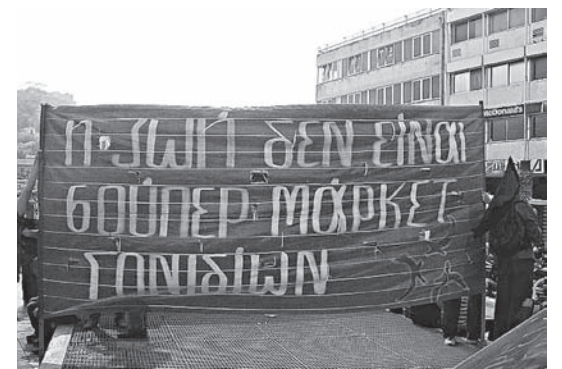
**«δεν έχουν φαντασία
οι γενετιστές,
αφήστε τα πειράματα
για τους ποιητές»**

κατευθύνθηκε προς το συνεδριακό κέντρο. Η πορεία που είχε πάνω από 500 άτομα του συνεδρίου που φυλασσόταν από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και τερμάτισε τη διαδρομή της στο Μοναστηράκι. Κατά τη διάρκεια της μοιράστηκαν κείμενα και προκηρύξεις πολλών συλλογικοτήτων και ακούστηκαν συνθήματα όπως: «πατέντες στα γονίδια, εκπτώσεις στη ζωή, αντίσταση στη νέα ευγονική», «τα 'χουμε ξαναδεί τα κλωνοποιημένα, χιλιάδες τηλεθεατές έχουν το ίδιο βλέμμα», «έχει τις λύσεις η βιοεπιστήμη, τεχνητά χαμογέλα μεταλλαγμένη μνήμη», «μυαλό μεταλλαγμένο από τις εντολές, σου λένε πως να ζήσεις οι πολυεθνικές», «οι ματατζήδες είναι μεταλλαγμένοι, γι' αυτό είν' έτσι πράσινοι και παραφουσκωμένοι», «στων πολυεθνικών την κυριαρχία το πρόταγμα μας είναι γη και ελευθερία», «είναι αναγκαίο, είναι λογικό, μεταμόσχευση μυαλού σε κάθε αφεντικό», «δεν έχουν φαντασία οι γενετιστές, αφήστε τα πειράματα για τους ποιητές», «το μέλλον τους είναι η βιοτεχνολογία, το μέλλον μας είναι ζωή κι ελευθερία».

Το συνέδριο διοργανώθηκε από την Αστική Εταιρεία Βιοτεχνολογίας και Βιοεπιστημών Ελλάδος, την BIO (την διεθνή Οργάνωση Βιομηχανιών Βιοτεχνολογίας), τη EuroBio (την ευρωπαϊκή Ένωση των Βιομηχανιών Βιοτεχνολογίας) και την Ένωση Βιοτεχνολογίας Ελλάδος, με άλλα λόγια από τους διεθνείς, τους ευρωπαίους και τους εντόπιους εκπροσώπους του λόμπι της βιοτεχνολογίας. Η επιλογή της Ελλάδας ως πεδίο

ανάπτυξης της βιοτεχνολογίας, όπως φαίνεται από το site της εταιρείας BioNova Hellas, οφείλεται στο γεγονός ότι η χώρα έχει στρατηγική θέση σε σχέση με τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή και είναι «πολιτικά ουδέτερη» σε ζητήματα βιοτεχνολογίας, ενώ στα μειονεκτήματά της συγκαταλέγονται η μεγάλη γραφειοκρατία, η μικρή ανάπτυξη στον τομέα της βιοτεχνολογίας και το ότι «υποφέρει από κοινωνικές παρερμηνείες όπως ο αντικαπιταλισμός...» Επίσης, η εταιρεία έχει θέσει ως στόχο της τη διαμόρφωση της γνώμης των media υπέρ των βιοτεχνολογικών εφαρμογών. Το συνέδριο είχε τρεις βασικές θεματικές: Η πρώτη αφορούσε την «πράσινη» και τη «λευκή» βιοτεχνολογία (γεωργικοκτηνοτροφία, φυτά), η δεύτερη τις εφαρμογές της βιοτεχνολογίας στην ιατρική, και η τρίτη τη μεταφορά τεχνολογίας και τεχνονομίας, καθώς και την επι-

χειρηματική συνεργασία στον βιοτεχνολογικό τομέα (βιοασφάλεια, βιοκαύσιμα, περιβαλλοντική βιοτεχνολογία και καταγραφή γονιδικού χάρτη πληθυσμών).

Το λόμπι της βιοτεχνολογίας δεν ανοίγει πλέον δημόσιες συζητήσεις και απο-φεύγει κάθε είδους «ανοιχτό» διάλογο, ακόμη και τον υποτιθέμενο διάλογο στα μμε, λόγω της τεράστιας αντίστασης που συνάντησαν τα γενετικά τροποποιημένα («με-ταλλαγμένα») προϊόντα κατά τα πρώτα χρόνια της εμφάνισής τους, από εκατομμύρια αγρότες και ακτιβιστές σε όλο τον κόσμο. Γι' αυτό και πλέον προτιμούν ελεγχόμενους τρόπους προπαγάνδας: συνέδρια όπως αυτό, πληρωμένα άρθρα στον Τύπο σε τακτική βάση, καθώς και προώθηση ισχυρών συμμαχιών με πολιτικούς, δημοσιογράφους και επιστήμονες, κάτι που φάνηκε και στο συνέδριο αυτό, που έγινε υπό την αιγίδα των πρεσβειών των ΗΠΑ και του Ισραήλ και με συμμετοχή υπουργών της κυβέρνησης (Αβραμόπουλος, Ρουσόπουλος, Γιαννάκου).

**«το μέλλον τους είναι
η βιοτεχνολογία,
το μέλλον μας είναι
ζωή κι ελευθερία»**

Η αντίθεσή μας στη βιοτεχνολογία είναι αντίθεση στη λογική του κέρδους που δικαιολογεί πολέμους, γενοκτονίες και καταστροφές για χάρη της «ανάπτυξης» και της «ευημερίας» των πολυεθνικών εταιρειών και των κυβερνήσεων με τις οποίες συνεργάζονται είναι αντίθεση στην κυριαρχία της ιδεολογίας του επιστημονισμού, του ψευδο-ορθολογισμού που αντιμετωπίζει τους ανθρώπους ως αναλώσιμους, που θεωρεί τη ζωή, την αναπαραγωγή και κάθε βιολογικό προϊόν πρώτη ύλη της βιομηχανίας της βιοτεχνολογίας.

Η αντίθεσή μας στη βιοτεχνολογία είναι αντίθεση στη νέα ευγονική.

Την προηγούμενη φορά που έκαναν παράμοια πειράματα με γενετικό υλικό ήταν στα στρατόπεδα θανάτου των ναζί. Σήμερα δεν υπάρχει ανάγκη να οργανώσουν κάποια συνωμοσία, έστω και κρατική. Αναλαμβάνει η αγορά: Οι μεγάλες εταιρείες, συνεπικουρούμενες από τους κρατικούς θεσμούς, τη στρατιωτικοποίηση της επιστήμης, την καλλιέργεια της ιδεολογίας της ασφάλειας και της «αντιτρομοκρατίας». Κι ούτε χρειάζεται να επιδιώκουν αποκλειστικά την παραγωγή ξανθών, γαλανομάτηδων αρίων. Το μοντέλο μπορεί να είναι πολυπολιτισμικό, αλλά οπωσδήποτε όμορφο, έξυπνο, εργατικό, καταναλωτικό,

πειθήνιο. Όμως αυτό που εμφανίζεται, γεμάτο υποσχέσεις, ως ο μοναδικός ανοιχτός ορίζοντας για την καπιταλιστική κυριαρχία – μια νέα απέραντη αγορά κερμάτων με τη σφραγίδα του απόλυτου ελέγχου – είναι για την κοινωνία το ίδιο εφιαλτικό με το παρελθόν.

(από προκήρυξη του ξενοδοχείου των ξένων και των παιδιών του σωλήνα που καλούσε στην πορεία)

Η κυριαρχία θα μας βρῆκε μπροστά της σε όλα τα πεδία όπου σχεδιάζουν τον απόλυτο έλεγχο της κοινωνίας. Η πορεία ενάντια στο συνέδριο ήταν ένα καλό βήμα. Θα συνεχίσουμε. Ο δρόμος φτιάχνεται περπατώντας.

τα παιδιά του σωλήνα συναντιούνται κάθε τετάρτη στις 21.30 στην κατάληψη Φάμπρικα - Υφανέτ για επικοινωνία - tubechildren@yahoo.co.uk

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Το παρακάτω αποτελεί συνέντευξη του Mike Davis, ο οποίος έγραψε το βιβλίο "Ο πλανήτης των φτωχών". Τη συνέντευξη έδωσε στην εφημερίδα Socialist Worker (<http://www.socialistworker.org/>).

Για πρώτη φορά στην ιστορία, μια πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού θα ζήσει σύντομα στις πόλεις. Αλλά μεγάλα τμήματα αυτού του αστικού πληθυσμού είναι πολύ φτωχά. Ο Mike Davis, συγγραφέας και κοινωνικός ακτιβιστής, απαντάει αυτές τις τάσεις στο νέο βιβλίο "ο πλανήτης των φτωχών". Έδωσε συνέντευξη στη Lee Suster για τις οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και περιβαλλοντικές συνέπειες της ολοένα και αυξανόμενης φτώχειας.

Από την πολιτική ατζέντα έχει αποκλειστεί η συζήτηση για την αύξηση της φτώχειας. Γιατί;

Ομολογώ ότι έχω εκπλαγεί από την σιωπή που ακολούθησε τη δημοσίευση της έκθεσης των Ηνωμένων Εθνών "η πρόκληση της φτώχειας" πριν τρία χρόνια. Εκτός της μελέτης της αστικής φτώχειας σε μια παγκόσμια κλίμακα, οι ερευνητές των Η.Ε. μας δίνουν έναν συγκεντρωτικό ισολογισμό της ζημίας που γίνεται τα τελευταία 30 χρόνια διαρθρωτικών προγραμμάτων προσαρμογής, χρέους και ιδιωτικοποίησης.

Υποθέτω αυτά ακριβώς τα νέα είναι που οι μαζορέτες της Παγκόσμιας Τράπεζας και της Ουάσιγκτον δεν θέλουν να ακούν. Η εξαίρεση, φυσικά, είναι το Πεντάγωνο. Το ότι οι αυθεντίες του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας αγνοούν την παγκόσμια φτώχεια έρχεται σε αντίθεση με το άπληστο ενδιαφέρον που επιδεικνύουν κάποιοι στο Στρατιωτικό Πολεμικό Κολλέγιο και στο Έργαστήριο Ναυτικού Πολέμου οι οποίοι διαθέτουν έναν πιο πραγματιστικό τρόπο σκέψης.

Οι στρατιωτικοί αρμόδιοι κατέχουν την επώδυνη γνώση ότι ενώ οι έξυπνες βόμβες τους είναι εξαιρετικά ικανές να καταστρέφουν ιεραρχικές πόλεις όπως το Βελιγράδι, με τις συγκεντρωτικές υποδομές και τις βιομηχανικές ζώνες, τα αμερικανικά όπλα υψηλής τεχνολογίας δυσκολεύονται να ελέγξουν μη αναπτυγμένες και οικονομικά φτωχές πόλεις όπως το Mogadishu στη Σομαλία, και η πόλη Sadr στην ιρακινή πρωτεύουσα της Βαγδάτης.

Οι μεγάλες φτωχογειτονιές των πόλεων του τρίτου κόσμου εξουδετερώνουν ένα μεγάλο μέρος του οπλοστασίου της Ουάσιγκτον. Έπειτα από προσεκτική ανάλυση αυτού του προβλήματος, η στρατιωτική ηγεσία χρησιμοποιεί μια διαφορετική γεωπολιτική αντιμετώπιση, από το υπόλοιπο της κυβέρνησης Μπους. Αντί μιας τρομοκρατικής συνωμοσίας ή ενός άξονα του κακού, οι στρατιωτικοί αρμόδιοι εστιάζουν στην προτεραιότητα του γεωγραφικού χώρου, τις ίδιες τις φτωχογειτονιές.

Ο «εχθρός», τον οποίο το Πεντάγωνο αντιλαμβάνεται ως μια σειρά πιθανών αντιπάλων, από τις συμμορίες των δρόμων και τις ριζοσπαστικές οργανώσεις ως τις εθνικιστικές παραστρατιωτικές ομάδες, είναι λιγότερο σημαντικός από αυτόν τον λαβύρινθο.

Κάνετε μια διάκριση στο βιβλίο σας μεταξύ της αστικοποίησης λόγω της εκβιομηχάνισης του 19ου και 20ού αιώνα και της αστικοποίησης που προωθείται από τα προγράμματα διαρθρωτικής προσαρμογής στον τρίτο κόσμο σήμερα.

Στον 19ο αιώνα η κλασική κοινωνική θεωρία εστίασε στις μεγάλες βιομηχανικές πόλεις όπως το Μάντσεστερ, το Βερολίνο και το Σικάγο ως το μέλλον που θα έρθει. Πράγματι, κινεζικές πόλεις -τα πρόιόντα της μέγιστης αστικο-βιομηχανικής επανάστασης στην ιστορία- ακόμα χωρούν σε αυτό το πρότυπο όπως το φαντάστηκαν ο Marx και ο Weber.

Αλλά οι περισσότερες πόλεις του τρίτου κόσμου έχουν περισσότερα κοινά με το βικτοριανό Δουβλίνο και τη Νάπολη, με τις τεράστιες συγκε-

ντρώσεις φτώχειας και έλλειψης σύγχρονης βιομηχανίας. Η αστική ανάπτυξη έχει πλέον αποσυνδεθεί από την εκβιομηχάνιση, ακόμη και από την οικονομική ανάπτυξη αυτή καθ' εαυτήν.

Οι παράγοντες που διώχνουν τους ανθρώπους από την επαρχία, θρουν τώρα ανεξάρτητα από παράγοντες που τους προσελκύουν, όπως η ύπαρξη θέσεων εργασίας, προκειμένου να εξασφαλίσουν μια συνεχή έκρηξη του αστικού πληθυσμού. Επιπλέον, εκτός της Κίνας, οι πρώην βιομηχανικές μητροπόλεις του νότου -συμπεριλαμβανομένης της Βομβάης, του Γιοχάνεσμπουργκ, του Σαο Πάολο και του Μπουένος Άιρες- έχουν υποστεί μεγάλες αποβιομηχανοποιήσεις κατά τη διάρκεια των τελευταίων 20 ετών. Η θεωρία του «εκσυγχρονισμού» κατά συνέπεια έχει καταρρεύσει.

Αυτό έχει σημαντικές επιπτώσεις στις επαναστατικές θεωρίες και την πρακτική τους. Πουθενά στα μαρξιστικά κείμενα -ούτε καν στις οραματιστικές σελίδες του *Κεφαλαίου*- δεν αναμένονταν η ύπαρξη του σημερινού άτυπου προλεταριά-

στρατηγικές εύρεσης οικονομικών πόρων. Η ευστροφία τους κίνησε πράγματι τα βουνά, αλλά μόνο για μια περιορισμένη περίοδο.

Τώρα σε όλον τον κόσμο υπάρχουν τρανές αποδείξεις ότι τα σύνορα του ελεύθερου ή σχεδόν ελεύθερου κόσμου που θα μπορούσε να καταληφθεί έχουν κλείσει, και η άτυπη οικονομία είναι επιβαρυνμένη με πάρα πολλούς φτωχούς ανθρώπους που ανταγωνίζονται για τις ίδιες θέσεις επιβίωσης. Στην Αφρική ειδικά, αυτό το «θαύμα» της αστικοποίησης όλο και περισσότερο μοιάζει με την προσπάθεια επιβίωσης σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, παρά με οποιοδήποτε ρομαντικό όραμα των ηρωικών καταληψιών και των μικρο-επιχειρηματιών.

Η Κίνα είναι μια εξαίρεση, όπου το κράτος συνεχίζει να χτίζει τα εκατομμύρια των κατοικιών. Βέβαια οι παροχές καθυστερούν πολύ έναντι της ζήτησης, και η ανισότητα έχει αυξηθεί γρηγορότερα στην αστική Κίνα από οποιαδήποτε αλλού κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας.

Οι φτωχογειτονιές, για παράδειγμα, έχουν επιστρέψει σε μια γιγαντιαία κλίμακα. Οι παραδοσιακοί κάτοικοι των πόλεων απομακρύνονται από τις παλιές γειτονιές τους, ειδικά στο Πεκίνο, παραχωρώντας τη θέση τους σε ξένα επιδοτούμενα προγράμματα για την ανέγερση πολυτελών κατοικιών. Εν τω μεταξύ, οι μετανάστες από την ύπαιθρο -ένανς γιγαντιαίος περιφερειακός αδικημένος πληθυσμός τουλάχιστον 100 εκατομμύριων ανθρώπων- στοιβάζεται σε βρώμικες περιοχές στα περίχωρα κάθε πόλης. Είναι, μαζί με τις φτωχές οικογένειες αγροτών, τα σημαντικότερα θύματα της στροφής της Κίνας προς τον καπιταλισμό.

Γράφετε για τις τεράστιες περιβαλλοντικές επιπτώσεις αυτών των τάσεων.

Οι πόλεις φαίνονται ως λύση στην παγκόσμια περιβαλλοντική κρίση. Από τον Patrick Geddes ως την Jane Jacobs, οι θεωρητικοί της αστικοποίησης σωστά έχουν υπογραμμίσει ότι η πόλη, και όχι το μικρό αγρόκτημα, είναι η τελευταία κιβωτός μας: ενδεχομένως το αποδοτικότερο σύστημα για την ανακύκλωση ενέργειας και ύλης μεταξύ του ανθρώπου και της γης.

Επιπλέον, μόνο η πόλη -μέσω της δημιουργίας δημόσιων χώρων και αγαθών κοινής οφείλειας- μπορεί να τετραγωνίσει τον κύκλο της περιβαλλοντολογικής διατήρησης και ενός παγκόσμιου υψηλού βιοτικού επιπέδου. Αλλά παραδόξως η αστικοποίηση, τόσο στις πλούσιες όσο και τις φτωχές χώρες,

καταστρέφει τις ίδιες τις προϋποθέσεις αστικοποίησης. Στις ΗΠΑ, τα ολοένα αυξανόμενα περιβαλλοντικά "αποτυπώματα" των πλούσιων προαστίων- αυτών που είναι αφιερωμένα στο life style τύπου Hummer και McMansion-κάνουν τα Levittowns του '50 να μοιάζουν με οικολογικές ουτοπίες.

Στις φτωχές χώρες, εν τω μεταξύ, η αύξηση της αστικοποίησης κατακλύζει τους αποχετευτικούς σωλήνες και τους ανοιχτούς χώρους που αποτελούν τις θεμελιώδεις περιβαλλοντικές υποδομές των πόλεων. Οι στάθμες νερού μειώνονται, τα τοξικά λύματα μολύνουν κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής, και στην καθημερινή αναζήτηση στέγης, οι φτωχοί άνθρωποι χτίζουν σε ασταθείς βουνοπλαγιές ή κατά μήκος των μολυσμένων ποταμών. Στην Ινδία για παράδειγμα εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων κοιμούνται ελάχιστα μέτρα από σιδηροδρομικές γραμμές.

Η φτώχεια αυξάνει συνεχώς τους αστικούς κινδύνους και μαζί με τις κλιματικές αλλαγές, υπόσχεται έναν κόσμο όπου όλη η πρόσδος σχετικά με την επίτευξη ανάπτυξης και στόχων δημόσιας υγείας θα αναλωθεί στις ολοένα-αυξανόμενες δαπάνες για αντιπλημμυρικά και αντισεισμικά έργα, καθώς και για τις επιδημίες.

Πώς οι τρώγλες των δυτικών χωρών -συμπεριλαμβανομένων και των ΗΠΑ- χωράνε σ' αυτήν την εικόνα;

Ο αστικός τρίτος κόσμος είναι εδω. Εκτός από την παραδοσιακή παρακμή της γειτονιάς και των παλιών προαστίων, οι νοτιοδυτικές ΗΠΑ δημιουργούν άτυπες εγκατα-

Οι πόλεις φαίνονται ως λύση στην παγκόσμια περιβαλλοντική κρίση. Οι θεωρητικοί της αστικοποίησης έχουν υπογραμμίσει ότι η πόλη, και όχι το μικρό αγρόκτημα, είναι η τελευταία κιβωτός μας: ενδεχομένως το αποδοτικότερο σύστημα για την ανακύκλωση ενέργειας και ύλης μεταξύ του ανθρώπου και της γης.

του: μια παγκόσμια κοινωνική τάξη ενός δισεκατομμυρίου ανθρώπων ριζικά και μόνιμα αποκομμένων από την επίσημη παγκόσμια οικονομία.

Ποια είναι τα κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της αστικοποίησης στην Κίνα και, στο άλλο άκρο, την Αφρική;

Καταρχήν, είναι σημαντικό να αποβάλουμε την ιδέα ότι οι πόλεις έχουν αυξηθεί γραμμικά ή προς μια μόνο κατεύθυνση. Οι σημερινές φτωχογειτονιές στις περισσότερες περιπτώσεις είναι το αποτέλεσμα, όχι μιας αργής, αυξητικής συσσώρευσης των φτωχών, αλλά ενός μεγάλου "big bang" που εμφανίστηκε με το χρέος και τη διαρθρωτική προσαρμογή προς το τέλος της δεκαετίας του '70 και της δεκαετίας του '80. Οι τεράστιες μετακινήσεις από την επαρχία αντιμετώπισαν τις ολοένα συρρικνούμενες κοινωνικές επενδύσεις στις αστικές υποδομές και τις δημόσιες υπηρεσίες.

Οι νέοι φτωχοί των πόλεων αφέθηκαν να αυτοσχεδιάσουν τα δικά τους σπίτια και τις δικές τους

Το σημερινό άτυπο προλεταριάτο έχει αποκοπεί από την κοινωνική παραγωγή, και σε πολλές περιπτώσεις από τον παραδοσιακό πολιτισμό και την κοινωνική αλληλεγγύη. Ζώντας στα περίχωρα των φτωχογειτονιών, αποκομμένο από την επίσημη απασχόληση και εξορισμένο από τον παραδοσιακό δημόσιο χώρο, το προλεταριάτο ψάχνει για ενότητα και κοινωνική συνοχή.

στάσεις που είναι ουσιαστικά ίδιες με εκείνες των προαστίων των λατινοαμερικάνικων πόλεων.

Σε μικρή απόσταση από τις πολυτελείς κατοικίες στο Palm της Καλιφόρνιας, για παράδειγμα, θα βρείτε τις φτωχογειτονιές, σε ινδιάνικες περιοχές, στις οποίες κατοικούν χιλιάδες αγρότες. Οι φτωχοί καταυλισμοί του Χουάρεθ έχουν τώρα το αντίγραφο τους στο Ρίο Μπράβο από τη μεριά του Τέξας. Η δυτική Ευρώπη έχει επίσης τριτοκοσμικές φτωχογειτονιές (τα αποκαλούμενα clandestinos), ιδιαίτερα στα περίχωρα των πόλεων όπως της Λισσαβόνα και της Νάπολης. Η χειρότερη φτωχογειτονιά στην Ευρώπη, είναι πιθανώς η «Καμπότζη» στη Σόφια της Βουλγαρίας όπου 35.000 Ρομά ζουν όπως οι Ντάλιτς στην Ινδία.

Αλλά η τρομακτικότερη κατάσταση είναι στην πρώην ΕΣΣΔ, όπου οι φτωχογειτονιές έχουν πολλαπλασιαστεί γρηγορότερα και από τους εκατομμυριούχους. Από το 1989, πολλές από τις βασικότερες αστικές υπηρεσίες (όπως η θέρμανση) καθώς επίσης και οι υπηρεσίες αναψυχής και ο πολιτισμός έχουν καταρρεύσει, αφήνοντας τους ηλικιωμένους να παγώνουν μέχρι θανάτου το χειμώνα.

Στη Μόσχα, μεγάλοι πληθυσμοί, κυρίως ξένοι μετανάστες χωρίς χαρτιά ή εθνικές μειονότητες, καταλαμβάνουν εγκαταλεημένα εργοστάσια και σπίτια, ενώ μοχθούν στα κάτεργα της οικονομίας που είναι το καμάρι της νέας τάξης πραγμάτων. Ο Γκόργκυ πρέπει να στριφογυρίζει τον τάφο του.

Μερικοί άνθρωποι βλέπουν στο βιβλίο σας στοιχεία της νέας δημοφιλούς τάξης -του πλήθους όπως περιγράφεται από τους Michael Hardt και Antonio Negri - η οποία έχει συντρίψει, εάν δεν έχει ενσωματώσει, την εργατική τάξη.

Δεν το βλέπω έτσι. Ας θυμηθούμε το κομμουνιστικό μανιφέστο για μια στιγμή. Ο Marx και ο Engels υποστήριξαν ότι το προλεταριάτο των εργοστασίων ήταν μια επαναστατική τάξη λόγω δύο βασικών ζητημάτων. Κατ' αρχήν, επειδή "οι εργάτες δεν είχαν να χάσουν τίποτα πέρα από τις αλυσίδες τους", δηλαδή δεν είχαν κανένα λόγο να υπερασπίζονται την ιδιωτική ιδιοκτησία. Και δεύτερον, επειδή η θέση του προλεταριάτου στη βιομηχανική παραγωγή παρείχε ιδανικές συνθήκες -γεγονός που δεν ισχύει για καμία προηγούμενη ομάδα- για την αυτοοργάνωση, την επιστήμη και τον πολιτισμό.

Το σημερινό άτυπο προλεταριάτο επίσης δεν έχει τίποτα να χάσει, αλλά έχει αποκοπεί από την κοινωνική παραγωγή (τουλάχιστον όπως την εννοούσε ο Marx), και σε πολλές περιπτώσεις από τον παραδοσιακό πολιτισμό και την κοινωνική αλληλεγγύη. Ζώντας στα περίχωρα των φτωχογειτονιών, αποκομμένο από την επίσημη απασχόληση, και εξορισμένο από τον παραδοσιακό δημόσιο χώρο, το προλεταριάτο ψάχνει για ενότητα και κοινωνική συνοχή. Πράγματι, ότι βλέπετε είναι σήμερα μια απέραντη πειραματική διαδικασία, στην οποία οι νέοι κάτοικοι των φτωχών συνοικιών -μερικές φορές συμμαχώντας με την παραδοσιακή εργατική τάξη, αλλά συχνά όχι- επιδιώκουν ριζικές λύσεις στην απομόνωσή τους. Όπου υπάρχει κάποια κινητικότητα της παραδοσιακής εργατικής τάξης σε συνεργασία με το φτωχό προλεταριάτο, το αποτέλεσμα είναι η συχνά η επανεφεύρεση της αριστεράς.

Οι φτωχοί κάτοικοι των πόλεων ανακαλύπτουν ότι ο θεός του χάους είναι με την πλευρά τους: ότι μπορούν να αποκλείσουν, να εμποδίσουν και να πολιορκήσουν την οικονομία της «επίσημης» πώλης των μεσαίων τάξεων. Η κινητοποίησή τους και η διασάλευση των δημόσιων υπηρεσιών της πόλης καθώς και των προμηθειών με πρακτικές σχεδόν αντάρτικες μπορούν να αντισταθμίσουν την απώλεια δύναμης στη διαδικασία παραγωγής.

Αλλά πολύ συχνά, η άτυπη οικονομία πηγαίνει χέρι-χέρι με τον ανταγωνισμό, ο οποίος και οδηγεί στην κατηγοριοποίηση των φτωχών και τον έλεγχό τους από αφεντικά, προστάτες και νταβατζήδες.

Ένα τρανταχτό και τραγικό παράδειγμα είναι η Βομβάη. Πριν είκοσι πέντε χρόνια, όταν ακόμα η βιομηχανία κλωστοϋφαντουργίας ήταν πολύ ανεπτυγμένη, στη Βομβάη δραστηριοποιούνταν ισχυρά αριστερά συνδικάτα. Οι θρησκευτικές διαφορές (ινδοί εναντίον μουσουλμάνων ή οι Maratha εναντίον των Tamil) έρχονταν σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με την εργατική αλληλεγγύη των συνδικάτων. Αλλά μετά από το κλείσιμο των εργοστασίων, το φτωχό προλεταριάτο διασπάστηκε από τις θρησκευτικές διαφορές. Ως αποτέλεσμα ακολούθησαν ταραχές, σφαγές και φαινομενικά ανεπανόρθωτες διασπάσεις.

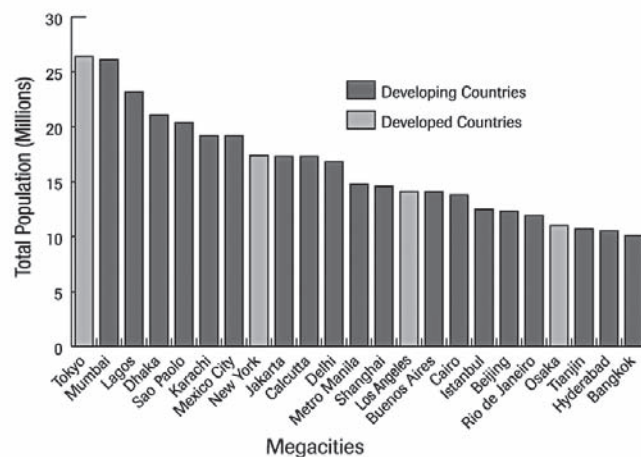
Σκέφτομαι, επομένως, ότι οι φυγόκεντρες δυνάμεις μέσα στην εργατική τάξη είναι συνολικά μεγαλύτερες από τον ανταγωνισμό της αγοράς εργασίας μέσα στη βιομηχανική εργατική τάξη. Αλλά ολόκληρη η ιστορία του εργατικού κινήματος των τελευταίων δύο αιώνων είχε να κάνει με το ξεπέραςμα των υποθετικά αξεπέραστων διαφορών. Εν τω μεταξύ, δεν έχει και μεγάλη αξία- για να ακολουθήσουμε τους Hardt και Negri- το να προσπαθούμε να βγάλουμε μεταφυσικά κουνέλια από τα καπέλα των φιλοσόφων.

Η μέθοδος του Marx ήταν να αρχίσει με μια περιπτωσιακή (επαγωγική) μελέτη συγκεκριμένων καταστάσεων πριν φτάσει σε μια κατασκευασμένη έννοια του γενικού. Και σαφώς, αυτό που απαιτείται τώρα είναι πρακτικές μελέτες της πολιτικής των φτωχών κατοίκων των πόλεων στη μεγάλη ποικιλομορφία τους -από τα νέα επαναστατικά κινήματα του Καράκας μέχρι τους θρησκευτικούς ανταγωνισμούς στο Καράτσι ή τη Βαγδάτη.

Αλλά θα ήταν λανθασμένο να κάνει κανείς τέτοιες συγκριτικές μελέτες, χωρίς να αναγνωρίσει ότι πολλές φαινομενικά περιχαρακωμένες συγκρούσεις και ταυτότητες είναι πιθανώς μεταβατικές.

Ο «πόλεμος των πολιτισμών» που οι νεο-ιμπεριαλιστές θεωρούν ότι είναι το σημερινό καθήκον των λευκών είναι φυσικά μια αυταπάτη. Στο πραγματικό υπόβαθρο της σύγχρονης ιστορίας παραμένουν οι δομικές αντιφάσεις του κεφαλαίου, το οποίο δεν μπορεί να δημιουργήσει θέσεις εργασίας, σπίτια ή μέλλον για τον αστικό πληθυσμό της γης.

WORLD MEGA-CITIES IN 2015

923 εκατομμύρια ανθρώπων ζουν σήμερα σε παραγκουπόλεις αριθμός που αντιστοιχεί στο 3 1.6% του παγκόσμιου αστικού πληθυσμού.

πηγή: 3^ο Παγκόσμιο Φόρουμ για τις Πόλεις UN HABITAT Ιούnius 2006

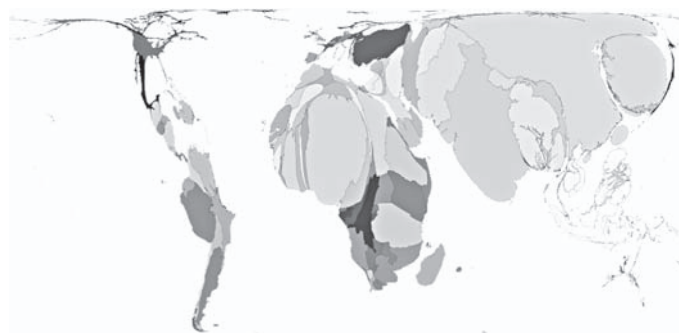
Το 43% του αστικού πληθυσμού των αναπτυσσόμενων χωρών ζει σήμερα σε επισφαλείς παραγκουπόλεις (precarity slums) ή αλλιώς squatter cities ενώ το αντίστοιχο ποσοστό στις αναπτυγμένες χώρες είναι 6%, σύμφωνα με το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για τη Στέγαση. Μέχρι το 2050 ο ΟΗΕ εκτιμά πως ο παγκόσμιος πληθυσμός θα αγγίξει τα εννιά δισεκατομμύρια, από τα οποία περίπου τα έξι εκατομμύρια θα ζουν σε πόλεις και τα 3,5 σε ανθυγιεινές παραγκουπόλεις, χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα, νερό και δίχως εγκαταστάσεις υγιεινής.

πηγή: 3^ο Παγκόσμιο Φόρουμ για τις Πόλεις UN HABITAT Ιούnius 2006

Η Βομβάη με 10 εκατ. ή και περισσότερους άπορους, καταληψίες γης και φτωχούς κατέχει την πρώτη θέση ανάμεσα στις μητροπολιτικές περιοχές με παραγκουπόλεις. Ακολουθούν η Πόλη του Μεξικό και η Ντάκα με περίπου 9 εκατ. κατοίκους η κάθε μια να ζουν σε παραγκουπόλεις και έπειτα το Λάγος, το Καράτσι η Κινάσσα-Μπραζαβίλ, το Σάο Πάολο, η Σανγκάη και το Δελχί με περίπου 6 έως 8 εκατ. φτωχούς κατοίκους.

πηγή: 3^ο Παγκόσμιο Φόρουμ για τις Πόλεις UN HABITAT Ιούnius 2006

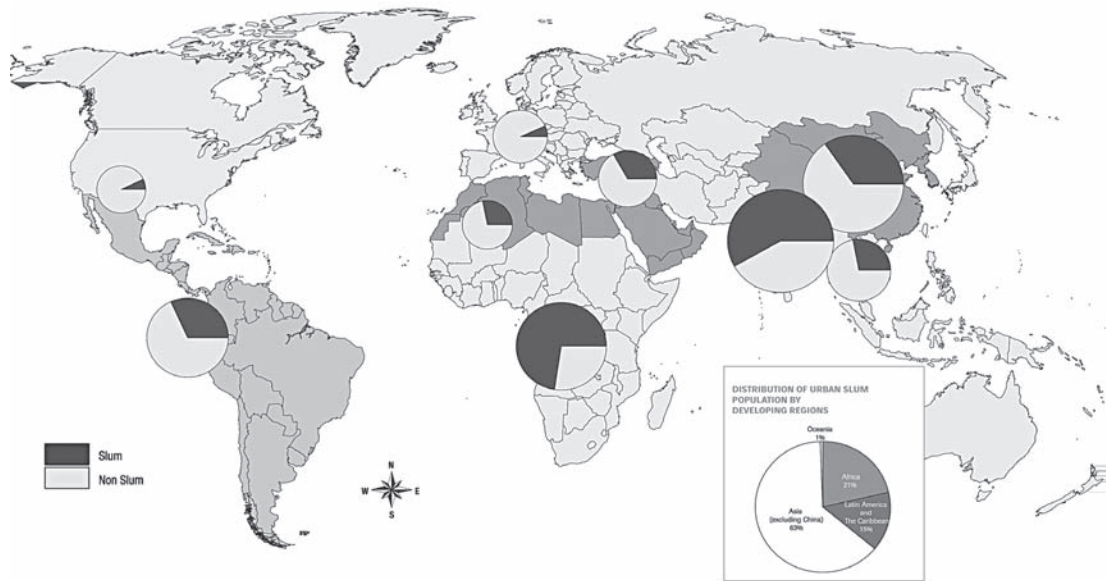

πίνακας: ανάπτυξη παραγκουπόλεων (Slum Growth)

Την περίοδο μεταξύ 1990 και 2001 ο πληθυσμός που μένει σε παραγκουπόλεις (slums) αυξήθηκε κατά 220 εκατομμύρια. Η αλματώδης αύξηση συνεχίζεται και από το 2001 έως το 2006 αυξήθηκε άλλα 200 εκατομμύρια (85% συνολική αύξηση). Την μεγαλύτερη αύξηση παραγκουπόλεων την είχαν η νότια και ανατολική Ασία. Οι μεγαλύτερες αυξήσεις ήταν στην Κίνα, την Ινδία και την Νιγηρία.

πηγή: 3^ο Παγκόσμιο Φόρουμ για τις Πόλεις UN HABITAT Ιούnius 2006

πληθυσμός παραγκουπόλεων 2001

ΧΩΡΑ	ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ	ποσοστό επι του συνολικού αστικού πληθυσμού
1) ΚΙΝΑ	178 εκ.	37,8%
2) ΙΝΔΙΑ	158 εκ.	55,5%
3) ΒΡΑΖΙΛΙΑ	51 εκ.	36,6%
4) ΝΙΓΗΡΙΑ	41 εκ.	79,2%
5) ΠΑΚΙΣΤΑΝ	35 εκ.	73,6%
6) ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ	30 εκ.	84,7%
7) ΙΡΑΝ	20 εκ.	44,2%
8) ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ	20 εκ.	23,1%
9) ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ	20 εκ.	44,1%
10) ΤΟΥΡΚΙΑ	19 εκ.	42,6%
11) ΜΕΞΙΚΟ	15 εκ.	19,6%
12) ΚΟΡΕΑ	14 εκ.	32,0%
13) ΠΕΡΟΥ	13 εκ.	68,1%
14) ΗΠΑ	12 εκ.	5,8%
15) ΑΙΓΥΠΤΟΣ	11 εκ.	39,9%

απόσπασματα από την εισήγηση της εκδήλωσης με αφορμή τις κοινητοποιήσεις ενάντια στην κατασκευή φράγματος στον ποταμό Άραχθο

Το καρότο της τουριστικής ανάπτυξης

Στις 29/9 πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στην κατάληψη φάμπρικα-υφανέτ με αφορμή τις κινητοποιήσεις ενάντια στην κατασκευή φράγματος στον ποταμό Άραχθο. Την εισήγηση, της οποίας ένα μέρος παραθέτουμε στη συνέχεια, ακολούθησε μια πραγματικά ενδιαφέρουσα συζήτηση που άγγιξε ένα αρκετά μεγάλο εύρος ζητημάτων, από τα δεδομένα και τις προοπτικές τέτοιων αγώνων μέχρι τη σχέση ανθρώπου-φύσης και από τον κοινοτισμό μέχρι τη φύση του καπιταλιστικού συστήματος και την ικανότητα προσαρμογής του. Τελικά η συζήτηση άφησε περισσότερα ερωτήματα απ' αυτά που τέθηκαν κατά την εισήγηση και πραγματικά δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς. Το σίγουρο όμως είναι ότι μας λείπουν ακόμα πολλές ανάλογες συζητήσεις και κυρίως βιώματα και πράξεις. Είμαστε ακόμα στην αρχή γι' αυτό ας αναλάβουμε τις ευθύνες μας.

Στις 12-15 Αυγούστου 2006 βρεθήκαμε στο ποταμό Άραχθο της Ηπείρου. Αν και πραγματικά ευχαριστηθήκαμε την ομορφιά του τόπου, το μπάνιο στο ποτάμι, την παρέα και τα βραδινά τσίπουρα, άλλη ήταν η αιτία που βρεθήκαμε εκεί.

Στην περιοχή του Αγ. Νικολάου έχει αποφασιστεί η κατασκευή ενός μεγάλου φράγματος (το τρίτο στον Άραχθο) για την παραγωγή ηλεκτρισμού. Την εκτέλεση του έργου έχει αναλάβει η κατασκευαστική Μηχανική Α.Ε. του Εμφιετζόγλου. Στην κατασκευή του φράγματός αντιδρούν οι μόνιμοι κάτοικοι που έχουν απομείνει στην περιοχή και αρκετοί σύλλογοι και φορείς από ανθρώπους που κατάγονται από την ευρύτερη περιοχή του Αράχθου και των Τζουμέρκων και διαμένουν κατά βάση στην Άρτα, τα Γιάννενα και την Αθήνα οι οποίοι έχουν δημιουργήσει την επιτροπή προστασίας του Αράχθου ως τον κατεξοχήν φορέα του αγώνα. Προς το παρόν το έργο έχει μπλοκαριστεί καθώς έχει υπάρξει προσφυγή στο συμβούλιο της επικρατείας η οποία θα εκδικαστεί το Φλεβάρη και ακόμα δεν έχει ξεκινήσει καμία εργασία. Στα πλαίσια μιας σειράς κινητοποιήσεων, στις 13 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατοίκων, συλλόγων, φορέων και συμπαραστατών. Τις ίδιες μέρες οργανώθηκαν και δύο κάμπινγκ που με τη σειρά τους δήλωσαν την υποστήριξή τους στον αγώνα ενάντια στο φράγμα, οργανώνοντας παράλληλα κάποιες ανοιχτές συζητήσεις-εκδηλώσεις. Το πρώτο από το κοινωνικό φόρουμ Άρτας στις 11-13 και το δεύτερο 13-19 από το χώρο της Αυτοαχεδίας από τη Θεσ/νίκη.

Βρεθήκαμε εκεί καθώς τα γενικότερα ζητήματα της οικολογίας, του ενεργειακού, των τοπικών αγώνων, της ερήμωσης του ελληνικού ορεινού χώρου αλλά και της τουριστικής ανάπτυξης μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα, αλλά και για να εναντιωθούμε στη κατασκευή ενός μεγάλου έργου με σοβαρές περιβαλλοντικές συνέπειες. Οι λίγες εκδηλώσεις που προλάβσαμε να παρακολουθήσουμε υπήρξαν για μας μια σημαντική ευκαιρία να επικοινωνήσουμε, να συμφωνήσουμε, να διαφωνήσουμε, ακόμα και να συγκρουστούμε με ανθρώπους με διαφορετική πολιτική και κοινωνική κουλτούρα από τον μικροκοσμό μας αλλά και να ενημερωθούμε για τον αγώνα για το συγκεκριμένο έργο και για τα μεγάλα φράγματα. Στην προσπάθεια αξιολόγησης της εμπειρίας άνοιξαν πολλά περισσότερα ζητήματα απ' όσα είχαμε στο μυαλό μας πηγαίνοντας εκεί. Συζητώντας μεταξύ μας θεωρήσαμε σημαντικό να ανοίξουμε αυτά τα ζητήματα σ' ένα κινηματικό επίπεδο, κάπως έτσι προέκυψε και η σημερινή εκδήλωση.

Στην κοιλιά του Αράχθου ζουν περίπου 800 άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους ηλικιωμένοι, οι οποίοι σταδιακά και μέσα από συζητήσεις έχουν ταχθεί στο σύνολό τους ενάντια στο φράγμα. Παρόλα αυτά δεν είναι αυτοί που οργανώνουν και συντονίζουν τις κινητοποιήσεις καθώς το μόνο ενεργό κομμάτι του αγώνα είναι η επιτροπή προστασίας Αράχθου, άνθρωποι δηλαδή που κατάγονται από την περιοχή αλλά δεν μένουν εκεί μόνιμα. Το 2004 η επιτροπή πραγματοποίησε ανοιχτές συζητήσεις στα χωριά καθώς και διάφορες παρεμβάσεις σε πανηγύρια και άλλου. Σήμερα λειτουργεί ουσιαστικά σαν αντιπρόσωπος των κατοίκων χωρίς όμως να υπάρχουν διαδικασίες βάσης και οι κάτοικοι απλά ανταποκρίνονται στα καλέσματα της. Από την μία μεριά η επιτροπή έχει αποκτήσει την συναίνεσή τους κινώντας από μόνη της όλα τα ζητήματα και από την άλλη έχει διαρκή επικοινωνία και συμπίεση με τους συλλόγους, τις αδελφότητες και τους δήμους της περιοχής. Μία ενδιαφέρουσα αντίφαση σχετικά με την οργάνωση του αγώνα είναι ότι αν και υπάρχουν κάποια στοιχεία μίας ζωντανής και αμεσοδημοκρατικής συζήτησης με υγιή χαρακτηριστικά όπως ο αυθορμητισμός και η αποφασιστικότητα, τελικά παρατηρείται μία προσκόλλησή στις δομές της εξουσίας και στην λογική της αντιπροσώπευσης. Εντύπωση μας έκανε ότι στην συγκέντρωση της Κυριακής στην οποία παραβρεθήκαμε, εμφανίστηκαν πολυάριθμοι πολιτικοί, πολιτευτές, εκπρόσωποι κομμάτων και της τοπικής αυτοδιοίκησης οι οποίοι αν και δεν συμμετέχουν στην επιτροπή αγώνα χαιρέτησαν την εκδήλωση από το μεγάλο φωνο και αυτό παρά την δέσμευση της επιτροπής ότι στην συγκεκριμένη συγκέντρωση κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί.

Επιπτώσεις του έργου

Το φράγμα του Αγ. Νικολάου θα έχει 86 μέτρα ύψος και θα αποδίδει ισχύ ίση με 93 μεγαβάτ το οποίο αντιστοιχεί περίπου στο 1% της συνολικής παραγωγής της Ελλάδας. Στόχος του έργου είναι να καλύψει κυρίως τις ενεργειακές ανάγκες που προκύπτουν σε περιόδους αυξημένων ηλεκτρικών απαιτήσεων δηλαδή τις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού όπου η χρήση των κλιματιστικών εκτοξεύει τη ζήτηση στα ύψη. Μιλώντας με κατοίκους της περιοχής μπορούσαμε να αντιληφθούμε ότι η αντίθεσή τους στο έργο είναι άμεσα συνδεδεμένη με την εμπειρία τους από τα προηγούμενα φράγματα του Αράχθου τόσο όσον αφορά τις περιβαλλοντικές και κοινωνικές τους επιπτώσεις όσο και από το ότι οι υποσχέσεις τους παρελθόντος για διανομή των οφελών παρέμειναν απραγματοποίητες. Το φράγμα του Αγ. Νικολάου θα έχει ως αποτέλεσμα την κατάκλυση τουλάχιστον 2.725 στρεμμάτων

Ένα από τα κυρίαρχα επιχειρήματα ενάντια στο έργο είναι ότι αυτό θα στερήσει τις δυνατότητες τουριστικής ανάπτυξης της περιοχής. Το ίδιο επιχειρήμα αποτελεί πλέον κοινοτοπία σε πολλές ανάλογες περιπτώσεις, όπως επίσης κοινοτοπία αποτελούν οι λόγοι για την πληθυσμιακή και οικονομική ερήμωση της επαρχίας την οποία και θα γιατρέψει η τουριστική ανάπτυξη. Στον Άραχθο το συναντήσαμε σε περίοπτη θέση μέσα στον έντυπο λόγο των φυλλαδίων που κυκλοφόρησαν και το ακούσαμε συχνά στη μικρή μας επαφή με ανθρώπους που δραστηριοποιούνται για το ζήτημα. Είναι αλήθεια ότι στη συγκεκριμένη περιοχή υπάρχουν οι δυνατότητες για τουριστικές δραστηριότητες, που σήμερα περιγράφονται με τους όρους οικοτουρισμός, εναλλακτικός τουρισμός και αγροτουρισμός. Δηλαδή μια τοποθεσία όμορφη που μπορεί συνδυάζει την περιπέτεια (βλ. ράφτινγκ), την παράδοση, την ιστορικότητα (βλ. γεφύρι της Πλάκας) και μια οικολογική ιδιαιτερότητα (βλ. Βίδαρ). Όλα αυτά μπορεί να αποτελέσουν σίγουρα πόλο έλξης των τουριστών, καθώς ανταποκρίνονται στις σύγχρονες απαιτήσεις της τουριστικής βιομηχανίας. Σήμερα στην περιοχή δραστηριοποιούνται μερικές τέτοιες εταιρίες ενώ αρκετοί είναι αυτοί που περιμένουν να επενδύσουν εκεί και κωλύονται λόγω του έργου.

Εναλλακτικός τουρισμός

Στην Ελλάδα γενικότερα, ο εναλλακτικός τουρισμός αποτελεί ήδη μια πραγματικότητα σε πολλές περιοχές και υπάρχει μια αίσθηση ότι η όλη διαδικασία βρίσκεται ακόμα σε πρωτογενές επίπεδο. Το ελληνικό κράτος και η ευρωπαϊκή ένωση τον προωθούν σχεδιασμένα με ποικίλες πρακτικές. Τα ευρωπαϊκά προγράμματα επιδοτήσεων για τουριστικές επιχειρήσεις και παραγωγικές μονάδες που σχετίζονται άμεσα με τον τουρισμό, Leader I, II και Leader + έχουν θέσει ήδη τις βάσεις. Ο εναλλακτικός τουρισμός έγινε της μόδας, καθώς όλα αυτά που δηλώνει ότι προσφέρει βρίσκονται μέσα στις επιταγές του σύγχρονου lifestyle: περιπέτεια, ιδιαιτερότητα, χαλαρότητα, επαφή με τη φύση, επαφή με την παράδοση κτλ.

Η υπόσχεση της τουριστικής ανάπτυξης βρίσκεται πλέον στο στόμα κάθε πολιτευτή και προωθείται από κάθε συνεπή τοπική εξουσία, πολιτιστικό σύλλογο και αδελφότητες συντοπιτών που μπορεί να ζουν ακόμα και στην Αυστραλία.

γης φράγμα που θα προκύψει από τον σχηματισμό τεχνητής λίμνης και την συνολική μεταβολή του ποτάμιου οικοσυστήματος σε λιμναίο. Η αλλαγή αυτή έχει ως αποτέλεσμα την κατακράτηση των φερτών υλών, την αλλοίωση του ποτάμιου τοπίου και την επιδείνωση των συνθηκών μετακίνησης και αναπαραγωγής των υδρόβιων οργανισμών καθώς και τον εξαφανισμό της Βίδαρς η οποία είναι ένα από τα σπανιότερα θηλαστικά της Ευρώπης. Άλλες

Μέσα στη διαδικασία της τουριστικής ανάπτυξης ένα κομμάτι της ελληνικής επαρχίας μεταλλάσσεται σε όλα τα επίπεδα και η πραγματικότητα των νησιών που ήδη έχουν βιώσει αυτή τη διαδικασία μπορεί να δώσει ένα περιγραμμά του μέλλοντός της. Σε ότι αφορά το περιβάλλον: αλλοίωση του τοπίου, τσιμεντοποίηση, οικοπεδοποίηση, αποδάσωση, εξάντληση της γης και του υδροφόρου ορίζοντα. Παράλληλα εντός των ανθρωπίνων σχέσεων επικράτηση του ατομισμού, του ανταγωνισμού, της εκμετάλλευσης, της αδιαφορίας, της απληστίας και του καταναλωτισμού. Ίσως η εισβολή του τουρισμού στα βουνά, τις λίμνες και τα ποτάμια να μην έχει τις εξόφθαλμες συνέπειες που είχε στα νησιά, καθώς τα επιχειρήματα του συμβαδίζουν μ' αυτά της προστασίας του περιβάλλοντος, της ήπιας και βιώσιμης ανάπτυξης και της αειφορίας. Ο εναλλακτικός τουρισμός εμφανίζεται ως αντιποδας στην άλλη αναπτυξιακή προοπτική που περιλαμβάνει μεγάλα έργα με σοβαρές περιβαλλοντικές συνέπειες. Όμως αυτές οι δύο τάσεις συνυπάρχουν, ο οικοτουρισμός προωθείται την ίδια στιγμή με την εκτροπή του Αραχθού και το φράγμα του Αράχθου, και δημιουργούν ένα πλαστό διλήμμα περιορίζοντας κάθε συζήτηση εντός του.

Για μας το δίλημμα φράγμα ή τουρισμός δεν υφίσταται, όπως δεν υφίσταται το δίλημμα βίαιη ανάπτυξη ή «πράσινο» καπιταλισμός». Η δεδομένη αντίθεση μας στο φράγμα δεν σημαίνει ότι είναι κατάφαση στην τουριστική ανάπτυξη. Αντίθετα βλέπουμε την τουριστική ανάπτυξη ως ένα ακόμη όχημα της εμπέδωσης των καπιταλιστικών σχέσεων και αντιλήψων στην επαρχία, ως ένα ακόμη όχημα λεηλασίας της φύσης, στο βωμό της κερδοφορίας και της διαρκούς ανάπτυξης. Βέβαια οι αφορισμοί στους οποίους καταλήγουμε, δύσκολα μπορούν να γειωθούν στην σύνθετη πραγματικότητα της ελληνικής επαρχίας. Η πληθυσμιακή ερήμωση είναι ένα στοιχείο της πραγματικότητας της, η οικονομική απαξίωση της αγροτικής παραγωγής και η ανεργία είναι ένα άλλο και όλα αυτά σ' ένα κατά βάση συντηρητικό περιβάλλον προσκολλημένο, στις τοπικές εξουσίες. Την ίδια στιγμή οι νεότερες γενιές έχουν ήδη ενστερνιστεί τις αξίες και τα ήθη του καταναλωτισμού. Η τουριστική βιομηχανία έχει μια ρεαλιστική απάντηση σ' αυτή τη συνθήκη γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο τα επιχειρήματα της είναι ευρέως αποδεκτά και μπορεί να οικοδομεί γύρω της μια ολόκληρη προοπτική.

επιπτώσεις έχουν να κάνουν με την υποβάθμιση του υδροφόρου ορίζοντα κατηφορικά του φράγματος και αλλαγές στο μικροκλίμα της περιοχής όπως η αύξηση της υγρασίας. Τέλος από την κατασκευή του έργου απειλείται η στατικότητα της πέτρινης γέφυρας της Πλάκας η οποία είναι το μεγαλύτερο μονότοξο γεφύρι των Βαλκανίων, καθώς και η κατάκλυση 12 κτισμάτων.

Τα φράγματα

Από το 1930 και μετά η κατασκευή μεγάλων φραγμάτων έγινε ένα από τα βασικότερα σύμβολα για το κυρίαρχο μοντέλο ανάπτυξης. Έτσι, ιδωμένα σαν σύμβολα της ικανότητας του ανθρώπου να ελέγχει και να χρησιμοποιεί τους φυσικούς πόρους, η κατασκευή των φραγμάτων παρουσίασε δραματική αύξηση. Αυτή η τάση έφτασε στο αποκορύφωμά της την δεκαετία του '70 όταν κατά μέσο όρο αναθετόταν δύο με τρία φράγματα κάθε μέρα κάπου στον κόσμο. Σήμερα η απόφαση για την κατασκευή ενός μεγάλου φράγματος συναντά όλο και μεγαλύτερη κριτική σε βαθμό που το μέλλον τέτοιων έργων σε πολλές χώρες αμφισβητείται. Σε ένα πολιτικό και φιλοσοφικό επίπεδο, ο αγώνας ενάντια στα μεγάλα φράγματα προκαλεί την ίδια την λογική του κυρίαρχου μοντέλου ανάπτυξης, ένα μοντέλο που στηρίζεται στην χιμαιρική υπόσχεση για υλικό πλούτο μέσω του εκσυγχρονισμού, διαιωνίζοντας την άνοση κατανομή των φυσικών πόρων και καταστρέφοντας τις κοινωνικές σχέσεις και το περιβάλλον.

Η κύρια αιτία της αντίστασης παγκοσμίως είναι η εξαναγκασμένη μετανάστευση μεγάλων πληθυσμών από τις εστίες τους εξαιτίας της δημιουργίας της λεκάνης κατάκλυσης. Επίσης εκατομμύρια άνθρωποι έχουν υποφέρει από την μείωση των πόρων αλιείας, την υποβάθμιση της ποιότητας του νερού, την μείωση της γονιμότητας της γης και των δασών εξαιτίας της απώλειας των φυσικών λιπασμάτων και των εποχιακών πλημμύρων που παρέχουν τα υγιή ποτάμια.

Είναι γεγονός ότι, κατά κανόνα δεν σχεδιάζονται πλέον στην ΕΕ μεγάλα υδροηλεκτρικά έργα γιατί από την μία μεριά οι περισσότερες τοποθεσίες για έργα μεγάλης κλίμακας έχουν ήδη αξιοποιηθεί και από την άλλη γιατί η περιβαλλοντική νομοθεσία είναι αρκετά αυστηρή και πολύπλοκη, πράγμα που δρα απαγορευτικά. Επίσης τα μεγάλα φράγματα δεν συμπεριλαμβάνονται πλέον στις ήπιες και ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και αυτό γιατί δεν θεωρείται καθαρή η ενέργεια που παρέχουν εξαιτίας των κοινωνικών και περιβαλλοντικών επιπτώσεών της.

Υπάρχουν πρόσφατες μελέτες που δείχνουν ότι το οργανικό υλικό που αποδομείται μέσα στις λεκάνες κατάκλυσης παράγει σημαντική ποσότητα θερμοκηπιακών αερίων. Σε μερικές περιπτώσεις, ιδιαίτερα στους τροπικούς παράγονται περισσότερα αέρια από ότι σε μονάδες καύσης με ορυκτά καύσιμα όπως για παράδειγμα το φράγμα Balbina στον Αμαζόνιο το οποίο παράγει 20 με 40 φορές περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα από ότι μία μονάδα παραγωγής με λιγνίτη.

Σε βραχυπρόθεσμο χρονικό διάστημα η υδροηλεκτρική ενέργεια της Ευρώπης αναμένεται να ακολουθήσει φθίνουσα πορεία. Αυτό θα συμβεί γιατί πολλά από τα φράγματα που έχουν κατασκευαστεί μέχρι το 1950 φτάνουν τώρα στο τέλος του χρόνου ζωής τους οπότε και μπαίνουν σε φάση παροπλισμού. Μία ενδιαφέρουσα παρατήρηση είναι ότι χώρες όπως η Ιταλία, η Σλοβενία, η Αυστρία προτιμούν να επενδύσουν μακροπρόθεσμα σε μία ήπια τουριστική ανάπτυξη των ορεινών τους περιοχών παρά να προχωρήσουν σε έργα όπως τα φράγματα.

Οι κοινωνικοί αγώνες ως δυναμικές και αντιφατικές διαδικασίες

Δημήτρης και Τάσος

Εστιάσαμε στο θέμα του τουρισμού τόσο γιατί τον θεωρούμε σημαντικό παράγοντα στη σημερινή εποχή, όσο και για να αναδείξουμε μια κεντρική αντίφαση και τα αδιέξοδα ενός τοπικού αγώνα που στην πρώτη ανάγνωσή του αναφέρεται στο περιβαλλοντικό ζήτημα. Σ' αυτό το σημείο εγείρονται πολλά ερωτήματα που έχουν να κάνουν τόσο με την αξιολόγηση τέτοιων αγώνων όσο και με τα πιθανά επίπεδα συμμετοχής και παρέμβασης στους κόλπους τους.

Μιλώντας γενικά, οι κοινωνικοί αγώνες είναι δυναμικές διαδικασίες. Αποτελούν ιστορικά συμπυκνωμένες στιγμές που κρύβουν μέσα τους δυνατότητες αλλαγής, συνειδητοποίησης και αυτο-υπέρβασης. Στους κόλπους τους είναι συχνό φαινόμενο να εμφανίζονται αυθόρμητα μορφές αυτοοργάνωσης και άμεσης δημοκρατίας και αρκετές είναι οι περιπτώσεις αγώνων που φθάνουν στο σημείο της ανοιχτής και συχνά βίαιης σύγκρουσης με το κράτος. Όλα αυτά αν και είναι ιδιαίτερα σημαντικά στοιχεία, δεν αρκούν για να αξιολογήσουμε θετικά έναν αγώνα. Και αυτό γιατί υπάρχουν πολλά παραδείγματα τοπικών αγώνων με ξεκάθαρα συντηρητικά, αντιδραστικά ή και ρατσιστικά περιεχόμενα. Σε κάποια χωριά άνθρωποι αυτοοργανώθηκαν για να αποφασίσουν την απαγόρευση κυκλοφορίας τη νύχτα στους μετανάστες και δημιούργησαν ένοπλα αποσπάσματα. Στη Θεσσαλονίκη μάλιστα, πρόσφατη είναι η περίπτωση του Ευόσμου, όπου οι γείτονες κατέβηκαν στο δρόμο για να εναντιωθούν στη δημιουργία κέντρου αποκατάστασης για ψυχικά ασθενείς, αντιδρώντας λέει στην υποβάθμιση των περιοχών τους.

Μέσα στους κοινωνικούς αγώνες μπορεί να συνυπάρχουν τα πιο αντιφατικά στοιχεία: δεξιοί κοινοτάρχες να συγκροούνται με την κεντρική εξουσία, ριζοσπαστικά προτάγματα να παντρεύονται με οικονομικά συμφέροντα ακόμα και προλετάριοι να υπερασπίζονται τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που τους εκμεταλλεύονται. Στο Άραχθο μάλιστα ακούσαμε ένα τοπικό παράγοντα στην ομιλία του στην κεντρική συγκέντρωση, πρώτα να αναφέρεται στο εθνικό συμφέρον και να χαρακτηρίζει την περιοχή ως εθνικά ευαίσθητη και στη συνέχεια να λέει πως αν όλα τα νόμιμα μέσα δεν φέρουν αποτέλεσμα, θα χρησιμοποιηθούν όλα εκείνα που νομιμοποιούνται από το δίκιο του αγώνα.

Γενικά η σημερινή κοινωνία είναι αντιφατική, γιατί ακριβώς αντιφατικό είναι οι άνθρωποι που την απαρτίζουν. «Καθαροί» κι αγνοί αγώνες με τα δικά μας κριτήρια, δεν πρόκειται να υπάρξουν ποτέ. Κάθε αγώνας δεν μπορεί παρά να αντανακλά την πραγματικότητα της κοινωνίας που τον γεννά. Κάποιες φορές, μέσα σε μια διαδικασία αγώνα, οι κοινωνικές δομές, οι σχέσεις, οι αντιλήψεις και ο τρόπος ζωής παραμένουν αλώβητοι και άλλοτε έρχονται σε οριακή κρίση, δημιουργούνται ρήξεις και τίθεται το ζήτημα της αλλαγής. Σίγουρα στον άραχθο δεν μπορούμε να μιλάμε για μια τέτοια συνθήκη. Ούτε οι τοπικές εξουσίες έχουν θιχθεί, ούτε η λογική της αντιπροσώπευσης, ούτε μπήκε συνολικά το ζήτημα του τρόπου ζωής, και θα ήμασταν αφελείς αν περιμέναμε να δούμε κάτι τέτοιο.

Όπως επίσης δεν περιμέναμε να συναντήσουμε μια συνολική θεώρηση που θα έβαζε το φράγμα και τον αγώνα ενάντια σ' αυτό, σε ένα γενικότερο πλαίσιο. Έτσι και αλλιώς η ύπαρξη μιας πιο συνολικής θεώρησης και το πέρασμα από τα μερικά αιτήματα στη απαίτηση της ριζικής αλλαγής θα σήμαινε μια άλλη διαδικασία. Καλώς ή κακώς αυτή η διαδικασία δεν

έχει υπάρξει μέχρι σήμερα και ούτε πρόκειται να υπάρξει με παρθενογένεση. Το πώς γεννιούνται τέτοιες διαδικασίες και το πώς εμείς μπορούμε να συμβάλλουμε σ' αυτές είναι ένα καίριο ερώτημα.

Σε γενικές γραμμές βρισκόμαστε μπροστά σε μια επιλογή: ή κρατάμε τα χέρια μας καθαρά και ατενίζουμε την πραγματικότητα από τα κάγκελα του σιδερόφρακτου ιδεολογικού μας κάστρου ή βουτάμε στα σακάτα της κοινωνικής πραγματικότητας και δρούμε. Όμως δεν μπορούμε να πράττουμε δίχως να γνωρίζουμε και οπωσδήποτε δεν μπορούμε να γνωρίζουμε δίχως να αλληλεπιδρούμε και να εμπλεκόμαστε. Ως πολιτικά υποκείμενα σαφώς χρειαζόμαστε τις αλληλεπιδράσεις έτσι ώστε οι σκέψεις και οι πράξεις μας, να εξελίσσονται, να βαθιάινουν και να αναδιαμορφώνονται. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως πρέπει να συμμετέχουμε άκριτα οπουδήποτε και για χάρη της αλληλεπίδρασης και της εμπλοκής να αφήνουμε κατά μέρος της αφετηρίες και τα προτάγματά μας. Υπάρχουν περιπτώσεις που είναι ξεκάθαρα εχθρικές και ως τέτοιες πρέπει να τις αντιμετωπίσουμε. Όμως σε κάθε περίπτωση πρέπει να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά και όπου υπάρχει το έδαφος να παρεμβαίνουμε.

Ξαναγυρνώντας στην συγκεκριμένη περίπτωση του Άραχθου έχουμε να επισημάνουμε κάποια επιπλέον πράγματα. Σε ότι αφορά το κεντρικό αίτημα του αγώνα απ' όποια πλευρά και να το εξετάσει κανένας, ακόμα και από την τεχνοκρατική, είναι πέρα για πέρα δίκαιο. «Το ποτάμι θα κυλάει για πάντα εδώ», έγραφε το πανό των «ορεινών» στη συγκέντρωση στις 13 Αυγούστου και οι συνειρημοί που προκαλεί αυτό το σύνθημα μας είναι αρκετοί σε ότι αφορά τη δικαιολόγηση ενός τέτοιου αγώνα. Όμως τα αιτήματα δεν μένουν εκεί και προχωρούν στη συγκεκριμένη αντιπρόταση του τουρισμού. Εκεί γεννιούνται και οι πρώτοι προβληματισμοί, οι οποίοι ενισχύονται από την

ξεκάθαρη λογική της αντιπροσώπευσης στο εσωτερικό του αγώνα και την επίσης ξεκάθαρη αποδοχή των θεσμικών μέσων για την επίτευξη του στόχου. Όλα αυτά όμως εμφανίζονται ως οι μόνες ρεαλιστικές προοπτικές και σε αυτό ακριβώς το σημείο αναγνωρίζουμε το αδιέξοδο. Καλώς ή κακώς η οπτική της άμεσης δημοκρατίας, της ρήξης με τις δομές εξουσίας και μιας συνολικής κριτικής στην ιδεολογία της ανάπτυξης παραμένουν στη αφάνεια ή προσπερνούνται εύκολα με το χαρακτηρισμό του απραγματοποιήτου.

γενικεύσεις αντί απαντήσεων

Είναι αλήθεια ότι δυσκολευόμαστε να έχουμε απαντήσεις στα πραγματικά προβλήματα που σχετίζονται μ' έναν τέτοιο αγώνα, όπως αυτά της ανεργίας, της ερήμωσης της υπαίθρου, της αστικοποίησης και πιο γενικά της ενεργειακής και οικολογικής κρίσης. Και είναι λογικό, καθώς ορθά αντιλαμβανόμαστε τα κοινωνικά και οικολογικά προβλήματα ως δομικά στοιχεία του ίδιου του συστήματος τα όποια δεν επιδέχονται μερική αντιμετώπιση.

Επίσης γνωρίζουμε ότι για να ανακοπεί η καταστροφική πορεία και να διαφανεί μια απελευθερωτική προοπτική απαιτείται ένα τεράστιο έργο που αναγκαστικά συμπεριλαμβάνει όλες τις πτυχές της ατομικής και κοινωνικής ύπαρξης: τις κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις, τον τρόπο ζωής και τις γενικότερες αντιλήψεις για τη ζωή, τον άνθρωπο και τη φύση. Σε καμία περίπτωση δεν ελπίζουμε στη μεγάλη νικηφόρα επαναστατική νύχτα, όπου το επόμενο πρωί όλα τα ζητήματα θα έχουν λυθούν ως δια μαγείας. Η κοινωνική αλλαγή είναι μια αργή και βαθιά διαδικασία και αυτή η διαδικασία δεν μπορεί να υπάρξει αν οι ίδιοι οι άνθρωποι δεν θελήσουν να την οικοδομήσουν για τον εαυτό τους. Όμως οι γενικεύσεις αν και απαραίτητες δεν μας λύνουν το πρόβλημα καθώς απαιτείται η γειωσή τους στην πραγματικότητα.

η τάση του πράσινου καπιταλισμού

Ο πράσινος καπιταλισμός δεν είναι βέβαια κάτι ουσιαστικά διαφορετικό από τον καπιταλισμό που γνωρίζουμε σήμερα. Σε γενικές γραμμές αποτελεί μια ενεργό ιδεολογία και πρακτική που ευαγγελίζεται την μεταρρύθμιση κάποιων πτυχών του συστήματος αφήνοντας αναλλοίωτη την ίδια του την ουσία. Αποτελεί την απάντηση του συστήματος στο περιβαλλοντικό ζήτημα αν και ταυτόχρονα εμφανίζεται ως μια λύση απέναντι στην οικονομική κρίση. Προπαγανδίζει ένα εναλλακτικό μοντέλο ανάπτυξης απέναντι στο παραδοσιακό, που κατά γενική ομολογία θέτει σε κίνδυνο το μέλλον του πλανήτη.

Ο πράσινος καπιταλισμός είναι ο απόηχος της ήττας και της ενσωμάτωσης των οικολογικών κινήματων. Η οικολογία σταδιακά αποσυνδέθηκε από τα ριζοσπαστικά πολιτικά της χαρακτηριστικά, και από τρόπος ζωής και συνολική κοσμοθεωρία ξέπεσε σε ένα ανούσιο lifestyle πλαίσιο από πράσινης ευαισθησίας καταναλωτικά προϊόντα και υπηρεσίες. Αυτά τα προϊόντα και αυτές τις υπηρεσίες έρχεται να πουλήσει σήμερα ο πράσινος καπιταλισμός και σίγουρα υπάρχουν πολλοί που καμαρώνουν αποκτώντας

τα. Τα επιχειρήματά του διανθίζουν το αδιάκοπο μουρομητό στους χώρους των μμε, της πολιτικής, των πανεπιστημίων, των ΜΚΟ και δίνουν το πράσινο χρώμα στις ετικέτες των σαμπουάν. Είναι ενδιαφέρον ότι αυτή τη στιγμή μεγάλες πετρελαϊκές και φαρμακευτικές εταιρίες, δυο από τους κατεξοχήν ρυπογόνους και καταστροφικούς τομείς της οικονομίας, επενδύουν παράλληλα και σε πράσινα προγράμματα.

Συνοψίζοντας, ο πράσινος καπιταλισμός ως συστημική ιδεολογία και πρακτική έρχεται να καλύψει τις ρωγμές στην κοινωνική συναίνεση που προκύπτουν από το μέγεθος της οικολογικής κρίσης και ταυτόχρονα να ανοίξει νέους ορίζοντες κερδοφορίας, αυτή τη φορά σε πράσινο φόντο. Σε καμία όμως περίπτωση δεν πρόκειται να επιλύσει το περιβαλλοντικό ζήτημα, πιθανόν να περιορίσει κάποιες από τις πιο εξόφθαλμες πτυχές του και αυτό μόνο σε λίγες περιοχές του κόσμου, καθώς τα πιο ρυπογόνα και καταστροφικά κομμάτια μεταφέρονται στην περιφέρεια όπου οι οικολογικοί λόγοι έρχονται σε δεύτερη και τρίτη μοίρα.

Τον Οκτώβριο του 2005 υπογράφηκε μία συμφωνία μεταξύ της ΕΕ και των Βαλκανικών χωρών η οποία δημιουργεί μία κοινή ενεργειακή αγορά. Η συμφωνία για την ευρωπαϊκή ενεργειακή κοινότητα δημιουργεί συνθήκες ελεύθερου ανταγωνισμού στο εμπόριο ενέργειας και οδηγεί στην ευθυγράμμιση των Βαλκανικών χωρών με την Ευρωπαϊκή νομοθεσία για την ενέργεια και το περιβάλλον. Οι επενδύσεις που παρέχονται από την Παγκόσμια Τράπεζα και την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης υπολογίζονται στα 30 δις. δολάρια για τον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας.

Αναμφισβήτητα η παραπάνω διαδικασία είναι άμεσα συνδεδεμένη με την θετική τάση που έχει διαμορφωθεί στα Βαλκάνια ως προς την κατασκευή νέων μεγάλων υδροηλεκτρικών φραγμάτων. Αυτό το γεγονός πρέπει να το δούμε σε συνδυασμό με την προώθηση του «πράσινου» καπιταλισμού στην Ευρώπη ο οποίος έχει την τάση να περιφερειοποιεί τις περισσότερες επιβλαβείς και μη βιώσιμες δραστηριότητες μία από τις οποίες είναι και τα μεγάλα φράγματα. Βασικό ρόλο στην προώθηση αυτών των έργων παίζει

ένα ενεργειακό λόμπι στην καρδιά του οποίου βρίσκονται εταιρίες με έδρα στο εξωτερικό όπως η Energy Financing Team με έδρα το Λονδίνο. Αυτή η εταιρία είχε πρόσφατα κατηγορηθεί για μία υπόθεση δωροδοκίας στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη η οποία έκλεισε με παρέμβαση βρετανών διπλωματών έτσι ώστε να κωλυθεί το ζήτημα. Άλλες τέτοιες εταιρίες έχουν ως έδρα την Σλοβενία, την Βιέννη και όλες έχουν διασυνδέσεις με πολιτικούς που έχουν μεγάλη επιρροή και οι οποίοι θέτουν τις προτεραιότητές του κατασκευαστικού τομέα στην πολιτική ζωή.

Σε παγκόσμιο επίπεδο η δημόσια συζήτηση για τα μεγάλα φράγματα έχει δημιουργήσει δύο πόλους. Από την μία μεριά η Παγκόσμια Τράπεζα διαδραματίζει έναν πολύ σημαντικό ρόλο στην προώθηση και χρηματοδότηση μεγάλων φραγμάτων. Η Παγκόσμια Τράπεζα έχει παράσχει 75 δις δολάρια για 538 φράγματα μετατοπίζοντας τουλάχιστον 10 εκατομμύρια ανθρώπους. Σαν αντίποδας στο παραπάνω δημιουργήθηκε το 1998 η Παγκόσμια Επιτροπή για τα Φράγματα (World Commission on Dams) η οποία εισήγαγε μία σειρά συστάσεων για την κατασκευή τέτοιων έργων.

Παραδείγματα χάριν η WCD συμπεριλαμβάνει την συμμε-

τοχή του τοπικού πληθυσμού στην διαδικασία λήψης απόφασης και επίσης εισήγαγε τον διαχωρισμό μεταξύ μικρών και μεγάλων φραγμάτων με όριο τα 15 μέτρα. Μεγάλο μέρος της βιομηχανίας φραγμάτων συμπεριλαμβανομένης και της Παγκόσμιας Τράπεζα παραμένουν αντίθετες με τις συστάσεις της WCD.

Οι δύο αυτοί θεσμοί αντανακλούν δυο διαφορετικές τάσεις στους κόλπους του συστήματος, φαινομενικά αντιτιθέμενες, αλλά ουσιαστικά αλληλοσυμπληρούμενες. Η πρώτη, η πιο παραδοσιακή, εμμένει σε πιο δυναμικές τακτικές για την διεύρυνση της κερδοφορίας της. Αυτό μπορεί να σημαίνει μια δικτατορία και στυγνή εκμετάλλευση εδώ, μια οικολογική καταστροφή εκεί και πάει λέγοντας. Η δεύτερη, απαρτίζεται από όλους αυτούς που υποστηρίζουν ένα πιο ήπιο και φιλικό προς το περιβάλλον μοντέλο ανάπτυξης στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτή η τάση χρησιμοποιεί για τον εαυτό της τους όρους πράσινος καπιταλισμός, οικολογικός, βιώσιμη ανάπτυξη, αειφορία και όχι τυχαία εμφανίζεται στην ΕΕ και τη βόρεια Αμερική τα τελευταία χρόνια.

Γ. Για μένα όταν γινόταν το συντονιστικό όλων των σχολών ήδη είχες χάσει το παιχνίδι. Εκεί ο ανεξάρτητος κόσμος ήταν λίγος. Νομίζω είχε περισσότερο νόημα να παρεμβαίνεις στην επιτροπή κατάληψης όπου δεν υπήρχε καμιά απόφαση ειλημμένη.

ΒΟ. Ναι, αλλά την πολιτική φάση την καθόριζε το κεντρικό συντονιστικό.

Γ. Ναι, αλλά δεν ήταν ξεκομμένο από τις επιτροπές κατάληψης.

Χ. Μ' έναν τρόπο ήταν πάντως.

Δ. Διατηρούσαν την αυτονομία τους όμως.

ΒΟ. Ναι αλλά για μικρότερα ζητήματα.

Γ. Στα κεντρικά συντονιστικά κοιτούσαν τι κλίμα έβγαίνει στις επιτροπές κατάληψης.

ΒΟ. Δηλαδή αν οι επιτροπές κατάληψης αποφάσιζαν σύγκρουση στο υπουργείο, το συντονιστικό θα έπαιρνε τέτοια απόφαση;

Χ. Εγώ διαφωνώ πάντως. Υπήρχαν συντονιστικά με 2000 άτομα και στο τέλος έμεναν τα κομματάσκιλα. Αυτό που γινόταν σχεδόν σε όλα τα συντονιστικά, ήταν ότι ανακοινώνονταν οι αποφάσεις των σχολών, που συνήθως ήταν μισές-μισές και το κλίμα διαμορφωνόταν από τις δευτερολογίες που συνήθως έκαναν κομματάσκιλα με συγκεκριμένες γραμμές.

Γ. Το λέω αυτό γιατί μου έμεινε η αίσθηση ότι οι αριστεριστές όπου δε μπορούσαν να χειραγωγήσουν τον κόσμο, ακολουθούσαν.

ΒΟ. Από την άλλη, δεν υπήρχε μια σχολή που να 'ναι συγκεκριμένος κάποιος κόσμος με πιο ριζοσαστικά χαρακτηριστικά και να τραβήξει ενδεχομένως μία φάση.

Δ. Αυτό εν μέρει μπορείς να πεις ότι έγινε στην Ιατρική. Αλλά αυτό το εκλαμβάνουμε εμείς περισσότερο σαν επιτυχία παρά ότι διακύβηκε κάπως. Όπως στην Ιατρική δεν έβαλαν ποτέ αίτημα όωρεάν παιδεία και ίσως εκεί στις διαδικασίες τους να έγινε μια καλή κουβέντα.

ΒΟ. Και πρακτικά στον δρόμο να μπορούσε να στεγάσει μια πιο ριζοσαστική κατάσταση. Αυτό συνέβη στην Αθήνα ας πούμε.

Χ. Όχι μόνο στην Αθήνα, και εδώ πήγε να γίνει. Απλά στα συντονιστικά κόσμος από κόμματα δευτερολόγησε και είπτε ότι δεν είμαστε έτοιμοι.

ΒΟ. Οι αριστεριστές τι στόχο είχαν; Εγώ θυμάμαι στο συντονιστικό που ήταν κάποιος από την ΑΡΑΣ που είχε πει ότι μετά την πρώτη πορεία το κίνημα έφτασε στην κορύφωσή του και αυτό που μένει είναι να πάμε στην Αθήνα. Οι διάφορες τάξεις εκεί μέσα τί θέλανε, πώς λειτουργήσαν;

Δ. Εγώ νομίζω ότι ο κύριος στόχος τους ήταν να περάσουν τη γραμμή της οργάνωσής τους και τα ΕΑΑΚ ποτέ δεν είχαν μια ουσιαστική στόχευση σύγκρουσης με το υπουργείο απλά αυτό που έκαναν ήταν να ανταλλάσουν υπεραξία από μια συμβολική ενέργεια για να δείξουν ότι είναι το πιο ριζοσαστικό κομμάτι στην αριστερά.

Γ. Υπήρχαν και κάποιον που το έλεγαν ανοιχτά. Το μλΚΚΕ ας πούμε έλεγε να μη συζητάμε τίποτα άλλο εκτός από τον νόμο και πως θα τον ρίξουμε.

Χ. Ακόμα μιλούσε μόνο για ποσότητα, δηλαδή μιλούσαμε για κλιμάκωση και για το πως θα γίνουμε περισσότεροι. Αυτό δεν συμβάδιζε με την ποιότητα. Κι όταν μιλούσαν για ποιοτική κλιμάκωση έλεγαν μόνο να έρθουμε σε επαφή με εργατικούς χώρους.

Γ. Πάντως επειδή μιλάμε για τους αριστεριστές δε σημαίνει απαραίτητα ότι ο κόσμος τους ακολουθούσε.

ΒΟ. Έχω σαν αίσθηση ότι αυτοί στήσαν τον μηχανισμό.

Γ. Αρχικά ναι. Αλλά ένα παράδειγμα είναι το ΚΚΕ

που ποτέ δεν μπόρεσε να έχει έρεισμα σ' αυτόν τον κόσμο. Όταν έγινε κάποια σύγκρουση στο υπουργείο και το ΚΚΕ και κάποιον άλλοι έφυγαν ο κόσμος κάθισε να την υπερασπιστεί κι έφαγε δακρυγόνα.

ΒΟ. Άλλη μια φάση είναι αυτή με τις πορείες και την κατάσταση της νομιμότητας. Τι ερμηνείες μπορούν να δωθούν πάνω σ' αυτό; Υπήρχε κάποιος μηχανισμός που δεν άφηνε τον κόσμο να πάει προς αυτήν την κατεύθυνση; Ήταν ο ίδιος έτσι; Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα θα λειτουργούσε διαφορετικά ή είναι σημάδι της εποχής, δηλαδή το ποιός κόσμος ήταν αυτός;

Χ. Καταρχήν μιλάμε για έναν κοινωνικό αγώνα. Ακριβώς επειδή ο αγώνας είναι κοινωνικός αντανακλά την ίδια την κοινωνία. Ότι σκατά φέρει η κοινωνία σε ένα βαθμό τα έφερε και ο ίδιος ο κόσμος. Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα ίσως η κατάσταση να ήταν διαφορετική. Όμως το σίγουρο είναι ότι ο κόσμος το είχε από πριν μες στο κεφάλι του.

Δ. Εγώ νομίζω ότι το λάθος που έκανε ο κόσμος που επέλεξε να χρησιμοποιήσει βία μέσα είναι ότι δεν υπήρχε πουθενά από πριν. Επομένως, επειδή όλες τις προηγούμενες μέρες ακουγόταν στα πανεπιστήμια ότι θα έρθουν οι αναρχικοί να μας χαλάσουν την πορεία ήταν πολύ δύσκολο να το δεχτεί ο κόσμος που κατέβαινε στον δρόμο. Δεν υπήρχε μια προσπάθεια από πλευράς μας νομιμοποίησης των μέσων αυτών, μέσων που ξεφεύγουν από τα συνθισμένα όρια της νομιμότητας.

Γ. Για μένα έτσι κι αλλιώς αυτός ο κόσμος είχε κάνει το πρώτο βήμα να κατέβει στον δρόμο, άρα για να επιλέξει πιο ριζοσαστικά μέσα στον δρόμο θα έπρεπε να κάνει ένα δεύτερο βήμα.

Εδώ συμφωνώ με τον Δ. Ότι δε βοήθησε ο κόσμος που ήθελε να συγκρουστεί να αντιληφθούν κι άλλοι σαν αναγκαιότητα. Επίσης, μπορώ να πω ότι συντηρούνταν κι από τους αριστεριστές, αν και εγώ πιστεύω ότι ο κόσμος κάπως άλλαξε άποψη μέσα από τον δρόμο. Ίσως σε αυτό να βοήθησε και η στάση των μπάτσων, που εκεί κάπως τους αντιλαμβάνονταν σαν εχθρούς.

Χ. Οι αριστεριστές και το ΚΚΕ δεν άφηναν τον άλλον να σκεφτεί το μέσο αυτό σε συγκεκριμένες περιπτώσεις αλλά έλεγαν πως το μέσο αυτό είναι ξένο σε μ' ας.

Δ. Αυτό που λέτε είναι σωστό αλλά εγώ πιστεύω ότι πρέπει να εξετάσουμε τί κάναμε εμείς. Το ΚΚΕ ή τα ΕΑΑΚ αυτήν την τακτική έχουν πάντα. Το πρόβλημα είναι ότι δεν προσπαθήσαμε πολύ να οπιάσουμε αυτήν την αντίληψη μες στις συζητήσεις.

Γ. Κάθε φορά που έμπαινε το θέμα κάπως είμαστε εκεί για να πούμε την αντίθετη άποψη.

Δ. Αυτό που λές όμως έχει να κάνει με το ότι εμείς προσπαθήσαμε να υπερασπιτούμε αυτούς που το κάνουν. Δεν προσπαθήσαμε να βάλουμε το θέμα της σύγκρουσης στα συντονιστικά.

Γ. Υπερασπιζόμασταν τις πρακτικές. Το κακό είναι ότι δεν το βάζαμε εμείς, ότι έμπαινε από αλλού.

Δ. Ακόμα και τα ΕΑΑΚ που έκαναν τη σύγκρουση στις 21 Ιούνη, το έκαναν ξεκάθαρα για λόγους εντυπώσεων.

ΒΟ. Ένα θέμα είναι από την πλευρά της κυριαρχίας, τί σήμαινε αυτή η μεταρρύθμιση. Είναι και θέμα ανάλυσης, είναι και πως το βλέπεις σαν επιλογή να ανοίξουν το ζήτημα της μεταρρύθμισης του εκπαιδευτικού συστήματος.

Δ. Σχηματικά θα μπορούσε να πει κανείς πως εντάσσεται σε ένα γενικότερο πλαίσιο αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού.

ΒΟ. Η σύνδεση με την εργασία ας πούμε.

Δ. Ναι. Ότι αυτήν τη στιγμή που γίνονται τόσο κομβικές αλλαγές στην εργασία θα έπρεπε και το πανεπιστήμιο να εναρμονιστεί με τις αλλαγές αυτές. Η εκπαιδευτική διαδικασία έπρεπε να εντατικοποιηθεί.

ΒΟ. Εκεί μπαίνει ένα σοβαρό ζήτημα. Πολιτικά, πώς ο αντιξουσιαστικός χώρος έπρεπε να σταθεί απέναντι σε συνθήματα του τύπου δικαίωμα στη δουλειά; Δηλαδή, στη σύνδεση του πτυχίου με την εργασία. Ο κόσμος νομίζω συμφωνούσε μ' αυτό.

Χ. Πολύς κόσμος το αναπαρήγαγε. Δηλαδή, μας έπρηξαν με το φοιτητές σήμερα, εργατίν αύριο. Οι περισσότεροι έτσι κι αλλιώς δε θα κάνουν

αυτό που σπουδάζουν. Γενικώς ο ανεξάρτητος κόσμος δεν μπόρεσε να το δει κάπως αλλιώς. Στην ουσία κοιτούσε την πάρτη του.

Γ. Πάντως, πολιτικά κάπως έτσι θα μπορούσε να το βάλεις. Ότι είναι κομμάτι μιας συνολικότερης επίθεσης. Επίθεσης στην εργασία, επίθεσης στην παιδεία.

ΒΟ. Ναι, αλλά το περίεργο ξέρεις πιο είναι για μένα; Όλο το προηγούμενο διάστημα δεν έβλεπα να παίζει στον κόσμο ένας αναβρασμός σχετικά με το τί θα κάνει στη ζωή του. Υπήρχε αυτή η κατάσταση τάξης και ασφάλειας μες στις σχολές και ξαφνικά ήρθε η έκρηξη. Δεν υπήρχε μια συζήτηση που διεξαγόταν εδώ και καιρό στους φοιτητικούς κύκλους γι' αυτά τα ζητήματα, και παρόλ' αυτά δημιουργήθηκε ένα κλίμα, μια πολιτική διαδικασία. Μήπως ήταν και δείγμα της μιζέριας των φοιτητικών κύκλων; Μήπως μέσα σ' αυτήν τη μιζέρια και την κανονικότητα δίνεται μια αφορμή για να μπει ο κόσμος σε μια διαδικασία αγώνα;

Γ. Εγώ νομίζω ότι αισθανόταν μια επίθεση απέναντι σ' αυτόν. Ότι αυτήν τη στιγμή το κράτος μπαίνει απέναντί του.

Χ. Ήταν σε ένα βαθμό ένας συνασπισμός ατομικότητων ενάντια σ' αυτό. Σίγουρα τέτοια ήταν η αφετηρία του, αλλά ότι συνέχισε με έναν πιο δυναμικό τρόπο είχε να κάνει και με την καθημερινότητα στις καταλήψεις. Ο κόσμος περνούσε τόσες ώρες εκεί, καθάρριζε τον χώρο, κουβέντιαζε πολιτικά.

ΒΟ. Αλλά τελικά δεν κατάφερε να το ξεπεράσει. Δεν μπόρεσε να βάλει μια αυτόνομη αντίληψη, να βάλει πιο συνολικά ζητήματα.

Χ. Όχι δεν το κατάφερε, δηλαδή το να δει πέρα από την ταυτότητά του κάποια πράγματα. Να δει ότι συλλογικά μπορούμε να πάμε προς τα κάπου.

ΒΟ. Ενώ ο Καραμανλής είπε το καλοκαίρι στο συνέδριο της ΔΑΠ ότι η μεταρρύθμιση θα προχωρήσει τον Σεπτέμβριο οι φοιτητές δεν υπήρξαν με έναν τρόπο. Αυτό δείχνει μια αναντίστοιχη κατάσταση, μια σχιζοφρένεια της εποχής. Ότι δεν είναι πολιτικό λειτουργεί με άλλους μηχανισμούς, περιέργους. Δηλαδή, ένα λογικό κίνημα που είναι τόσο ισχυρό λέει ότι βρίσκουμε ένα κεντρικό σημείο και το κτυπάμε. Ούτε οι οργανώσεις το επέλεξαν αλλά μάλλον δεν υπήρχε κι απτή βάση.

Γ. Νομίζω ότι οι οργανώσεις προσπαθήσαν να κάνουν συνελεύσεις. Έγιναν καλέσματα σε συνελεύσεις αλλά ο κόσμος δεν ανταποκρίθηκε και σ' αυτό φταίει αυτό που είπα πριν για τις ατομικότητες. Ο άλλος σκέφτηκε ότι έχασε μια εξεταστική, ας μη χάσει άλλη τώρα.

Δ. Αυτό που λές ότι είπε το καλοκαίρι δε δείχνει να το κάνει πράξη προς το παρόν. Αν μπει επιτακτικά από το υπουργείο, εγώ δε θεωρώ απίθανο να ξαναγίνει κάτι. Απλά, απ' την άλλη έδειξε τα όρια του. Ότι αν υποχωρήσει λίγο η κυβέρνηση, αυτό το κίνημα θα καταλαγιάσει.

ΒΟ. Τώρα πλέον το κράτος δεν μπορεί να το περάσει εύκολα πλαγίως γιατί έχει ακουστεί το ζήτημα. Ένα άλλο θέμα όμως είναι τι έχει αφήσει αυτό το κίνημα, είτε σε επίπεδο πολιτικοποίησης του κόσμου είτε σε επίπεδο κινηματικό.

Χ. Σίγουρα αυτό που έχει αφήσει είναι ότι ο κόσμος έχει πλέον βιώσει τους αυτόνομους αγώνες και στο μέλλον δύσκολα θα δεχτεί να υπάρχει κάτω από γραμμές, σε αντίθεση με παλαιότερα που ήταν πολύ διακριτό ότι αυτές τις φάσεις τις τραβάνε παρατάξεις, τώρα συμμετείχε κόσμος. Έπαιξε πιο πολύ αυτό της καθημερινότητας και πιστεύω πως στο μέλλον θα συνεχίσει να μπαίνει σαν περιεχόμενο.

Γ. Αυτό που σκέφτομαι είναι αν αυτός ο κόσμος θα μπορούσε να μπει σε λογικές συνολικότερου αγώνα κι έχω ένα παράδειγμα ότι ο κόσμος στη σχολή μου από την επιτροπή κατάληψης συζητούσε να κάνει στέκι, το οποίο βέβαια πάλι έχει τα όριά του, δείχνει όμως ότι μπήκε σε άλλη λογική, να δημιουργήσει έναν χώρο μες στα πανεπιστήμια που οι φοιτητές θα συζητάν, θα κάνουν πράγματα.

Δ. Εγώ θα ήθελα να δω πάντως και τι άφησε σε μας, στο πιο ριζοσαστικό κομμάτι, να ήθελα να δω πως θα διαχειριστούμε τέτοιες καταστάσεις στο μέλλον. Μια ζωή λέμε πως μας έπεσε από τον ουρανό αυτό το πράγμα και δεν ήμασταν έτοιμοι, κι όχι μόνο στα εκπαιδευτικά και πόλεμος αν ξεοπάσει μπορεί πάλι το ίδιο να λέμε.

**ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ
ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΜΑΣ**

**ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ
ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ**

ΒΟ. Σα συμπέρασμα σε γενικές γραμμές τί μπορεί να άφησε για μας σαν εμπειρία, σα γνώση; Δ. Ήταν ένας ενδιάμεσος αγώνας, ένας κοινωνικός αγώνας στον οποίο αντιληφθήκαμε αμέσως ότι πρέπει κάπως να παρέμβουμε, αλλά επίσης αντιληφθήκαμε ότι οι δυνατότητές μας ήταν περιορισμένες κι ότι έπρεπε να κάνουμε κάτι παραπέρα, να έχουμε μια πιο συνεπή παρουσία σε κάποιους χώρους για να μπορούμε να είμαστε υπολογίσιμοι.

ΒΟ. Ο κόσμος που είναι έξω απ' αυτές τις διαδικασίες, τις ιεραρχικές, θα μπορούσε φτιάχνοντας στέκια σε σχολές να δημιουργήσει ένα ουσιαστικό πεδίο παρέμβασης;

Δ. Δεν ξέρω, αλλά ας πούμε στην Αθήνα μου έλεγε κόσμος ότι το στέκι Παντείου το υπολόγισαν στις συνελεύσεις. Είναι βοηθητικό στοιχείο το στέκι αλλά από κεί και πέρα είναι και συ πως το χρησιμοποιείται.

Γ. Είναι πάντως μια σταθερή αναφορά μες στον χώρο αυτόν.

ΒΟ. Γιατί αυτό το πράγμα δεν μπόρεσε να συνδεθεί και με άλλους χώρους; Στις πορείες όσοι δεν ήταν φοιτητές ήταν αισχρά μειοψηφία.

Γ. Μάλλον επειδή τα όρια αυτού του πράγματος τέτοια. Τα αιτήματά του ήταν τέτοια και δεν μπορούσε να τα νιώσει ο άλλος σα δικά του. Ξαν ένα συνολικότερο αγώνα.

Χ. Και εκτός απ' αυτό έμπαινε στη λούμπα της αριστεράς. Δηλαδή η σύνδεση με τους εργατές, με πολύ συγκεκριμένο τρόπο με τα σωματεία. Μια ποιοτικά λάθος σύνδεση. Δε λέω να μη συνδεθείς, αλλά έτσι όπως έμπαινε ήταν πολύ λάθος.

ΒΟ. Τελικά επειδή υπήρχαν και κάποιες απόψεις ότι οι αγώνες των φοιτητών είναι κάπως άνευ ουσίας ο χώρος θα ξανασυμμετείχε σ' αυτό; Ας πούμε γράφτηκε ότι δεν έχει νόημα γιατί δεν υπάρχει το ταξικό μίσος. Εσείς θεωρείτε ότι είναι χαμένη υπόθεση;

Δ. Εγώ νομίζω ότι θα ήμουν πιο επιφυλακτικός, αλλά σίγουρα θα προσπαθούσα με κάποιον τρόπο να είμαι εκεί. Δε με ενδιαφέρει ιδιαίτερα το προλεταριακό μίσος να ρωτώ τον άλλο τι δουλειά κάνει. Όποιος θεωρεί τον εαυτό του αγωνιζόμενο θα πρέπει κάπως να βρεθεί και να προσπαθήσει να πει κάποια πράγματα.

Χ. Κι εγώ σ' αυτή τη φάση είμαι. Ιδίως αν γίνονταν με τον ίδιο κόσμο σίγουρα θα ήμουν λιγότερο επιφυλακτικός. Το πολύ θετικό είναι ότι μπήκαν περιεχόμενα σε θέματα θεωρίας και πράξης. Για το γυναικείο π.χ. είδα κόσμο να έχει αλλάξει άποψη μόλις τελείωσαν οι καταλήψεις, αλλά και για γενικές μορφές αγώνα.

Δ. Με το επιφυλακτικό, δεν εννοούσα πως θα είμαστε απέναντι στον κόσμο, αλλά όσον αφορά στις κινήσεις τις δικιές μας, το πως θα το κάνουμε καλύτερα και πως θα είμαστε πιο συντονισμένοι στις σχολές και στον δρόμο.

ΒΟ. Υπήρχε παλιά η αντιξουσιαστική κίνηση στα πανεπιστήμια. Έβαζε κάποια ζητήματα πιο συνολικά αλλά με κάποιον τρόπο δεν ήταν δομικά μέσα στη φάση του φοιτητικού. Ήταν μια πολιτική ομάδα που έλεγε τις απόψεις της, έκανε πέντε δράσεις, αλλά τώρα δεν ξέρω τι θα μπορούσε να κάνει. Υπάρχει ένα οργανωτικό αδιέξοδο.

Δ. Είμαστε αντίθετοι στον συνδικαλισμό αλλά από κεί και πέρα υπάρχει ανάγκη για ουσιαστικότερους τρόπους παρέμβασης...

**ΟΣΟ ΑΝΑΜΑΞΑΜΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ
ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ**

Όσο οι φοιτητές δεν αρνούνται την ιδέα τους, αμφισβητούν το ρόλο της εκπαιδευτικής διαδικασίας και το σύστημα που τη γέννη, όσο οι εργατές δεν προσπαθούν να ξεγυρουν από τα αίσια συντεχνια τους αιτήματα για βελτίωση των συνθηκών δουλειάς και δεν ικανοποιούνται στη μοσθη εργασία και τον εθισμό της

**ΟΣΟ ΔΙΝΟΥΜΕ ΧΩΡΟ
ΣΤΟΥΣ ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΥΣ**

Όσο επιτρέπουμε στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να έλεγει και να κερφαρει καθ' ύλην αρμοσίαν τις διαδικασίες, απομακρύνοντας την έτσι από τα όρια ριζοσαστικά χαρακτηριστικά της, όσο αφήνουμε τα κινήματα συνδικατα να προωθούν λογικές συνδιαλλαγής με το κράτος και να σέρνουν τους εκπαιδευτικούς στα τραπέζια του κοινωνικού διαλόγου για να υπογράφουν τις λίστες και τα συμβάσματα των αγώνων τους

**ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ
ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΝ**

να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, η αντίσταση στον καπιταλισμό και την αναδιάρθρωση του, τόσο στην εκπαίδευση, όσο και στην εργασία δεν είναι υπόθεση των λίγων ή των κλειδικών, να συλλογικοποιήσουμε τις αρχικές μας ενάντια στην κυριαρχία, μακριά από κάθε κομματική και συνδικαλιστική κερφαρωση

**ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ
ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

ΜΗ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Κ για **ΚΑΤΑΛΗΨΗ**

ΣΚΕΨΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Λιάκος

Οι ισοπεδωτικές επιθέσεις του Ισραηλινού στρατού σε Λίβανο και Γάζα, κατά τη διάρκεια του περασμένου καλοκαιριού προβλήθηκαν ως η απάντηση στην απαγωγή τριών ισραηλινών στρατιωτών, και ως τέτοια οι επιθέσεις θεωρήθηκαν “υπερβολικές” ή “δυσανάλογες”.

Τα περί αντιποίνων για την απαγωγή των ισραηλινών στρατιωτών από τη Χεζμπολλάχ και τη Χαμάς, ήταν για εσωτερική κατανάλωση των Ισραηλινών υπηκόων και ψηφοφόρων. Για τη διεθνή show business δεν χρειάζονται τέτοια προσχήματα. Αρκεί μια υπεύθυνη δήλωση του (τέως) νόμου 105 ότι η Χεζμπολλάχ συνιστά απειλή και δικαιούσαι να επέμβεις και να την καταστρέψεις, και αυτήν και οτιδήποτε ανασαίνει γύρω της. Τόσο απλά. Τα λοιπά γραφειοκρατικά ζητήματα της διεθνούς κοινότητας είναι ληγμένα με διοικητική πράξη από τις 11/9/2001. Για το κράτος και το στρατό του Ισραήλ, βέβαια, ήταν ληγμένα καιρό πριν. Απλώς, οι απαγωγές στάθηκαν ένα πρώτης τάξεως πρόσχημα για την έναρξη των επιθέσεων που, φαίνεται ότι, προετοιμάζονταν από τριετίας (Σέιμουρ Χέρις, New Yorker).

Το Ισραήλ, από ιδρύσεως του το 1948, δεν έχει ζήσει ειρήνη, και κάνει το παν για να μην τη ζήσει ποτέ. Ένας από τους βασικούς λόγους είναι ότι η ίδια η διοικητική και οικονομική οργάνωση του κράτους δεν διόπται από τον στρατιωτικό μηχανισμό του οποίου αποτελεί, ουσιαστικά προέκταση ή μεγέθυνση. Δεν πρόκειται για σχέσεις διαπλοκής, αλλά για μια οργανική ανάγκη συντήρησης ενός κράτους σε ένα αφιλόξενο περιβάλλον και ανταπόκρισης στις προσδοκίες όσων βοήθησαν στη δημιουργία του και συμβάλουν στη διατήρησή του. Η στρατιωτική του υπεροπλία δεν προήλθε τυχαία και δεν συντηρείται άσκοπα. Η στάση των Ισραηλινών επιτελείων απέναντι στις δυτικές δυνάμεις και τις ΗΠΑ δεν είναι υποτελικός. Η διατήρηση των εντάσεων είναι ζωτικό κομμάτι της ύπαρξης του ως κράτος. Η οικονομία του βασίζεται σε ποσοστό άνω του 40% στην πολεμική βιομηχανία και τις διοικητικές υπηρεσίες του στρατού, ενώ η κοινωνική συναίνεση εξασφαλίζεται από τον φόβο, ο οποίος παράγεται από την απειλητικότητα των γειτόνων αράβων, των οποίων η απειλητικότητα καλλιεργείται από την προκλητικότητα και την επιθετικότητα του ισραηλινού στρατού, στην αγκάλη του οποίου ζητούν προστασία οι εβραίοι του Ισραήλ. Πρόκειται για μια αρκετά απλοϊκωμένη, αλλά καλής προσέγγισης, αναπαράσταση της πραγματικότητας.

Στην περίπτωση που οι Ισραηλινοί εβραίοι επέλεγαν να απεμπολήσουν το ρόλο τους ως τοποτηρητές των ΗΠΑ και πρόκριναν μια αρμονική συνύπαρξη με τους προϋπάρχοντες άραβες κατοίκους της Παλαιστίνης, σε ένα κράτος ή έστω σε κμπούτς, τότε η ισχύνη τους πληθυσμιακή μειοψηφία δεν θα δικαιολογούσε τον ορισμό αυτού του κράτους (ή των κμπούτς) ως εβραϊκό και συνεπώς το Σιωνιστικό εθνικιστικό κάλεσμα που τους οδήγησε πίσω στη γη της επαγγελίας θα κατέρρεε. Και μαζί με αυτό θα κατέρρεε και η Καινή Διαθήκη (παρεμπιπτόντως, στον Ιουδαϊσμό δεν υπάρχει Καινή [=νέα] Διαθήκη - αλλά ούτε και Παλαιά- μιας και ο μεσσίας δεν έχει έρθει ακόμα) που υπέγραψαν με τους μεσάζοντες στην ίδρυση του κράτους τους, κάτι που θα τους κατέτασσε, αν όχι στον άξονα του κακού, τότε σίγουρα στο περιθώριο της διεθνούς κυριαρχίας.

Ο τελευταία εισβολή (έχουν προηγηθεί άλλες τρεις κατά τα έτη 1978, 1982 και 1996) των Ισραηλινών δυνάμεων

στον Λίβανο εντάσσεται σαφώς στα σχέδια δημιουργίας, αυτού που η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ ονόμασε “νέα Μέση Ανατολή”. Στην αναδιαμόρφωση δηλαδή των πολιτικών συσχετισμών στην κρίσιμη περιοχή του πλανήτη που κρύβει στα σπλάχνα της τον σημαντικότερο ορυκτό πλούτο και κινητήριο δύναμη της καπιταλιστικής μηχανής, το πετρέλαιο. Ο πλήρης έλεγχος των κοιτασμάτων αυτών δεν εγείρεται από κάποια μεταφυσική ανησυχία αλλά από την κομβική σημασία που κατέχει ο ρόλος της καύσιμης ύλης στην οικονομική ανάπτυξη και κατ’ επέκταση στη διεθνή κυριαρχία.

Λαμβάνοντας υπ’ όψη την μειωμένη οικονομική ανάπτυξη (όπως τουλάχιστον μεταφράζεται από τους σχετικούς δείκτες) τόσο των ΗΠΑ όσο και των περισσότερων ανεπτυγμένων καπιταλιστικά χωρών, την δεδομένη μείωση των οικονομικά αξιοποιήσιμων κοιτασμάτων πετρελαίου παγκοσμίως, τη σταδιακή απεξάρτηση από την πυρηνική ενέργεια* και την έντονη κινητικότητα στην ενεργειακή σκακιέρα, με τις Ρωσία, Κίνα και Βενεζουέλα να διαμορφώνουν περιφερειακά το παιχνίδι, μπορούμε μερικώς να αντιληφθούμε την επιλεγόμενη στρατηγική των ΗΠΑ και των συμμάχων της. Πρόκειται για μια επιλογή ολοκληρωτικού ελέγχου της περιοχής, σε αντίθεση με τη σύνηθη, μέχρι πρότινος, τακτική του ελέγχου μέσω απειλών και μηχανορραφιών. Πόλεμος, διάλυση, κατοχή, ανοικοδόμηση και μια νέα κυβέρνηση και οικονομία πλήρως εξαρτούμενη από τον προστάτη. Η στρατηγική αυτή, που στην περιοχή εγκαινιάστηκε με τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, εφαρμόζεται στο Ιράκ και μέλει να επεκταθεί σε οποιονδήποτε στην Μέση Ανατολή αρνηθεί να συναινέσει.

Το αν η κατακτητική αυτή πολιτική θα ευοδώσει (κατά τα σχέδια των στρατοκρατών) είναι κάτι που θα κριθεί στο μέλλον. Πρακτικά οι κατοχικές δυνάμεις σε Αφγανιστάν και Ιράκ έχουν αντιμετωπίσει πολλές δυσκολίες καθώς οι ένοπλες αντιστάσεις που τις αντιμάχονται εμφανίζουν αδρή μαχητικότητα με διάρκεια στο χρόνο. Η έντονη παρεμβατικότητα των δυτικών τις προηγούμενες δεκαετίες, σε συνδυασμό με το Παλαιστινιακό ζήτημα, που είναι και η απαρχή του λεγόμενου Μεσανατολικού ζητήματος, έχουν δημιουργήσει ένα έντονο περιβάλλον δυσαρέσκειας των ντόπιων εναντίον των αποικιοκρατών και κυρίως του μόνη του Ισραήλ. Τα παθιασμένα αντιδυτικά αισθήματα που τρέφουν οι άραβες, εντείνει τη δυσκολία καθολικής επιβολής της αμερικανοδυτικής εξουσίας στα κράτη της περιοχής, και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού ακριβώς αυτή η προσπάθεια επιβολής είναι που δημιούργησε τον αντιδυτικισμό.

φαινόμενο απαντάται παντού στο κόσμο κι είναι λάθος να αποδίδεται στην αναχρονιστικότητα της μουσουλμανικής θρησκείας. Καμιά θρησκεία δεν είναι προοδευτική. Το γεγονός ότι το πολιτικό Ισλάμ βρίσκει έδαφος να στηριχθεί, είναι γιατί τα θεμέλια του βρίσκονται βαθιά στις κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες που διαβιώνουν οι αραβικοί πληθυσμοί. Η θρησκεία κι ο εθνικισμός υπήρξαν πάντοτε ένα πρόσφορο αποκορύφιο για τους καταπιεσμένους. Η δε τιμή,

το έσχατο καταφύγιο.

Στο Ιράν, η δυσφορία απέναντι στους δυτικούς εκστρατευτές και τους υπολόγους τους, ενορχηστρώνεται από το καθεστώς. Αυτό το καθεστώς μια κοιτίδα εχθρών, ένα σαφώς αποσταθεροποιητικό παράγοντα και το εντάσσει αυτομάτως στον άξονα του κακού. Το σιιτικό Ιράν δύναται να επηρεάσει το σύνολο των σιιτικών πληθυσμιακών ομάδων της περιοχής, με αυτές του Ιράκ σε προτεραιότητα, ενώ αποτελεί το πρότυπο του θεοκρατικού κράτους για τις περισσότερες ισλαμιστικές οργανώσεις. Επιπλέον, για να μην ξεχνιόμαστε, η Ιρανική εργατική τάξη υπήρξε πρωτοστάτρια στην εκδίωξη του Σάχη, οπότε και της έκατσε ο Χομεϊνί στο σβέρο. Κι αν η φωτιά έσβησε από το 1979, κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί στους κρατούντες, ότι δεν υπάρχουν φλόγες που σιγόκαινε ακόμα. Τέλος, να σημειωθεί ότι και το Ιράν έχει μια διόλου ευκαταφρόνητη παρουσία αποθεμάτων πετρελαίου στο υπέδαφος του.

Ακριβώς σε αυτό το περιβάλλον είναι που αναβαθμίζεται ο ρόλος του Ισραήλ. Η παρουσία μιας ισχυρούς στρατιωτικά συμμάχου δύναμης (σήμερα η ΗΠΑ, αύριο μπορεί να είναι η Κίνα, δεν έχει σημασία) κι ο έλεγχος της περιοχής από ένα ενιαίο διοικητικό κέντρο είναι ιδανική προοπτική, με βάση και όσα αναφέρθηκαν προηγουμένως. Σε μια τέτοια προοπτική όμως, ο ρόλος του δεν μπορεί παρά να είναι ενισχυμένος. Ο πόλεμος στο Λίβανο είχε περισσότερες από μία αιτίες. Η παρουσία της Χεζμπολλάχ στο βόρειο σύνορο του Ισραήλ συνιστά ούτως ή άλλως μια απειλή για αυτό. Πρώτον γιατί το Ισραήλ ποτέ δεν έκρυψε τις επεκτατικές του τάσεις, ποτέ δεν έπαψε να βλέπει το νότιο Λίβανο σαν οιοδήποτε Ισραηλινό έδαφος, από το οποίο κι εκδιώχθηκε από τη Χεζμπολλάχ το 2000. Δεύτερον γιατί όσο το Παλαιστινιακό ζήτημα παραμένει ανοιχτό, η αλληλέγγυα Χεζμπολλάχ θα αποτελεί ένα ανοιχτό μέτωπο. Τρίτον γιατί η συντήρηση των εμπόλεμων καταστάσεων, η καλλιέργεια του κλίματος φόβου στο εσωτερικό του, αλλά και η προβολή της στρατιωτικής του πυγμής είναι συστατικά στοιχεία της διατήρησης της συνοχής στην Ισραηλινή κοινωνία και της διατήρησης στην εξουσία της καθεστηκυίας τάξης που το κυβερνά από ιδρύσεως του. Αλλά στην χρονική συγκυρία που διανύουμε και υπό το πρίσμα της διαμόρφωσης της “νέας Μέσης Ανατολής”, η αποδυνάμωση της σιιτικής οργάνωσης ήταν προϊόν μιας επιτακτικότερης ανάγκης.

Δεν είναι καθόλου μυστικό, πως στα επιχειρησιακά σχέδια της επίθεσης κατά του Ιράν, η Ισραηλινή αεροπορία αποτελεί τον εκτελεστικό κορμό. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι δυνάμεις της σιιτικής Χεζμπολλάχ που διατηρούν στενούς δεσμούς με την Τεχεράνη, θα σφυροκοπούσαν με Κατερινούλες (οι γνωστές ρουκέτες Κατιούσα) όλη τη βόρεια περιφέρεια της Ισραηλινής επικράτειας. Άρα η Χεζμπολλάχ πρέπει να φύγει από τη μέση πριν ξεκινήσει η οποιαδήποτε επίθεση. Η ολοκληρωτική ισοπέδωση των υποδομών του Λιβάνου, είχε με τη σειρά της δύο στόχους. Ο ένας ήταν να δώσει ένα μήνυμα ισχύος στην Τεχεράνη για το ανελέητο των Ισραηλινών βομβαρδισμών. Ο δεύτερος και κυριότερος, να στραφεί η Λιβανική κοινή γνώμη εναντίον της Χεζμπολλάχ, σαν πρωταρχική υπαίτια της καταστροφής, ώστε να χάσει τα λαϊκά της ερείσματα. Η προσδοκία αυτή βέβαια γύρισε μπουόμεραγκ στις Ισραηλινές “περιστέρες” αφού η μαχητικότητα της οργάνωσης και η ικανότητα της να ανακόψει την επέλαση του ισραηλινού πεζικού, την ανύψωσε στα μάτια των κατοίκων του Λιβάνου σαν τη μόνη αξιοπρεπή δύναμη αντίστασης.

Πολλά γράφτηκαν και ελέχθησαν για το πόσο κερδοσμένη βγήκε η Χεζμπολλάχ από αυτόν το πόλεμο και ακόμα περισσότερα για να εξηγηθεί η συμπάθεια που απολαμβάνει από μερίδα του λιβανικού λαού, η οποία (συμπάθεια) εν μέρη καθρεφτίζεται και στην ύπαρξη 8 βουλευτών της στο κοινοβούλιο. Για το κοινωνικό της έργο, με την ίδρυση σχολείων και νοσοκομείων, για την υποκατάσταση του κεντρικού κράτους σε λειτουργίες και παροχές, τη χρη-

μαποδότηση απόρων αγοριών για να σπουδάσουν και το προίκισμα κοριτσιών για να παντρευτούν και άλλα τινά που είναι μεν αλήθεια, αλλά όχι η ζητούμενη αλήθεια. Τόσο η Χεζμπολλάχ όσο και η Χαμάς έχουν όντως λαϊκά ερείσματα που βασίζονται στις κοινωνικού τύπου παροχές. Ο βασιλός, όμως, λόγος που απολαμβάνουν λαϊκής υποστήριξης, στο βαθμό που την απολαμβάνουν και όπως προειπώθηκε είναι αξιοσημείωτος, είναι ότι έχουν καταξιωθεί στα μάτια των αράβων πολιτών σαν τις μόνες μάχιμες αντιστασιακές δυνάμεις, με ότι σημαίνει αυτό για τον καθένα.

Το ασίγηστο ενδιαφέρον της δύσης για τα εδάφη της μέσης ανατολής, η διαρκής αποικιοκρατία, άλλοτε και τώρα, με στρατιωτικές και πολιτικές επεμβάσεις, η αντιμουσουλμανική προπαγάνδα στα πλαίσια του πολέμου ενάντια στη τρομοκρατία και η απαξίωση της πολιτισμικής ταυτότητας μιας τεράστιας εθνοτικής ομάδας συσπειρώνει τους αραβικούς πληθυσμούς κάτω από τη σημαία του ισλαμισμού. Όχι τυχαία, σε μια εποχή που τα οράματα της αραβικής κοινωνίας και του διεθνισμού φαντάζουν χρεοκοπημένα παγκοσμίως. Η κατάρρευση του σοσιαλιστικού μπλοκ που παρέσυρε σαν ντόμινο ιδέες, αξίες κι ελπίδες και έστειλε στην εκκλησία πολλούς παλιούς αγωνιστές, ακόμα και στην Ευρώπη, πρωτοστάτρια των κοινωνικών αγώνων, είναι δεδομένο ότι επηρέασε και το περιεχόμενο των κοινωνικών διεκδικήσεων στις αραβικές χώρες. Κάποιες από αυτές έχουν να επιδείξουν ένα λαμπρό παρελθόν ταξικών, αγωνιστικών, διεκδικήσεων της εργατικής τάξης, με φωνές αμφισβήτησης του θρησκευτικού σκοταδισμού, ακριβώς στον αντίποδα των οποίων προμοδοτήθηκαν οι ισλαμιστικές οργανώσεις από τη δύση και έκαναν τα πρώτα τους βήματα, μέχρι τελικά να πάρουν το δικό τους δρόμο ενάντια σε αυτήν.

Στους καιρούς της αναδίπλωσης των ταξικών κινημάτων, η επιστροφή στους εθνοτικούς, θρησκευτικούς και εθιμικούς προσδιορισμούς βρύνει πρόσοφορο έδαφος κι οι ισλαμιστικές οργανώσεις αποτελούν τους συνεπέστερους πόλους εναντίωσης στους αποικιοκράτες και τις υποτελείς τοπικές κυβερνήσεις. Η ένοπλη αντιπαράθεση απέναντι στην υπεροπλία των ΗΠΑ, της Βρετανίας, του Ισραήλ και των λοιπών στρατοκρατών ασκεί σίγουρα μια γοητεία τις λαϊκές μάζες. Επιπλέον, η υποκομισία της διεθνούς διπλωματίας κι οι μεροληπτικές της παρεμβάσεις έχουν οδηγήσει στην απώλεια κάθε εμπιστοσύνης αλλά και ελπίδας για την επίλυση ζητημάτων, όπως το Παλαιστινιακό, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Υπό τέτοιες συνθήκες τα όπλα φαντάζουν μονόδρομος και αυτός που τα έχει και τα χρησιμοποιεί γίνεται πρόεδρος των προδοκιών και εισπράττει την εμπιστοσύνη και τη συμπάθεια του κόσμου. Έτσι, από θέση ισχύος, η διάδοση των αντιλήψεων και των θέσεων (π.χ. η ισλαμιστική κοινωνία) γίνεται ευκολότερη και πιο αποτελεσματική.

Η περίπτωση της Χαμάς είναι χαρακτηριστική. Η παλαιστινιακή κοινωνία δεν χαρακτηριζόταν ποτέ για την οργάνωση της σύμφωνα με το ισλαμιστικό πρότυπο. Τουναντίον υπήρξε από τις πιο προοδευτικές κοινότητες του μουσουλμανικού κόσμου. Η αναποτελεσματικότητα των διαπραγματεύσεων με το Ισραήλ, η ουσιαστική αδιαφορία της διεθνούς κοινότητας, αλλά και η διαφθορά της αυτοορισμένης Παλαιστινιακής Αρχής κλόνισαν την εμπιστοσύνη των Παλαιστινίων απέναντι στη Φατάχ που επέμενε (κι επιμένει) στις διαπραγματεύσεις. Στον αντίποδα, η Χαμάς προέβαλε μια πιο δυναμική στάση, αυτή της απευθείας σύγκρουσης με το Ισραήλ, κάτι που την έφερε τελικά και στην εξουσία μέσω εκλογών. Έκτοτε, η Γάζα γέμισε τζαμιά. Καταδεικνύεται δηλαδή πως ο φονταμενταλισμός δεν είναι η

Στους καιρούς της αναδίπλωσης των ταξικών κινημάτων, η επιστροφή στους εθνοτικούς, θρησκευτικούς και εθιμικούς προσδιορισμούς βρύνει πρόσοφορο έδαφος

αφετηρία της λαϊκής δυσφορίας, αλλά η κατάληξη της.

Υ.Γ

Για την ιστορία να αναφερθεί πως η διεθνής κοινότητα δεν έχει αναγνωρίσει ακόμα την κυβέρνηση της Χαμάς, παρότι δεν υπήρξε καμία ένσταση για την αρτιότητα της εκλογικής διαδικασίας. Έτσι ΗΠΑ και Ε.Ε. διέκοψαν την χρηματική βοήθεια που παρείχαν μέχρι τότε στην παλαιστινιακή κυβέρνηση οδηγώντας την σε οικονομικό στραγγαλισμό (απόρροια της οποίας υπήρξε και η πρόσφατη απεργία των δημοσίων υπαλλήλων στην Παλαιστίνη). Ο εμπαιγμός σε σχέση με τον επιδιωκόμενο εκδημοκρατισμό των μουσουλμανικών χωρών είναι εμφανής. Δεν αρκεί να υπάρχει δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση. Πρέπει αυτή να έχει και την έγκριση της δύσης. Αυτή η υποκριτική στάση, στο μόνο που μπορεί να οδηγήσει, είναι να χτιστούν περισσότερα τζαμιά στη Γάζα.

* Στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες η χρήση της πυρηνικής ενέργειας τείνει να παραμεριστεί για μια σειρά από λόγους που θα αναπτύξουμε σε σχετικό άρθρο σε επόμενο τεύχος.

Πολλοί από εσάς διαβάζοντας αυτό τον τίτλο, απευθείας θα παράγετε ένα πλήθος συνειρημών για το νέο τεχνολογικό επίτευγμα. Μήπως είναι ένας είδος μετρητή της αυτοπεποίθησης; Μήπως οι ατομικές διαδρομές, που όλο και περισσότερο πληθαίνουν, έχουν πιάσει τόσο πάτο που δεν έχουν άλλη επιλογή από το να μετρήσουν την μοναξιά τους, για να νιώσουν ότι έχουν κάτι απτό στα χέρια τους; Ότι τέλος πάντων βρε αδερφέ δεν έχουμε κάτι κοινό να αναμετρηθούμε, να συγκριθούμε, όποτε ας αναπαρθούμε μετρώντας τους εαυτούς μας;

Πράγματι, εφαρμόζοντας τις ακίδες του αυτόμετρου σε ένα από τα ακροδάχτυλα του δεξιού και αριστερού χεριού, αντίστοιχα, το κύκλωμα δουλεύει. Το κύκλωμα, αυτή η καταπληκτική σύζευξη του ατόμου με μια μηχανή αναπαραστάσης του εαυτού, είναι μια σχέση αυτοτροφοδοτούμενη. Όσο περισσότερο επενδύεται η σχέση μηχανής και ατόμου με προσδοκίες μέτρησης, επιβεβαίωσης, τόσο περισσότερο μαθαίνει ο χρήστης του αυτόμετρου να εκπληρώνεται μέσα από τις ενδείξεις του φωτεινού καντράν του νέου τεχνολογικού επιτεύγματος. Στην πρώτη περίοδο της χρήσης του αυτόμετρου ο ιδιότυπος αυτοπειραματιστής φαίνεται αποστασιοποιημένος, φαίνεται ότι αποπειράται ορθολογικά να αναλύσει τα αποτελέσματα που βγάζει αυτή η δαιμονιώδης εφεύρεση. Δικαιολογείται στον εαυτό του ότι σκοπός είναι η βελτίωση του για να γίνει καλύτερος, να δει τα λάθη του και της αδυναμίας του.

ΤΟ ΑΥΤΟΜΕΤΡΟ

— μίμης

Με τον καιρό όμως η ερμηνεία γίνεται όλο και πιο κυκλική. Όλο και πιο εξαρτημένη, αν δεν χρησιμοποιήσει έστω και για μια μέρα την μαγική μηχανή αναπαραγωγής της αυτοεικόνας του νομίζει ότι θα αρχίσει να καταρρέει. Η καθημερινή τροφοδότηση με αποτελέσματα έχει φτιάξει μια υπερβατική τάξη ερμηνείας, ένα κώδικα, μια πραγματικότητα. Ένα κόσμο διατομικό, ο χρήστης και το αυτόμετρο, οι δύο τους, μόνο οι δύο τους, έναν ιδιωτικό μικρόκοσμο εντός της κοινωνίας, των φίλων όλων αυτών που εν ολίγοις θα μπορούσαν να ορισθούν ως η πραγματικότητα. Οι κώδικες της σχέσης αυτής φαίνονται αρκετά οργανωμένοι και ξεκάθαροι. Το κάθε μέρος νιώθει ασφαλές μέσα στη σχέση. Όσο πιο πολύ βυθίζεται στην παραγωγή του εαυτού με την μηχανή, ο χρήστης αδυνατεί να διακρίνει την περίοδο εκκίνησης, τα όρια έχουν θαμπώσει. Πότε την αγόρασε; πότε ξεκίνησε να μετριέται με βάση την αυστηρή ιεραρχία της τάξης των κανόνων της μηχανής; Άραγε, πότε και γιατί;

Αυτό το γιατί, για ποιο σκοπό, τι επιθυμούσε, τι ονειρευόταν πραγματικά είναι που του προκαλεί τη μεγαλύτερη σύγχυση, αλλά ευτυχώς όσο γρήγορα έρχεται τόσο και ακόμη πιο γρήγορα θάβεται στο κέντρο της λήθης. Αυτό που έκανε αυτές τις σκέψεις να διαλύονται με ένα αντανάκλαστικό τρόπο είναι η επαναφορά στην ιεροτελεστία της σχέσης με το αυτόμετρο. "Ξεκάλλα re", θα σιγομουρμουρίσει. Σχολαστικά θα ξαναβάλει τις ακίδες για πολλοστή φορά. Έχει πάψει πια να μετράει ποια φορά είναι.

Η τάξη της βεβαιότητας που κυριαρχεί στη σχέση είναι για το χρήστη απελευθερωτική. Μπορεί πια να υποθέσει πως η οριζόντια στοιχισμένη διάταξη των ακίδων αποτρέπει, ως η λεπτομέρεια μιας σειράς πολλών εξίσου αυστηρά ορισμένων λεπτομερειών, οποιαδήποτε επικίνδυνη εξέλιξη. Το παν είναι να ελέγχεις την αλληλουχία των ενεργειών, τη διαδικασία. Ο δεσμός αυτός που πατάει πάνω στην στιβαρή αυτή διαδικασία είναι άχρονος, θα υπάρχει με ένα τρόπο αέναο, ή τουλάχιστον έτσι πιστεύει. Κι είναι τρομερή η ικανοποίηση που αντλείται από την αίσθηση ότι υπάρχει μια τάξη στα πράγματα. Κι ακόμη περισσότερο που υπάρχουν αποτελέσματα που επιβεβαιώνουν την διαδικασία που με τόσο κόπο έχτισε. Δεν αμφιβάλει σχεδόν για τίποτα, γιατί όποιος αμφιβάλει είναι αδύναμος ή τουλάχιστον δεν πρέπει να αμφιβάλει για να μην φαίνεται αδύναμος προς τα έξω. Η εικόνα προς τα έξω είναι κάρφιο να είναι αφεγάδιαστη γιατί αντανάκλα τη διαδικασία και αν αμφέβαλε, αυτή και οι νόμοι της τάξης δεν θα φάνταζαν ανίκητοι. Έχει καταλήξει ότι τεράστια σημασία έχει όχι τι είσαι αλλά τι αφήνεις τους άλλους να νομίζουν ότι είσαι.

Όρες ώρες, νομίζει ότι κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να οργανώσει τα πράγματα όπως αυτός. Ένας ναρκισσισμός τον διαπερνά όχι γιατί κατέχει το αυτόμετρο, αλλά για το ότι έχει βαθύτερα πείσει τον εαυτό του ότι είναι ο καλύτερος γνώστης της τάξης των κανόνων που διέπουν την λειτουργία του αυτόμετρου. "Ρε πούστη μου", λέει συχνά, "μετρημένα κουκιά είναι τα πράγματα, οι άλλοι τυφλοί είναι!" Όταν κυκλοφορεί έξω και κοιτάει παλιούς φίλους να ασχολούνται με οικογένειες, με καριέρες, ή τους λίγους που έχουν μια αξιοπρεπή στάση ζωής, εκνευρίζεται πραγματικά γιατί να τον περιβάλλουν τόσο άχρηστοι άνθρωποι. Υπάρχει μια τόσο ξεκάθαρη διαδικασία, υπάρχει και το αυτόμετρο, και κανείς δεν έχει την υπομονή να βγει από τη μιζέρια του και να προσπαθήσει να φτάσει στην τελείωση, όπως έκανε αυτός που ξεκίνησε από το μηδέν. Του φαίνεται αδιανόητο ότι πολύ λίγοι ενδιαφέρονται για το παράδειγμα του. Αυτό που τον τρελαίνει περισσότερο από όλα είναι πως μια τόσο ολοκληρωμένη πρόταση τολμάει κάποιος να την αγνοεί. Αυτό είναι πραγματική τρέλα. Αυτή η βλακεία όχι τόσο των ενοίκων της πολυκατοικίας που μένει αλλά περισσότερο των κοντινών του που έχει μοιραστεί στο παρελθόν τόσο πράγματα τον πληγώνει πολύ βαθιά. Αυτοί, τουλάχιστον, θα

έπρεπε να καταλάβουν...

Ευτυχώς για αυτόν, τελικά ο Αυτός δεν ήταν μόνο ένας. Μετά από πολλή προσπάθεια και αρκετές απογοητεύσεις κατάφερε να εντοπίσει και τους άλλους αυτομετρηστές και να συμπορευτούν στον δρόμο της αυτομετρητικής αυτοσολκλήρωσης. Τότε ήταν που δημιουργήθηκε και η δημοφιλής, πλέον, εφημερίδα των αυτομετρηστών, που σκοπό είχε να συσπειρώσει, αλλά όχι απαραίτητα να διευρύνει, το κύκλο τους. Με μοναδικό ενοποιητικό στοιχείο τη διαδικασία των κανόνων της τάξης και αποκλειστικό ενδιαφέρον τη συζήτηση γύρω και περί του αυτόμετρου. Την ανάδειξη των δυνατοτήτων αναπαράστασης του εαυτού μέσω της καλωδίωσης με το αυτόμετρο. Τον εαυτό ως μηχανή παραγωγής αλήθειας γαρνιρισμένης με μόλικρη έπαρση. Τη περαιοτολογία για το αυτόμετρο. Και το πετυχαίνει ακόμα!

Υ.Γ.: ιστορικής υφής

(1) Προπομπούς του αυτομέτρου είχε χρησιμοποιήσει η συνομοσπονδία των χοροβιτών της Κιργκίζίας, που στη συνέχεια αποτέλεσε τον παλιορρηκτικό κριό διάλυσης των σοβιέτ ως θολών και μη ξεκάθαρων αντεπαναστατικών μορφωμάτων που υπονόμωσαν τη διαδικασία εκβιομηχάνισης των επαναστατημένων επαρχιών.

(2) Επίσης αναφορές σε χρήση αυτομέτρου υπάρχουν στη βιβλιογραφία σε μια σχέση επιστημόνων που ασχολούνταν με την τεχνητή νοημοσύνη και δημιούργησε και την αίρεση της νευρικοιολογίας, τα περισσότερα μέλη της οποίας, αυτοκτόνησαν μετά την αποτυχία του προγράμματος ECR, για την παραγωγή του νευρικού μεταβιβαστή.

ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΗ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ

SOCIAL MEDIA

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΦΑΙΡΑ

★★★★ Wu Ming ★★★★★

Στα κινεζικά σημαίνει «χωρίς όνομα», πρόκειται για ένα εργαστήριο κοινωνικής λογοτεχνίας ενάντια στην πολιτιστική βιομηχανία. Είναι η μετεξέλιξη από το 1999 και μετά του πενταετούς προγράμματος Luther Blisset. Έχουν παραγάγει έως σήμερα πάνω από 20 επικά μυθιστορήματα και νουβέλες όπως «Άξονας του Πολέμου», «Αρουνραίος και Αίμα» «Havana Glam» με πιο γνωστό το «54» τα οποία διατίθενται ελεύθερα στην ιστοσελίδα τους. Για την απεικόνισή τους, δανείζονται φωτογραφίες άλλων (συνήθως καρτέ από παλιά χολιγουντιανά μιούζικαλ) όπου όλοι φορούν τα ίδια κουστούμια, έχουν την ίδια χορευτική πόζα και πάντα, με επεξεργασία έχουν αφαιρεθεί τα πρόσωπα. Εσκεμμένα και δικαιολογημένα καθώς το μότο που συμπυκνώνει τις προθέσεις των Wu Ming είναι: «αυτή η επανάσταση είναι απρόσωπη» και η πρακτική τους συνοψίζεται στο «να είμαστε παρόντες, αλλά να μην φαίνονται: διαφανείς με τους αναγνώστες, αδιαφανείς με τα media».

“fake” projects

Ιδιαίτερα δημοφιλή είναι τα λεγόμενα projects απάτης όπου οι Net artists καταλαμβάνουν διαδικτυακούς καλλιτεχνικούς τόπους χωρίς να αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους. Αντιγράφουν στοιχεία από διάφορα μέσα επικοινωνίας και τα περικλείουν σε δικά τους projects. Μέσα από τα έργα τους, προσφέρουν προϊόντα και υπηρεσίες τα οποία δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Το ψέμα και η απάτη διαδραματίζουν κεντρικό ρόλο. Οι ανυποψίαστοι επισκέπτες (surfers), γίνονται απαραίτητο συστατικό του Netart project. Τα “fake” projects γεννούν ερωτήματα πάνω στην αλήθεια και την αξιοπιστία της μεταφοράς δεδομένων σε μια κοινωνία δομημένη πάνω στα media και τις νέες τεχνολογίες. Οι Net artists χρησιμοποιούν εικόνες και μεταφορές από τον αληθινό κόσμο, ανακατασκευάζουν και φέρνουν στα μέτρα τους λογισμικό υπολογιστών και παίζουν με την ματαιοδοξία των διαδικτυακών επισκεπτών.

Δεν είναι τα κυρίαρχα εμπορικά media, δεν είναι αυτόνομα ή εναλλακτικά media όπως το indymedia, δεν έχουν να κάνουν με τις γνωστές μορφές αντιπληροφόρησης, έντυπα - αφίσες - συνθήματα σε τοίχους. Πρόκειται για διαδραστικές αντάρτικες μορφές κοινωνικής συμμετοχής, ονομάζονται Κοινωνικά Μέσα - Social Media και στόχο έχουν να αναταράξουν το πολιτικό τοπίο της νέας χιλιετίας...

Πρόκειται για το πέρασμα από τους αγώνες του no logo, του πολιτισμικού αυτοσχεδιασμού - culture jamming και τις αντιδιαφημίσεις - μεταστροφές «subvertisement» της δεκαετίας του '90 και της εποχής της αντιπαγκοσμιοποίησης στα διαδραστικά social media. Χαρακτηριστικά παραδείγματα S.M. αποτελούν το πολυμορφικό project Luther Blisset, τα α-διαφανή μυθιστορήματα των Wu Ming, η περσινή ταινία «United We Stand, Europe Has A Mission» και τα «fake project» των O 100 10 11 10 10 11 0 1, ο επισφαλής San Precario, η μυστηριώδης Serpica Naro και οι ποικίλοι super ήρωες των ανίκητων - «imbatibili» του δικτύου των ηρώων στην Ιταλία, το net parade της ευρωπαϊκής αριστεράς. Είναι επίσης οι σάρατες Spider Mum, Santa Guevara και Multi flex, του δικτύου των Überflüssigen - υπερ-εξέλικτων ή αλλιώς Ρομπέν των Πόλεων στην Γερμανία, η υπέροχη φιγούρα της κλεπτομανούς Winona Ryder που προσκαλεί σε τάνγκο απαλοτήρησης στα ισπανικά super market από τους Yomango και πολλά άλλα.

Προϊστορία

Για να αναζητήσουμε τις ρίζες των Social Media θα πρέπει να καταδυθούμε στις πολυαχθείς μη ιστοριοποιημένες διαδρομές της μεταστροφής και του πολιτισμικού αυτοσχεδιασμού, πράγμα που είναι σχεδόν αδύνατο καθώς η ίδια η πρακτική τους είναι ένας συνδυασμός Graffiti, μοντέρνας τέχνης, πανκ φιλοσοφίας και παμπάλιας φάρσας. Σίγουρα όμως αφετηριακά στοιχεία των S.M. βρίσκουμε στα ντανταϊστικά και σουρεαλιστικά παιχνίδια των αρχών του περασμένου αιώνα, στα κινήματα της avant garde και στους καταστασιακούς. Επίσης στα συλλογικά ψευδώνυμα ποιητών και καλλιτεχνών, στα κινήματα λογοκλοπής - plagiarism, στους Fluxus, στα καλλιτε-

Η ομάδα 0100101110101101 εμφανίστηκε το 1999 στο διαδικτυακό σπέρνοντας τη σύγχυση με το ν' αντιγράφει ηλεκτρονικές διευθύνσεις, τις οποίες περιλαμβάνει στο δικό της site και έθετε ερωτήματα για τη φύση της ψηφιακής τέχνης στην εποχή του «copy-paste». Το μεγαλύτερο «χτύπημα» ήταν η παραχάραξη της ηλεκτρονικής διεύθυνσης του Βατικανού (vaticano.org). Το «δικό τους» site περιελάμβανε αιρετικά κείμενα και αλλοιωμένους ψαλμούς με διακρίσεις υπέρ των αμβλωσών, του ελεύθερου σεξ, της νομιμοποίησης των ναρκωτικών και του γάμου των ομοφυλόφιλων. Για έναν περίπου χρόνο το site το επισκέφθηκαν τέσσερα εκατομμύρια άτομα χωρίς να καταλάβουν το παραμικρό. Δεν σταμάτησαν, όμως, εκεί. Έδωσαν και πάλι λαβή για σχόλια, επιβεβαιώνοντας το χαρακτηρισμό τους ως «καλλιτεχνικοί παραχαράκτες», όταν επινόησαν έναν δήθεν Σέρβο καταραμένο καλλιτέχνη, τον Ντάρκο Μάβερ, ενώ στη συνέχεια διέδωσαν τον πρώτο «καλλιτεχνικό» ηλεκτρονικό ιό κατά τη διάρκεια της 49ης Biennale της Βενετίας, το 2001. Το καλοκαίρι του 2003 παγίδευσαν μια ολόκληρη πόλη, όταν έπεισαν τους Βιενέζους πως η Nike είχε την

χνικά ταχυδρομικά -mail art- δίκτυα και στους pranksters.

Οι πρώτοι που κήρυξαν την δύναμη μιας απλής υπεξείρασης, που ορίζεται ως μια εικόνα, ένα μήνυμα ή ένα τεχνούργημα που αποσπάται από το περιβάλλον του για να δημιουργήσει ένα καινούργιο νόημα ήταν οι καταστασιακοί τη δεκαετία του '50'.

Ιδιαίτερη επιρροή στην σύλληψη της ιδέας των S.M. άσκησε το κίνημα των καναδών postpunk νεοϊστών - Neoism, οι οποίοι από τη δεκαετία του '80 εμπνεύστηκαν την ιδέα της ανοιχτής

σε όλους pop φιγούρας - open pop star, καθώς επίσης και την ιδέα της μυθολογικής περσόνας με τις πολλαπλές οντότητες που μπορούσε ο καθένας να υιοθετήσει, όπως ήταν ο Monty Cantsin και την αντιπατριρχική trans περσόνα Karen Eliot. Μέσα από τις ομάδες

των νεοϊστών ξεπήδησε το 1994 στην Ιταλία το Luther Blissett Project.

Παράλληλα τη δεκαετία του '80 αλλά και του '90 έχουμε την έκρηξη του Graffiti, του Haking, του Cyberpunk, της Video Art, της Net Art, του Media Art Activism, του Cyber Activism των “fake” projects. Όλες οι παραπάνω μορφές πολιτικού και πολιτισμικού αυτοσχεδιασμού εμπλούτισαν την ανταγωνιστική εργαλειοθήκη με ευφάνταστες στρατηγικές ηλεκτρονικής και οπτικοακουστικής ανυπακοής, με στόχο την υπονόμηση του κυρίαρχου μηχανισμού που παράγει, διανέμει, ελέγχει και φιλτράρει την πληροφόρηση και το “life style”.

Προς το τέλος της δεκαετίας του '90 παρατηρείται μια σύγκλιση των παραπάνω μορφών έκφρασης σε no logo αγώνες. Η πρώτη μεγάλη επιτυχία των παραπάνω μορφών πολιτικού και πολιτιστικού ακτιβισμού, ιδίως μέσα από το internet, θεωρείται η διοργάνωση της διαδήλωσης στο Seattle, το 1999 ενάντια στην σύνοδο του Π.Ο.Ε. και η μετέπειτα ανάδυση των παγκόσμιων ραντεβού. Ουτόσο σύντομα φάνηκαν τα όρια της no logo αντιπαράθεσης και τα αδιέξοδα της συγκεντρωτικής μιλιταριστικής σύγκρουσης στους τόπους συνάντησης των πλανητικών αφεντικών. Τα τελευταία χρόνια λοιπόν επιχειρείται το ξεπέρασμα της στερείας μεταστροφής και αντιδιαφήμισης με τη μορφή της μονοθεματικής καμπάνιας προς πιο συνολικές εκφράσεις

που να αφορούν πρωτίστως το πεδίο της καθημερινότητας. Με το πέρασμα λοιπόν στη νέα χιλιετία εμφανίζονται στην Ευρώπη κυρίως μέσα από τους αγώνες των επισφαλών εργαζομένων τα ολοκληρωμένα διαεπικοινωνιακά project τα οποία αποκτούν την ονομασία Social Media.

Χαρακτηριστικά των Social Media

Μυθοπλασία

Βασικό χαρακτηριστικό των Social Media είναι ότι πλάθουν ένα μύθο ή καλύτερα ένα έπος γύρω από μια εύκολα κοινά αναγνωρίσιμη φιγούρα. Το έπος της συγκεκριμένης φιγούρας εξιστορείται και αναπαριστάται την ίδια στιγμή, ή αναπαριστάται καθώς εξιστορείται. Πρόκειται για τη διαδικασία της «μυθοπλασίας». Το εργαστήριο αφηγηματικού ανταρτοπόλεμου Wu Ming - διάδοχοι του Luther Blissett, ορίζει την μυθοπλασία ως «την κοινωνική διεργασία της κατασκευής μύθων, χωρίς να εννοούμε “ψεύτικες ιστορίες”, αλλά ιστορίες κοινές που λέγονται, επαναλαμβάνονται και χρησιμοποιούνται από μία τεράστια και πολυαχθείς κοινότητα, ιστορίες που ίσως δίνουν υπόσταση σε ένα είδος ιεροτελεστίας, μία αίσθηση συνέχειας μεταξύ αυτού που κάνουμε και αυτού που έκαναν άλλοι άνθρωποι στο παρελθόν...» Οι επαναστάσεις και τα κινήματα πάντα βρίσκουν και αφηγούνται τους δικούς τους μύθους. Μάλιστα ο πλούτος ενός κινήματος εκφράζεται από την ικανότητά του να εμφανίζεται σαν μια πληθώρα ανθρώπων που περιγράφουν τους εαυτούς τους με μια αδιάκοπη, ζωντανή ροή ιστοριών, χρησιμοποιώντας αυτές τις ιστορίες σαν όπλα ώστε να συνθέσουν ένα νέο φανταστικό ξεκινώντας από τη βάση. Όταν μιλάμε για “μύθους”, εννοούμε ιστορίες που είναι απτές, φτιαγμένες από αίμα, σάρκα και σκατά. (...) Οι μύθοι είναι απαραίτητοι. Δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε μαζί χωρίς να έχουμε ιστορίες για να πούμε ο ένας στον άλλο και να ακούσουμε, χωρίς «ήρωες» των οποίων το παράδειγμα μπορούμε να ακολουθήσουμε ή να απορρίψουμε. Η γλώσσα μας, οι μνήμες μας, η φαντασία μας και η ανάγκη μας να δημιουργούμε κοινότητες είναι τα πράγματα που μας κάνουν να είμαστε ανθρώπινα όντα, και οι ιστορίες είναι που τα κρατούν, που τα συνεχίζουν όλα αυτά από κοινού. Τα S.M. με τη λειτουργία της μυθοποίησης και της αφήγησης ιστοριών (μυθιστοριοποίηση) συμβάλουν στην κατασκευή του κοινού σώματος.»

Τα S.M. δίνουν υπόσταση σε μια σχέση που δεν είχε όνομα και μορφή βγάζοντάς την από την αφάνεια και την άπειρη σχεσιακότητα.

Πολλαπλές Ταυτότητες και Κοινό Σώμα

Τα S.M. συμβάλλουν στην κατασκευή του κοινού σώματος, καθώς η φιγούρα που πρωταγωνιστεί στο project έχει το χαρακτήρα της πολλαπλής οντότητας. Ο καθένας ενθαρρύνεται να την υιοθετήσει, να την εμπλουτίσει με μορφολογικά στοιχεία και να την επαναδιαδώσει. Με αυτόν τον τρόπο κατασκευάζεται ένα κοινό φανταστικό διάμεσο των αλληλοεμπνεόμενων επινοήσεων που δημιουργούνται «από κοινού» σε γλωσσικό και συμβολικό επίπεδο. Η παραγωγή και διάδοση των μυθολογικών φιγούρων, των αφηγήσεων, των νέων λεξιλογίων, μέσα από υπόγεια -στόμα με στόμα- δίκτυα, ότι συνθέτει το φανταστικό ενός S.M. είναι μια από τις πιθανές κινήσεις για να ενοποιηθεί ο διακοπτόμενος χρόνος και το τεμαχισμένο διάστημα μεταξύ των διαδηλώσεων, των δράσεων, των γεγονότων, των διαδικασιών, ότι μπορεί να ονομαστεί «χρόνος της εξέγερσης», δημιουργώντας μια διαδικασία ενεργής πολιτικής υποκειμενοποίησης μέσα από την οποία σχηματίζεται ένα πολιτικό κοινό σώμα. Οι αφηγήσεις και οι μύθοι, με λίγα λόγια, δεν είναι απλώς μια υπερ-έκθεση μετά το γεγονός αλλά βασικό κομμάτι της πολιτικής δράσης. Οι διαδραστικές αφηγήσεις των S.M. δημιουργούν ένα νέο χώρο επικοινωνίας έξω από τη σφαίρα των κυρίαρχων media. Κατά ένα τρόπο διαστέλλουν τα γνωστά όρια της κοινωνικής επικοινωνίας και της συλλογικής ευφυΐας δημιουργώντας νέους χρονотόπους συνεύρεσης και κοινωνικής συνεργασίας. Οι αφηγηματικές ασκήσεις των S.M. εξερευνούν τη στατική γεωγραφία της εξουσίας και αυτόσχεδιάζουν τα νομαδικά τοπία της αντίστασης. Συνθέτουν ένα νέο κοινωνικό χώρο δημιουργώντας «κώδικες» ανάμεσα στον πραγματικό και τον δυνητικό δημόσιο χώρο. Το κοινό σώμα είναι ένα πληθυντικό σώμα και δομείται μέσα από τα ορατά και αόρατα δίκτυα της κοινωνικής συνεργασίας. Τα S.M. μπορούν γίνουν τα νήματα που συνέχουν το πληθυντικό κοινωνικό σώμα.

Αφαίρεση και Κατάφαση

Η ιδέα των S.M. βασίζεται στην αφαίρεση των ιδεολογημάτων που συνθέτουν τη ζωή στον καπιταλισμό ενώ ταυτόχρονα δημιουργούνε νέα φανταστικά βιοσυστάδια γύρω από τις αποδομημένες ταυτότητες της καθημερινότητάς μας. Τα S.M. δεν περιορίζονται στην άρνηση μιας εξουσιαστικής συνθήκης, ενός νόμου, μιας πολυεθνικής εταιρίας, ενός παγκόσμιου οργανισμού, δεν εξαρτώνται και δεν ετεροκαθορίζονται από τις κινήσεις των αφεντικών και τις συναντήσεις των διεθνών οργανισμών. Πρόκειται για μια κίνηση απεγκλωβισμού από τη φετιχιστική αποκαθήςωση ή μεταστροφή ενός εταιρικού συμβόλου της εποχής της αντιπαγκοσμιοποίησης. Τα S.M. θέλουν να πάνε πιο πέρα, να συνθέσουν και να αφηγηθούν το μύθο μια προταγματικής φιγούρας

Ψάχνουμε για ανθρώπινους πόρους! Adeho www.adeho.gr

φορτισμένης με θετικά χαρακτηριστικά, η οποία με ευφάνταστο και χιουμοριστικό τρόπο καθρεπτίζει, διαστρεβλώνει, υπονομεύει και γελοιοποιεί μια υπαρκτή αρνητική συνθήκη ζωής, π.χ. η φιγούρα του επισφαλούς San Precario είναι αυτή ενός πολύ-εργαζόμενου σε σούπερ μάρκετ που διαθέτει πολλά χέρια, στο ένα κρατάει ένα τηλεφώνω, στο άλλο μια εφημερίδα με αγγελίες για δουλειά, στο τρίτο μια σφουγγαρίστρα και στο τέταρτο πατάτες McDonald's, ενώ ταυτόχρονα όπου εμφανίζεται κάνει θαύματα με πιο συνθηθεμένο την αυτομείωση στις τιμές των προϊόντων.

Τα S.M. λειτουργούν σαν ένας ρητορικός μηχανισμός ο οποίος καταφάσκει και θέλει να προκαλέσει δημόσια συζήτηση. Στόχος τους είναι να δημιουργήσουν μια κοινωνική αντίληψη για κάτι, εκεί που δεν υπήρχε τίποτα πριν. Μέσα από τη διαδικασία της αφαίρεσης τροποποιούν το πλαίσιο μέσα στο οποίο εγγράφονται και κατασκευάζουν το επίπεδο πάνω στο οποίο μπορούν να συνδεθούν με δυνατές σχέσεις έννοιες, δράσεις και νοήματα. Δίνουν υπόσταση σε μια σχέση που δεν είχε όνομα και μορφή βγάζοντας την από την αφάνεια και την άπειρη σχεσιακότητα. Με αυτόν τον τρόπο οι φιγούρες, οι ιστορίες και οι μύθοι είναι η παραγωγή της αφαίρεσης αλλά και η αφαίρεση της παραγωγής.

Προσωρινότητα και Μεταμόρφωση

Ένα επιτυχημένο S.M. ξέρει πότε να εμφανιστεί και ακόμα καλύτερα οφείλει να ξέρει πότε θα εξαφανιστεί. Μόλις τα ορίσει τα θέαμα θα εξαφανιστούν για να εμφανιστούν κάπου αλλού με νέα μορφή ανανεωμένα και ίσως πιο απειλητικά. Η αποκάλυψη της φάρσας είναι η κορύφωση και ο θάνατος του S.M. project.

Τα S.M. λειτουργούν ως νοηματικές νησίδες, αποτελούν αυτόνομα πειράματα πάνω στην κοινωνική συνεργασία και τους τρόπους ζωής. Δεν έχουν μια προκαθορισμένη μορφή και δομή, στηρίζονται δε στην έκπληξη και τον αιφνιδιασμό του αντιπάλου. Τα S.M. αποτελούν σχέδια πτήσης για να εξαφανιστούν και να εμφανιστούν σε διαφορετικό χώρο και χρόνο μόλις ονοματιστούν, εκπροσωπηθούν ή διαμεσολαβηθούν. Ωστόσο δεν είναι μια αμυντική τακτική αποφυγής του ελέγχου όπως οι προσωρινές νησίδες του Hakim Bey αλλά πρόκειται για επιθετικά νομαδικά μικράβια, εικονικοί, ψηφιακοί αλλά και νοηματικοί ιοί που μοριακά διεισδύουν στο αποικημένο από την εξουσία κοινωνικό σώμα. Αναπαράγονται και μεταμορφώνονται μέσα από καλλιτεχνικές performance γέννησης και θανάτου. Λειτουργούν περισσότερο ως χαμαιλέον, είναι «εγκλωβισμένα» σε μια διαρκή διαδικασία μεταμόρφωσης. Τέλος δεν φοβούνται την αφομοίωση αντιθέτως επιζητούν να ενταχθούν στο mainstream ως δούρειος ίππος και τότε η εξαφάνιση του Luther Blissett, του San Precario, της Serpica Naro, της adeho.gr είναι από μια άποψη τόσο σημαντική όσο και η εμφάνισή τους.

Συμμετενερργοποίηση και Επισφάλεια

Η συμμετοχή σε ένα S.M. project βασίζεται στην ενεργοποίηση και σύνθεση των ποικίλων δεξιοτήτων που διαθέτει ή που εφευρίσκει ο καθένας - καθεμία και που προχωράνε την συνομωσία του project σε παράλληλες κατευθύνσεις. Τα S.M. δεν έχουν ένα προκαθορισμένο σχέδιο, ούτε προαποφασισμένους ρόλους, είναι περισσότερο η δυνατότητα ενεργοποίησης με παράλληλες χειρονομίες. Πρόκειται για ένα βιοπολιτικό μηχανισμό συμμετοχής, εμπλοκής και ενεργοποίησης αγώνων, είναι μια από τις πιθανές διαδικασίες συμμετενερργοποίησης - participactivation. Συνωμοτούν, εμπνέουν και ανασυνδυάζουν τις αφηρημένες και διασκορπισμένες διαδρομές των ανθρώπων ενώ ταυτόχρονα προσκαλούν σε αποκρυστοποίηση των ήδη διαδεδομένων πλαστών πληροφοριών. Κατά αυτόν τον τρόπο δεν έχουν στόχο μια καταναγκαστική ενότητα αλλά ένα συντονισμό των διαφορών. Αποτελούν ένα από τα πιθανά εργαλεία για την τόσο αναγκαία αλλά ακόμα ελλιπή κυκλοφορία των κοινωνικών αγώνων.

Μπορούν να αποτελέσουν τα επικοινωνιακά

εργαλεία - όπλα της επισφαλούς γενιάς, διότι η διαδικασία της συμμετενερργοποίησης καρποφορεί εντός των πολλαπλών ταυτοτήτων και της διαρκούς αβεβαιότητας. Μπορούν να γίνουν τα όπλα της γενιάς που είναι εξαναγκασμένη συνεχώς να αυτοσχεδιάζει, να εναλλάσσεται παράλληλους ρόλους και αντιφατικές ταυτότητες, να χρησιμοποιεί γλωσσικές, συναισθηματικές και κινητικές performance για να αντεπεξέλθει στην επισφάλεια της εργασίας. Τα S.M. είναι μια από τις πιθανές διαδικασίες όπου η γενική νόηση και οι ανθρωπίνες ικανότητες σπάνε τα δεσμά τους με τον καπιταλισμό και την εργασία και συμμαχούν με την αντίσταση. Τα S.M. θέλουν να αντιστρέψουν το καπιταλιστικό μοντέλο της ευελιξίας, της προσωρινότητας, της υπαρξιακής αβεβαιότητας, του άγχους και του φόβου για το μέλλον με το παράδειγμα των νομαδικών πληροφοριών, της ευέλικτης κοινότητας, της ζωής με νόημα και κυρίως με τη δημιουργία μιας νέας αυτοοργανωμένης δημόσιας σφαίρας. Ωστόσο ως απάντηση στην επισφάλεια δεν αναζητούν την γραμμική ασφάλεια της αυστηρής πολιτικής καθαρότητας αλλά θέλουν να είναι πληθυντικά, πολλαπλασιαστικά και συναρπαστικά γοητευτικά. Η διανυσματική παιχνιδιάρης διάστασή τους τα επιτρέπει να εισχωρούν μοριακά σε χώρους και χρόνους αποικημένους από την εξουσία, νοηματοδοτώντας τις αόρατες καμπυλώσεις της εκμετάλλευσης, μπερδεύοντας τις επιθυμίες, ανακατεύοντας ξανά την τράπουλα. Βασίζονται στη εφευρετικότητα, την συνομωσία και την αλληλοέμπνευση, ανοικτοί κώδικες, λαθραίες εισχωρήσεις, ελεύθερα λογισμικά, διαδραστικά αυτοκόλλητα, μετεσπασμένες αφίσες, ιστοσελίδες παρωδίες. «Συνωμοτούν και εμπνέουν» σημαίνει ότι κανένα σχέδιο και κανέναν προγραμματισμό δεν μπορεί να προβλέψει τις περιπετειώδεις χαοτικές διαδρομές που θα ακολουθήσουν. Οι ανώνυμοι δημιουργοί είναι αρχιτέκτονες ενός λαβυρίνθου όπου η δαιδαλώδης αταξία οδηγείται σε χαοτική τάξη. Πρόκειται για τη λιποταξία των μηνυμάτων από την επίσημη ροή των πληροφοριών για την αποπλάνηση και τον απογαλακτισμό από τις επίσημες νόρμες.

Η στρατηγική των S.M. βασίζεται στην παραγωγή νέων νοημάτων και κοινών φαντασιωμάτων. Οι αντιθεσμίες των S.M. αποτελούν μια από τις δυνατότητες απάντησης στην υπαρξιακή επισφάλεια των κατεστραμμένων κοινωνικών σχέσεων και μια από τις πιθανές δυνατότερες πολιτικής ιζηματογέννησης του ανταγωνιστικού σώματος.

Ανάδραση - feedback

Τονίσαμε παραπάνω ότι τα αυτόνομα πειράματα των S.M. είναι η δημιουργία μιας νέας πολιτικής και πολιτιστικής γραμματικής πάνω στην κοινωνική συνεργασία και τούτο συμβαίνει διότι οι πρωταγωνιστές τους δεν είναι οι αρχικοί εμπνευστές αλλά οι ανώνυμες παρέες που θα αφηγηθούν και θα συζητήσουν τις μυθολογικές ιστορίες και θα συμμετέχουν στην ενεργοποίηση του project. Η ιδέα των S.M. είναι μια διαδραστική πολλαπλή καμπάνια. Κατ' αυτόν τον τρόπο τα S.M. δεν ηγεμονεύονται, δεν έχουν ιδιοκτήτη, είναι αντάρτικη επικοινωνία τόσο ως προς το εξωτερικό, όσο και ως προς το εσωτερικό των κινήσεων.

Βέβαια τα S.M. ίσως να μην προσκαλούν σε επανάσταση, είναι περισσότερο ένας μηχανισμός παραγωγής ερωτημάτων και δημόσιας συζήτησης, γι' αυτό και η συμμετοχή σε αυτά δεν χωράει στο γραμμικό μοντέλο της στράτευσης - προδοσίας. Η ιδέα των S.M. δεν καλεί παρά σε μικροσκοπικές επιθυμητικές επαναστάσεις, αλλά προσοχή δε μας ζητάνε να πάρουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα αλλά να κατανοήσουμε πως δεν είμαστε μόνοι, πως οι πραγματικότητες των άλλων που μας είναι αόρατες και ξένες μπορούν να παντρευτούν με τις επιθυμίες μας και να τις αποπλάνησουν.

Το σίγουρο είναι ότι οι πολιτικές ομάδες πρέπει να επαναορίσουν την επικοινωνιακή τους στρατηγική και να βρουν το κλειδί για να χτίσουν ένα κοινό φανταστικό εμπνευσής και συνομωσίας. Και τότε το τέλος της πρώτης δεκαετίας της νέας χιλιετίας ίσως θα μας βρει να κολυμπάμε σε ένα αρχιπέλαγος από αντάρτικα υβριδικά Social Media.

Καλύτερα να φεύγεις μια ώρα αρχύτερα, αφήνοντάς τους με την επιθυμία παρά λίγο αργότερα, κάνοντάς τους να βαριούνται.

Κυρίες και κύριοι, τώρα είναι η ώρα που όλοι χαϊρέκακα περιμένατε, τώρα που ο Luther Blissett πέθανε, μπορούμε επιτέλους να μιλήσουμε γι' αυτόν! Σε πολλούς το όνομα Luther Blissett θα θυμίσει τον βρετανό ποδοσφαιριστή τζαμαϊκανής καταγωγής που πήρε μεταγραφή στην προ-μιλπολουσκονική Milan το 1983. Όμως εδώ μιλάμε για μια πολλαπλή οντότητα, ένα πολλαπλό όνομα. Ο L.B. είναι ένα πολυμεσικό φαινόμενο που έχει ενσαρκωθεί μέσα στα χρόνια σε πολλές персоρές, απορροφημένες από μια συλλογική και διακλαδίζομενη ύπαρξη, γεννημένη για να υπονομεύει τους μηχανισμούς και να υπογραμμίζει τις αδυναμίες των media, παθιασμένη με τον αγώνα για τη σημασία της ταυτότητας, της πνευματικής εργασίας, των πνευματικών δικαιωμάτων, της μορφής του συγγραφέα, και εν τέλει για να επεξεργαστεί μια νέα πρακτική κριτικής του καπιταλισμού.

Κατά τη διάρκεια της περιπετειώδους ζωής του, ο L.B. έφερε σε πέρας πολλά επιτυχημένα projects. Εδώ θα κάνω μια παρένθεση, για να σας ομολογήσω ότι κατά κάποιον τρόπο ντρέπομαι να σας κατηγό για μια προσωπικότητα που σε όλο τον ασεβή της βίο στηρίχτηκε όχι στα εμβριθή αφιερώματα των έγκυρων ΜΜΕ αλλά στη φήμη από στόμα σε στόμα. Με την ελπίδα λοιπόν ότι εσείς όλο και κάποια καυτή λεπτομέρεια παραπάνω θα έχετε να συνεισφέρετε, συνεχίζω τη δραματική τούτη νεκρολογία του μεγάλου δημαγωγού L.B.

Ο Luther Blissett έθεσε τέλος στη ζωή του στην αγωγή της χιλιετίας με την τελετουργική πράξη του serruku. Το serruku διαφέρει από το harakiri στο ότι μετά τον αυτοχειριασμό, κάποιος αναλαμβάνει να αποκεφαλίζει το νεκρό. Έτσι, οποιοσδήποτε υιοθετήσει το όνομα στο μέλλον, θα συμβάλει συμβολικά στον αποκεφαλισμό του. Με την αυτοκτονία του, ο L.B. αποκήρυξε την εδραϊωσή του σαν μια γεωγραφική και λογική ταυτότητα, και απομάκρυνε κάθε πιθανότητα να καταστεί άλλος ένας λαϊκός ήρωας. Αυτό δε σημαίνει ότι ο L.B. πέρασε στην ανυπαρξία, αντίθετα έδωσε το έναυσμα για μια νέα φάση, με ένα ή με χίλια νέα ονόματα, οποιοδήποτε θέλει να πάρει μέρος σε μια ανάλογη πρωτοβουλία. Επιπλέον, δεν είναι δέον να εκλάβουμε την αυτοκτονία του ως μια αμυντική κίνηση ενάντια στην οικειοποίησή του από την βιομηχανία του θεάματος. Ό,τι δεν έχει ταυτότητα δεν είναι οικειοποίησιμο. Άλλωστε ανέκαθεν το όνειρο του L.B. ήταν να εισαχθεί στο mainstream ως δούρειος ίππος και να ανοίξει τις θύρες των πολλαπλών εμπειριών.

Η περσόνα του Luther Blissett γεννήθηκε το 1994 και λειτουργήσε βάσει ενός εξαιρετικά απλού και γι' αυτό ιδιοφυούς σχεδίου: καθένας μπορούσε να την αναλάβει και να δράσει με την υπογραφή της. Η ιδέα λειτουργήσε σαν καλοκουρδισμένη ωρολογιακή βόμβα: οι εφημερίδες ανά την Ευρώπη, έτρεμαν μόλις έπαιρναν στα χέρια τους ένα κείμενο με την αμυδρή έστω αναφορά στον Luther φοβούμενες τη φάρσα της φάρσας όπως πολύ καλά ήξερε να κάνει. Οι συνομωσιολόγοι βρήκαν νέο παιχνίδι με αποτέλεσμα ο Umberto Eco και άλλοι αριστοεραίοι διανοούμενοι να βλέπουν τη φήμη και τις πωλήσεις τους να ανεβαίνουν κάθετα. Η Net Generation βρήκε τη μηχανή πολλαπλασιασμού του DNA της, παράγοντας με φρενιτωδείς ρυθμούς sites πάσης φύσεως με overdose έμπνευσης. Και τότε, ο L.B. κυκλοφόρησε το Q(ο εκκλησιαστής), ένα ογκώδες αριστοτεχνικά γραμμένο μυθιστόρημα του οποίου η δράση εκτυλίσσεται τον 16ο αιώνα. Και εγένετο best seller. Η Ιερά Εξέταση και η Μεταρρύθμιση γίνονται φύλλο και φτερό. Μόνο αυτά όμως; Για τις αλληγορικές, μεταφορικές, λογοτεχνικές και λοιπές διαστάσεις του θέματος ψάξτε μόνοι σας, μη γινόμαστε και διδακτικοί.

(...) Πάντως, ποτέ μην απογοητεύεστε τόσο εύκολα. Λίγο καιρό μετά τους πολλαπλούς θανάτους, εμφανίζονται περίεργα κρούσματα ανά τον κόσμο. Τρομοκράτες κλέβουν αγάλματα, εικόνες και λοιπά τιμαφή από ναούς και απαιτούν να δοθούν χρήματα στους φτωχούς για την επιστροφή τους - μια πρακτική που πρώτος εισήγαγε ο Luther, σε μια περίοδο που φιγουράριζε ως Ρομπέν. Μια γρήγορη αναζήτηση στο Google θα σας δώσει πάνω από 100.000 αποτελέσματα σήμερα. Και αν γνωρίζετε κινέζικα, θα βρείτε πλούσιο υλικό για έναν αρχαίο πρόδρομο του εκλιπόντος, τον θρυλικό Wu Ming.

Απόσπασμα από τη Νεκρολογία του L.B.

Επιλογή διαδικτυακών τόπων

- Serpica Naro www.serpicanaro.com
- «United We Stand, Europe Has A Mission» www.unitedwestandmovie.com
- η πλατφόρμα Nike στην Βιέννη www.nikeground.com
- Wu Ming www.wumingfoundation.com
- Die Überflüssigen www.ueberfluessig.tk
- Yomango www.yomango.net

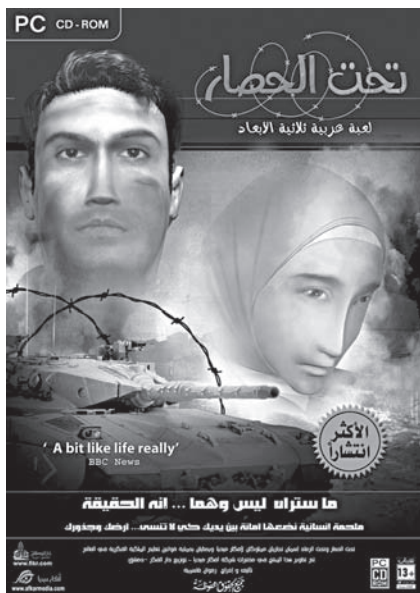

Eyal Weizman

Η επίθεση που πραγματοποιήθηκε από μονάδες των Ισραηλινών "Αμυντικών" Δυνάμεων (IDF) στην πόλη Ναμπλούς τον Απρίλιο του 2002 χαρακτηρίστηκε από τον στρατηγό Ανίβ Κοκχάβι «αντεστραμμένη γεωμετρία», όρο που επεξήγησε ως «αναδιευθέτηση της ασταεκής (urban) δομής μέσω μιας σειράς μικρών, τακτικών κινήσεων». Κατά τη διάρκεια της μάχης, Ισραηλινοί στρατιώτες κινούνταν μέσα στην πόλη μέσω «υπέργειων τούνελ» εκατοντάδων μέτρων, που σχημάτιζαν διατρυπώντας τα πυκνά γειτνιάζοντα κτίσματα. Παρόλο που αρκετές χιλιάδες στρατιωτών και Παλαιστινίων ανταρτών κινούνταν ταυτόχρονα μέσα στην πόλη, ήταν σε τέτοιο βαθμό ενσωματωμένοι στον αστικό ιστό που λίγοι θα διακρίνονταν από αέρος.

Επιπλέον, δεν χρησιμοποίησαν τους δρόμους, τα σοκάκια ή τις πλατείες της πόλης, ούτε εξωτερικές πόρτες, εσωτερικές σκάλες ή παράθυρα. Κινήθηκαν οριζόντια διαμέσω τοίχων και κάθετα μέσω των τρυπών που άνοιξαν με εκρήξεις σε ταβάνια και πατώματα. Αυτού του είδους η κίνηση, που περιγράφεται από το στρατό ως «εξάπλωση παρασίτων», επιχειρεί να επαναπροσδιορίσει το μέσα ως έξω, τον ιδιωτικό εσωτερικό χώρο ως δημόσιο πέρασμα. Η τακτική του IDF να «περπατάει μέσα από τοίχους» συνεπάγεται μια αντίληψη της πόλης όχι απλώς ως τόπο της πολεμικής επιχείρησης αλλά ως το ίδιο το μέσο της πολεμικής επιχείρησης – ένα εύκαμπτο, σχεδόν ρευστό μέσο, πυκνό και σε αέναη κίνηση.

Οι σύγχρονοι στρατιωτικοί θεωρητικοί ασχολούνται πλέον με τον επαναπροσδιορισμό του ασταεκού χώρου. Το στοιχείο είναι μεγάλο και περιλαμβάνει τις θεμελιώδεις έννοιες, όρους και αρχές που καθορίζουν τις στρατιωτικές στρατηγικές και τακτικές. Το τεράστιο ακαδημαϊκό πεδίο των στρατιωτικών ασταεκών ερευνητικών ινστιτούτων και εκπαιδευτικών κέντρων, που έχουν ιδρυθεί προκειμένου να μελετήσουν στρατιωτικές επιχειρήσεις σε πόλεις, και το οποίο ο γεωγράφος Stephen Graham έχει αποκαλέσει διεθνή «σκιώδη κόσμο», θα μπορούσε να παραλληλιστεί με το διεθνές δίκτυο ελίτ αρχιτεκτονικών σχολών. Ωστόσο, σύμφωνα με τον θεωρητικό του ασταεκού χώρου Simon Margin, ο στρατιωτικός-αρχιτεκτονικός «σκιώδης κόσμος» παράγει αυτή τη στιγμή περισσότερη εντατική και χρηματοδοτούμενη έρευνα από όλα αυτά τα πανεπιστημιακά προ-

οι εικόνες και οι αφίσες προέρχονται από το διαδικτυακό video game Global Conflicts - Palestine το οποίο θα κυκλοφορήσει στις αρχές του 2007 <http://www.serious.ames.dk/gc.html>

γράμματα μαζί, και είναι σίγουρα ενημερωμένος για την πρωτοποριακή ασταεκή έρευνα που πραγματοποιείται σε αρχιτεκτονικά ινστιτούτα, ειδικά για τον Τρίτο Κόσμο και τις αφρικανικές πόλεις. Τα βασικά θεωρητικά κείμενα στις στρατιωτικές ακαδημίες και τις αρχιτεκτονικές σχολές συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό. Πράγματι, ο κατάλογος των συγγραμμάτων στις σύγχρονες στρατιωτικές σχολές περιλαμβάνει κείμενα που έχουν γραφτεί γύρω στο 1968 (με έμφαση στα έργα των Gilles Deleuze, Félix Guattari και Guy Debord), καθώς και πιο σύγχρονα συγγράμματα πολεοδομίας, ψυχολογίας, κυβερνητικής, μετα-αποικιακής και μεταδομικής θεωρίας. Εάν όντως, όπως ισχυρίζονται πολλοί συγγραφείς, ο χώρος ανάπτυξης της κριτικής έχει χαθεί μέσα στην καπιταλιστική κουλτούρα του τέλους του 20ού αιώνα, φαίνεται σαν να ξαναβρίσκει έναν τόπο να ανθίσει, αυτή τη φορά στο στρατό.

Είπα στους άνδρες μου, "Φίλοι μου! [...] Αν μέχρι τώρα είχατε συνηθίσει να περπατάτε στους δρόμους και τα πεζοδρόμια, ξεχάστε το! Από εδώ και πέρα θα περπατάμε μέσα από τοίχους!

Πραγματοποίησα μια συνέντευξη με τον Kokhavi, επικεφαλής της Μονάδας Αλεξιπτωτιστών, που στα 42 του χρόνια θεωρείται ένας από τους πιο πολλά υποσχόμενους νέους αξιωματικούς του IDF (και ήταν επικεφαλής της επιχείρησης εκκένωσης οικισμών στη Λωρίδα της Γάζας). Όπως πολλοί άλλοι αξιωματικοί καριέρας, είχε αφήσει προσωρινά το στρατό για να πάρει πανεπιστημιακό πτυχίο – παρόλο που αρχικά σκόπευε να σπουδάσει αρχιτεκτονική, κατέληξε με πτυχίο φιλοσοφίας από το Hebrew University. Όταν μου εξήγησε τον βασικό κανόνα που διέπει τη μάχη της Ναμπλούς, το πιο ενδιαφέρον για εμένα ήταν όχι τόσο η περιγραφή των συμβάντων αυτή καθαυτή, όσο ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνονταν τη ροή της δράσης.

Είπε: «Ο χώρος που κοιτάς αυτή τη στιγμή, το δωμάτιο αυτό που κοιτάς, δεν είναι παρά η αντίληψή σου γι' αυτό. [...] Το ζήτημα είναι πώς θα αντιληφθείς το σοκάκι [...] Το αντιληφθήκαμε ως ένα χώρο στον οποίο απαγορεύεται να περπατήσεις, απαγορεύεται να περάσεις μια πόρτα και απαγορεύεται να κοιτάξεις από το παράθυρο, καθώς μας περιμένει ένα όπλο στο σοκάκι και παγίδες στις πόρτες. Αυτό συμβαίνει γιατί ο εχθρός αντιλαμβάνεται το χώρο με έναν κλασικό, παραδοσιακό τρόπο κι εγώ δε θέλω να ακολουθήσω την αντίληψη αυτή και να πέσω στις παγίδες του. [...] Θέλω να τον αιφνιδιάσω! Αυτή είναι η πεμπουσία του πολέμου. Πρέπει να νικήσω [...] Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο επιλέξαμε να μετακινηθούμε μέσω των τοίχων... Σαν ένα σκουλήκι που τρώει το χώρο μπροστά του για να προχωρήσει, αναδύεται προσωρινά και μετά εξαφανίζεται [...] Είπα στους άνδρες μου, "Φίλοι μου! [...] Αν μέχρι τώρα είχατε συνηθίσει να περπατάτε στους δρόμους και τα πεζοδρόμια, ξεχάστε το! Από εδώ και πέρα θα περπατάμε μέσα από τοίχους!"». Η πρόθεση του Kokhavi στη μάχη ήταν να εισέλθει στην πόλη προκειμένου να σκοτώσει μέλη της Παλαιστινιακής Αντίστασης και μετά να ξαναβγει. Η τρομακτική ευθύτητα των στόχων αυτών, όπως μου τους διατύπωσε ο Shimon Naveh, ανώτερος του Kokhavi, είναι μέρος μιας ευρύτερης ισραηλινής πολιτικής που στοχεύει στο να διαταράξει την Παλαιστινιακή Αντίσταση τόσο σε πολιτικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο, με επιλεγμένες δολοφονίες από αέρος και εδάφους.

Εάν πιστεύετε ακόμη, όπως θα ήθελε το IDF, πως η μετακίνηση μέσω τοίχων είναι μια σχετικά ευγενής πολεμική τακτική, τότε η περιγραφή των παρακάτω περιστατικών ίσως να σας αλλάξει τη γνώμη. Στην αρχή, οι στρατιώτες

μαζεύονται πίσω από τον τοίχο και μετά, χρησιμοποιώντας κρηκτικά, τρυπάνια ή σφυριά, κάνουν μια τρύπα αρκετά μεγάλη ώστε να μπορούν να περάσουν. Ακολουθούν χειροβομβίδες λάμψης ή μερικοί τυχαίοι πυροβολισμοί μέσα στο δωμάτιο που συνήθως είναι το σαλόνι όπου κάθονται ανυποψίαστοι πολίτες. Όταν οι στρατιώτες περνούν μέσα από τον τοίχο, κλειδώνουν τους πολίτες σε ένα από τα δωμάτια όπου αναγκάζονται να παραμείνουν – συχνά για αρκετές μέρες – ώσπου να ολοκληρωθεί η επιχείρηση, συχνά χωρίς νερό, τουαλέτα, φαγητό ή φάρμακα.

Οι πολίτες στην Παλαιστίνη, όπως στο Ιράκ, βιώνουν την αναπάντεχη είσοδο του πολέμου στην πλέον ιδιωτική σφαίρα της ζωής τους, το σπίτι τους, ως την πλέον τραυματική και ταπεινωτική εμπειρία. Μια Παλαιστίνια, η Aisha, περιέγραψε την εμπειρία της σε συνέντευξη σε δημοσιογράφο του Palestine Monitor: «Φανταστείτε: κάθεστε στο σαλόνι σας, που ξέρετε τόσο καλά. Αυτό είναι το δωμάτιο όπου η οικογένεια βλέπει τηλεόραση μετά το βραδυνό, και ξαφνικά ο τοίχος εξαφανίζεται με έναν κρότο, το δωμάτιο γεμίζει σκόνη και χαλάσματα και μέσα από τον τοίχο έρχονται οι στρατιώτες, ο ένας μετά τον άλλο, ουρλιάζοντας διαταγές. Δεν έχετε ιδέα αν έχουν έρθει για σένα, αν έχουν έρθει να επιτάξουν το σπίτι σου, ή αν απλά το σπίτι σου βρίσκεται στην διαδρομή τους προς κάπου αλλού. Τα παιδιά ουρλιάζουν, πανικοβάλλονται. Μπορείτε να διανοηθείτε τον τρόμο που βιώνει ένα πεντάχρονο παιδί όταν τέσσερις, έξι, οχτώ, δώδεκα στρατιώτες εμφανίζονται μέσα από τον τοίχο με τα πρόσωπά τους βαμμένα μαύρα, τα αυτόματά τους στραμμένα προς όλες τις κατευθύνσεις, κεραίες να βγαίνουν από τα σακιά τους κάνοντάς τους να μοιάζουν σαν τεράστια εξωγήινα έντομα;»

Στο IDF χρησιμοποιούμε πλέον συχνά τον όρο "να ομαλοποιήσουμε τον χώρο" όταν θέλουμε να αναφερθούμε σε μια επιχείρηση που θα πραγματοποιηθεί μέσα στο χώρο σαν αυτός να μην είχε σύνορα

Ο Naveh, απόστρατος αξιωματικός, είναι ο διευθυντής του Ερευνητικού Ινστιτούτου Επιχειρησιακής Θεωρίας, το οποίο διδάσκει σε αξιωματικούς του IDF και άλλων στρατών την «επιχειρησιακή θεωρία» – κάτι ανάμεσα στη στρατηγική και την τακτική, στη στρατιωτική αργκό. Περιέγραψε το στόχο του ινστιτούτου του, που ιδρύθηκε το 1996, ως εξής: «Είμαστε σαν το Ιησούτικο Τάγμα. Προσπαθούμε να μάθουμε και να δείξουμε στους στρατιώτες πώς να σκέφτονται. [...] Μελετούμε τον Christopher Alexander [ΣτΜ: γνωστός άγγλος αρχιτέκτονας], το φαντάζεστε; Διαβάζουμε κείμενα του John Forester και άλλων αρχιτεκτόνων. Διαβάζουμε Gregory Bateson, Clifford Geertz. Οι στρατιώτες και οι στρατηγοί μας καλούνται να σκεφτούν με βάση το υλικό αυτό. Έχουμε ξεκινήσει μια σχολή και πρόγραμμα σπουδών που εκπαιδεύει "επιχειρησιακούς αρχιτέκτονες"». Σε μια διάλεξη ο Naveh παρουσίασε ένα «διάγραμμα αντιπαράθεσης» όπου παριστάνεται μια σειρά σχέσεων που προκύπτουν λογικά από την αντιπαράθεση επιχειρησιακών σχεδίων των ανταρτών και του στρατού. Οι τίτλοι που χρησιμοποιεί, όπως «Διαφορά και Επανάληψη – η Διαλεκτική της Δόμησης και της Δομής», «Άμορφες Εχθρικές Οντότητες», «Μορφοκλασματικοί Ελιγμοί», «Ταχύτητα εναντίον Ρυθμών», «Η Πολεμική Μηχανή Wahabi», «Μεταμοντέρνοι Αναρχικοί» και «Νομαδικό Τρομοκράτες», συχνά παραπέμπουν στο έργο των Deleuze και Guattari. Οι πολεμικές μηχανές, σύμφωνα με τους φιλοσόφους αυτούς, είναι πολύμορφες, χαλαρές οργανώσεις που διακρίνονται για την

ικανότητά τους να μεταμορφώνονται, καθώς σχηματίζονται από μικρές ομάδες που χωρίζονται ή ενώνονται μεταξύ τους, ανάλογα με τις συγκυρίες. (Ο Deleuze και ο Guattari γνώριζαν πως το κράτος μπορεί πρόθυμα να μεταμορφωθεί σε πολεμική μηχανή. Παρομοίως, όταν πραγματεύονται τον «ομοιόμορφο χώρο» υπαινίσσονται ότι αυτή η αντίληψη μπορεί να οδηγήσει στην κυριαρχία.)

Ρώτησα τον Naveh γιατί ο Deleuze και ο Guattari είναι τόσο δημοφιλείς στον ισραηλινό στρατό. Απάντησε πως «πολλές από τις έννοιες στο βιβλίο τους "A Thousand Plateaux" έγιναν εξαιρετικά σημαντικές για εμάς [...] επιτρέποντάς μας να εξηγήσουμε σύγχρονες καταστάσεις με τρόπο που πριν δε μπορούσαμε. Αμφισβήτησε τα πρότυπα μας. Πιο σημαντικός ήταν ο διαχωρισμός που πρότεινε μεταξύ "ομοιόμορφου" και "ραβδωτού" χώρου [που αντιστοιχούν] στις έννοιες της "πολεμικής μηχανής" και του "κρατικού μηχανισμού". Στο IDF χρησιμοποιούμε πλέον συχνά τον όρο "να ομαλοποιήσουμε τον χώρο" όταν θέλουμε να αναφερθούμε σε μια επιχείρηση που θα πραγματοποιηθεί μέσα στο χώρο σαν αυτός να μην είχε σύνορα. [...] Οι Παλαιστινιακές περιοχές μπορούν πραγματικά να χαρακτηριστούν ως "ραβδωτές" με την έννοια ότι είναι κλεισμένες από φράχτες, τοίχους, χαντάκια, οδοφράγματα κτλ». Όταν τον ρώτησα εάν μέρος αυτής της αντίληψης ήταν η κίνηση μέσα από τοίχους, εξήγησε πως «στη Ναμπλούς το IDF αντιμετώπισε τις συγκρούσεις στην πόλη ως ένα πρόβλημα χώρου. [...] Η κίνηση μέσω των τοίχων είναι μια απλή μηχανική λύση που συνδέει τη θεωρία με την πράξη».

Για να καταλάβει κανείς την τακτική του IDF να μετακινείται μέσω Παλαιστινιακών αστακών χώρων, είναι απαραίτητο να καταλάβει πώς αντιλαμβάνονται την γνωστή πλέον τακτική του "swarming" [ΣτΜ: συγκέντρωση σε σμήνος] – ένας όρος που έχει χρησιμοποιηθεί πολλάκις στη στρατιωτική θεωρία μετά την επιβολή του αμερικάνικου μεταψυχροπολεμικού δόγματος, γνωστού ως «Επανάσταση στις Στρατιωτικές Υποθέσεις». Η τακτική του swarming υιοθετήθηκε σύμφωνα με την αντίστοιχη αρχή της νοημοσύνης του σμήνους [swarm intelligence] στην Τεχνητή Νοημοσύνη, που θεωρεί πως η δυνατότητα για επίλυση προβλημάτων δημιουργείται από την αλληλεπίδραση και επικοινωνία σχετικά απλοϊκών παραγόντων (μυρμηγκία, πουλιά, μέλισσες, στρατιώτες) με λίγο ή και καθόλου κεντρικό έλεγχο. Το σμήνος απεικονίζει την αρχή του μη-γραμμικού φαινομένου σε χωρικούς, οργανωτικούς και χρονικούς όρους. Η παραδοσιακή τακτική του ελιγμού, χαρακτηριστική της απλοϊκής ευκλείδειας γεωμετρίας, μεταμορφώνεται, σύμφωνα με το στρατό, σε μια πολύπλοκη γεωμετρία που θυμίζει μορφοκλασματικές δομές. Το σχέδιο μάχης αντικαθίσταται από κάτι που ο στρατός, χρησιμοποιώντας έναν φουκικό όρο, ονομάζει «μεθοδολογία εργαλειοθήκης», όπου διαφορετικές μονάδες λαμβάνουν τα εργαλεία που χρειάζονται για να αντιμετωπίσουν μια σειρά από καταστάσεις και σενάρια αλλά δεν μπορούν να προβλέψουν την χρονική αλληλουχία με την οποία τα γεγονότα αυτά θα συμβούν. Ο Naveh λέει: «Οι επιχειρησιακοί και τακτικοί επικεφαλής στηρίζονται ο ένας στον άλλο και μαθαίνουν τα προβλήματα καταστρώνοντας το σχέδιο μάχης [...] η δράση γίνεται γνώση και η γνώση γίνεται δράση. [...] Καθώς ένα καθοριστικό αποτέλεσμα δεν είναι εφικτό, το κυρίως όφελος από την επιχείρηση γίνεται τώρα η βελτίωση του ίδιου του συστήματος ως σύστημα».

Αυτό εξηγεί ίσως τη γοητεία που ασκούν στο στρατό τα χωρικά και οργανωτικά μοντέλα που έχουν αναπτυχθεί από θεωρητικούς όπως ο Deleuze και ο Guattari. Πράγματι, όσον αφορά το στρατό, οι αστακές στρατιωτικές επιχειρήσεις είναι η υπέρτατη μορφή μεταμοντέρνας σύγκρουσης. Η πίστη σε ένα λογικά κατασκευασμένο και γραμμικό σχέδιο μάχης χάνεται μέσα στην πολυπλοκότητα της αστακής πραγματικότητας. Οι άμαχοι γίνονται μαχητές και οι μαχητές γίνονται άμαχοι. Η ταυτότητα μπορεί να αλλάξει το ίδιο γρήγορα με το φύλο: η μεταμόρφωση γυναικών σε άνδρες μαχητές μπορεί να συμβεί τόσο γρήγορα όσο χρειάζεται ένας Ισραηλινός στρατιώτης μεταμφιεσμένος σε Άραβα ή ένας μεταμφιεσμένος Παλαιστίνιος μαχητής για να τραβήξει ένα αυτόματο κάτω από μια φούστα. Για έναν Παλαιστίνιο

μαχητή που πήρε μέρος σε μια τέτοια μάχη, οι Ισραηλινοί φαίνεται σαν «να είναι παντού: πίσω, στα πλάγια, δεξιά και αριστερά. Πώς να πολεμήσεις έτσι».

Η κριτική θεωρία είναι πλέον κλειδί για τη διδασκαλία και την εκπαίδευση που παρέχει ο Naveh. Εξηγεί: «Χρησιμοποιούμε την κριτική θεωρία κυρίως για να κριτικάρουμε τον ίδιο τον στρατιωτικό θεσμό – τα προκαθορισμένα και βαριά του θεμέλια. Η θεωρία είναι σημαντική για εμάς προκειμένου να καλύψουμε το κενό μεταξύ της υπάρχουσας κατάστασης και της κατάστασης προς την οποία θέλουμε να πάμε. Χωρίς τη θεωρία δεν μπορούσαμε να κατανοήσουμε τα διάφορα γεγονότα γύρω μας, που διαφορετικά θα φαινόταν ασύνδετα μεταξύ τους. [...] Επί του παρόντος, το Ινστιτούτο έχει καταλυτική επίδραση στο στρατό, έχει γίνει ένας ανατρεπτικός κόμβος στο εσωτερικό του. Εκπαιδεύοντας υψηλόβαθμους στρατιωτικούς γεμίσαμε το σύστημα [IDF] με ανατρεπτικούς πράκτορες [...] που θέτουν ζητήματα. [...] Πολλοί από τους ανώτερους δεν ντρέπονται να συζητάνε για τον Deleuze ή τον [Bernard] Tschumi». Τον ρώτησα, γιατί τον Tschumi; Απάντησε: «Η έννοια της ασυνέχειας στο βιβλίο του Tschumi "Αρχιτεκτονική και Ασυνέχεια" (1994) έγινε σχετική με το σκοπό μας [...] Ο Tschumi είχε μια διαφορετική προσέγγιση στην επιστημολογία – ήθελε να ξεπεράσει την μονοδιάστατη γνώση και την κεντρομόλο σκέψη. Είδε τον κόσμο μέσα από πολλές διαφορετικές κοινωνικές πρακτικές, από ένα συνεχώς μεταβαλλόμενο οπτικό πεδίο. Ο Tschumi δημιούργησε μια νέα γραμματική – έδωσε μορφή στις έννοιες που συνθέτουν τη σκέψη μας». Τον ρώτησα τότε, γιατί όχι ο Derrida και η Αποδόμηση; Απάντησε: «Ο Derrida είναι ίσως υπερβολικά ασαφής (θεωρητικός) για το κοινό μας. Έχουμε περισσότερα κοινά με τους αρχιτέκτονες: συνδυάζουμε θεωρία και πρακτική. Μπορούμε να διαβάσουμε, μα ξέρουμε παράλληλα πώς να χτίσουμε και να καταστρέψουμε – και μερικές φορές να σκοτώσουμε».

Πλάι σε αυτές τις θεωρητικές τοποθετήσεις, ο Naveh προσθέτει συχνά αναφορές σε πρότυπα στοιχεία της αστακής θεωρίας, όπως οι καταστασιακές πρακτικές της dérive (μια μέθοδος περιπλάνησης μέσα στην πόλη, που βασίζεται σε αυτό που οι Καταστασιακοί ονόμασαν «ψυχογεωγραφία») και της détournement [μεταστροφή-οικειοποίηση] (τη χρησιμοποίηση εγκατελειμμένων κτιρίων για χρήση άλλη από αυτή για την οποία είχαν σχεδιαστεί). Ως γνωστόν, τις ιδέες αυτές συνέλαβαν ο Guy Debord και άλλα μέλη της Καταστασιακής Διεθνούς προκειμένου να αμφισβητήσουν την ιεραρχία της καπιταλιστικής πόλης και να καταργήσουν τους διαχωρισμούς μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού, του μέσου και του έξω, χρήσης και λειτουργίας, αντικαθιστώντας τον ιδιωτικό χώρο με μια δημόσια επιφάνεια χωρίς σύνορα. Αναφορές στο έργο του Georges Bataille, είτε απευθείας είτε μέσω των γραπτών του Tschumi, επίσης φανερώνουν μια επιθυμία επίθεσης ενάντια στην αρχιτεκτονική και καταστροφής του ορθολογισμού της μεταπολεμικής εποχής, επιθυμία διαφυγής από τα αρχιτεκτονικά καλούπια και απελευθέρωσης των καταπιεσμένων ανθρώπινων επιθυμιών.

Χωρίς αμφιβολία, τη γνώση των ανθρωπιστικών επιστημών – που συχνά θεωρείτο το πιο ισχυρό όπλο ενάντια στον ιμπεριαλισμό – ιδιοποιείται ο ίδιος ο ιμπεριαλισμός και τη χρησιμοποιεί ως δικό του όπλο. Η χρήση της θεωρίας από το στρατό δεν είναι φυσικά κάτι καινούργιο – ένα μακρύ νήμα συνδέει τον Μάρκο Αυρήλιο με τον στρατηγό Patton.

Οι μελλοντικές στρατιωτικές επιθέσεις εναντίον αστακών χώρων θα χρησιμοποιούν ολοένα και περισσότερο τεχνολογίες που έχουν αναπτυχθεί για την "απο-τοιχοποίηση του τοίχου", για να δανειστούν μια έκφραση από τον Gordon Matta-Clark. Αυτή εδώ είναι η νέα απάντηση του στρατιώτη/αρχιτέκτονα στη λογική των "έξυπνων βομβών". Οι τελευταίες έχουν προκαλέσει μεγαλύτερο αριθμό θυμάτων μεταξύ των πολιτών, απλώς και μόνο επειδή η ψευδαίσθηση της ακρίβειας δίνει στο στρατιωτικό/πολιτικό κατεστημένο τη δικαιολογία να χρησιμοποιήσει εκρηκτικά σε κατοικημένες περιοχές.

Οι μελλοντικές στρατιωτικές επιθέσεις εναντίον αστακών χώρων θα χρησιμοποιούν ολοένα και περισσότερο τεχνολογίες που έχουν αναπτυχθεί για την "απο-τοιχοποίηση του τοίχου",

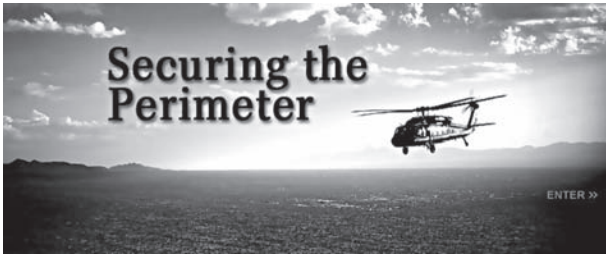
Γίνεται εδώ εμφανής μια ακόμη χρήση της θεωρίας ως ένα υπέρτατο "έξυπνο όπλο". Η συστηματική χρήση θεωρητικών και τεχνολογικών εννοιών από το στρατό επιδιώκει να παρουσιάσει τον πόλεμο ως απόμακρο, γρήγορο, ευφυή, συναρπαστικό – και οικονομικά εφικτό. Η βία μπορεί λοιπόν να περιγραφεί ως ανεκτή και ζητηθεί από την κοινή γνώμη να την υποστηρίξει. Ως τέτοια, η ανάπτυξη και η διάδοση νέων πολεμικών τεχνολογιών προωθεί στη δημόσια σφαίρα το μύθο πως μια στρατιωτική λύση [στο Παλαιστινιακό] είναι εφικτή – σε καταστάσεις όπου είναι τουλάχιστον αμφισβητούμενη.

Παρόλου που δεν χρειάζεσαι τον Deleuze για να επιτεθείς στη Ναμπλούς, η θεωρία βοήθησε το στρατό να αναδιοργανωθεί προσφέροντάς του μια νέα γλώσσα για να μιλήσει στον εαυτό του και σε άλλους. Μια θεωρία "έξυπνων όπλων" έχει τόσο πρακτική όσο και διανοητική χρήση, καθώς επαναπροσδιορίζει τις πολεμικές επιχειρήσεις σε αστικές περιοχές. Η πρακτική ή τακτική λειτουργία, ο βαθμός στον οποίο η θεωρία του Deleuze επηρεάζει πολεμικές τακτικές και ελιγμούς, εγείρει ερωτήματα σχετικά με τη σύνδεση θεωρίας και πράξης. Η θεωρία έχει προφανώς τη δύναμη να ενθαρρύνει νέες εκλεπτύνσεις, αλλά μπορεί ακόμη να βοηθήσει στην κατανόηση, ανάπτυξη ή και δικαιολόγηση ακόμα ιδεών που αναπτύσσονται ξεχωριστά σε διαφορετικά πεδία γνώσης και με αρκετά διαφορετικές ηθικές βάσεις. Με διανοητικούς όρους, ο πόλεμος, εάν δεν είναι πόλεμος μέχρις τελικής εξόντωσης, αποτελεί έναν τρόπο συνδιάλεξης μεταξύ εχθρών. Κάθε στρατιωτική επιχείρηση στοχεύει στο να "πει" κάτι στον εχθρό. Το «swarming», οι «επιλεκτικές δολοφονίες» και η «έξυπνη καταστροφή» βοηθούν το στρατό να πει στους εχθρούς του πως έχει τη δυνατότητα να προξενήσει ακόμη μεγαλύτερες καταστροφές. Οι επιδρομές μπορούν τότε να φανούν ως μια μετριοπαθής επιλογή σε σχέση με την καταστροφική δυνατότητα που διαθέτει ο στρατός και που θα χρησιμοποιήσει εάν ο αντίπαλος ξεπεράσει τα "ανεκτά" επίπεδα βίας ή παραβιάσει κάποια άτυπη συμφωνία. Σύμφωνα με τη στρατιωτική επιχειρησιακή θεωρία είναι σημαντικό να μη χρησιμοποιείς ποτέ πλήρως την καταστροφική δυνατότητα του στρατού, και προτιμότερο να διατηρείς τη δυνατότητα κλιμάκωσης των αγριότητων. Διαφορετικά, οι απειλές χάνουν το νόημά τους.

Όταν ο στρατός μιλά για θεωρία στον εαυτό του, φαντάζει σαν να είναι έτοιμος να αλλάξει τις οργανωτικές του δομές και ιεραρχίες. Όταν μιλά για θεωρία στο κοινό, σε διαλέξεις, τηλεοπτικές μεταδόσεις και έντυπες ανακοινώσεις, φαίνεται σαν να προσπαθεί να μεταδώσει μια εικόνα ενός στρατού πολιτισμένου και εκλεπτυσμένου. Και όταν ο στρατός "μιλά" (όπως κάθε στρατός) στον εχθρό, η θεωρία μπορεί να γίνει αντιληπτή ως ένα ιδιαίτερα εκφοβιστικό όπλο «σοκ και δέους». Το μήνυμα είναι: «Ποτέ δεν θα καταλάβεις ούτε καν τι ήταν αυτό που σε σκότωσε».

* Ο Eyal Weizman είναι αρχιτέκτονας, συγγραφέας και διευθυντής του Κέντρου Ερευνητικής Αρχιτεκτονικής στο Goldsmith's College του Λονδίνου. Το έργο του πραγματεύεται ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και χώρων σε σύγκρουση. Το παρόν κείμενο βρίσκεται στην ιστοσελίδα http://www.frieze.com/feature_single.asp?f=1165

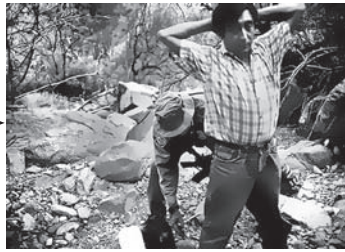

Με νέο εξοπλισμό και άφθονη χρηματοδότηση η συνοριοφυλακή των ΗΠΑ στα σύνορα με το Μεξικό έχει εντείνει την καταστολή κυνηγώντας τους παράνομους. Άλλωστε το αμερικάνικο κογκρέσο πριν από δυο βδομάδες ενέκρινε ένα τεράστιο κονδύλι για την κατασκευή ενός υπερσυγχρονου φράχτη, σε όλο το μήκος των συνόρων ΗΠΑ - Μεξικού. οι φράχτες φαίνεται να έχουν γίνει μόδα στη δύση.

Συνοριοφύλακες προσεγίζουν ελικόπτερο στα βουνά κοντά στην Καλιφόρνια. Η εναέρια μονάδα της συνοριοφυλακής συμπληρώνει τον επι της γης πόλεμο στέλνοντας τα "λαγωνικά" της ακόμη και στα πιο απροσπέλαστα βουνά.

Σύλληψη
Σωματικός έλεγχος σε μετανάστη που προσπαθούσε να περάσει τα σύνορα. Το σώμα του πια ανήκει στις αρχές...

Οι "λαθρομετανάστες" οδηγούνται στο τμήμα της συνοριοφυλακής στην Αριζόνα όπου "συστεγάζονται" και το κέντρο κράτησής.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΕΝΑ ΑΦΕΝΤΙΚΟ
πέρα απ' το σι "τρούλε" ένοση, μισούς, υπαρχοίτες και επίδομα, πέρα απ' το σι θεατεί ότι το "οτόντορ" είναι να τρέχει σαν τρέλλος για να βγάλει 100 παραδόσεις, πέρα απ' το σι πληρώνει με το κομμάτι, πέρα απ' το σι απολύει χωρίς να δίνει αυτό που χρωστάει (ΔΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΙΣΤΑΝΑ ΟΣΑ ΑΠΑ, ΕΠΙΣΤΑΝΟ)

ΣΗΚΩΝΕΙ ΧΕΡΙ;
Παίρνει την απάντηση που του αξίζει όταν οι εργαζόμενοι συστειρόνται ενάντια στις επιθέσεις των αφεντικών

ΤΕΡΜΑ ΟΙ ΑΠΕΙΛΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Τη Δευτέρα 23/10, 35 αλληλγυκο/αλληλγυκοι εργαζόμενοι και εργαζόμενες συγκέντρωθηκαν έξω από το υποκατάστημα της... (text continues with details of a protest)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εδώ και πάνω από τρεις μήνες, τα φαντάσματα της Λουίζ Μισέλ και του Ελιζέ Ρεκλί περιπλανιούνται το βράδυ στα έρημα σοκάκια μιας αρχαίας πόλης στο μεξικανικό νότο - το σκοτάδι φωτισμένο από το αμυδρό φως των λαμπρών στο δρόμο κι απ' τη φωτιά των εκατοντάδων οδοφραγμάτων, ζεσταίνει τις νύχτες της Οαχάκα.

Τα πιο συντηρητικά στοιχεία δείχνουν ότι ο πληθυσμός της πόλης της Οαχάκα έχει υψώσει τουλάχιστον 500 οδοφράγματα, άλλοι πιο τρελαμένοι μιλάνε και για 1.500 οδοφράγματα που σηκώθηκαν σε μια μόνο νύχτα. Η κομούνα της Οαχάκα γεννήθηκε με αφορμή ότι ο κυβερνήτης Ουλίσε Ρουίς, ένας δεσποτικός τύπος που ανήκει στην πιο βίαια πτέρυγα του PRI, διέταξε στις 14 του Ιούνη τη βίαιη εκκένωση μία ειρηνικής συγκέντρωσης διαμαρτυρίας που πραγματοποιούσαν οι απεργοί καθηγητές. Κατά την επέμβαση της αστυνομίας, που πραγματοποιήθηκε στο ιστορικό κέντρο της πόλης, όχι μόνο κακοποιήθηκαν συνδικαλιστές, αλλά και μετά από διαταγή του κυβερνήτη και αφού είχαν απομακρυνθεί οι αστυνομικοί σε βρεγμένες γάτες, χρησιμοποιήθηκε ένα ελικόπτερο ειδικά για την εκτόξευση βομβών pepper spray. Η τοξικότητα του υλικού έφτασε μέχρι τους εργαζόμενους στα ξενοδοχεία και τα μαγαζιά, όπως και τους γείτονες και εκατοντάδες τουρίστες που έπρεπε να μετατοπιστούν βία από το πεδίο της μάχης. Οι συνδικαλιστές επανακατέλαβαν το κέντρο και με την ενέργειά τους αυτή ξύπνησαν τις συνειδήσεις του κόσμου. Σχεδόν αμέσως δημιουργήθηκε μία λαϊκή συνέλευση από 360 οργανώσεις κάθε τύπου, από ιθαγενείς, μέχρι γυναίκες, οικολόγους, μικρέμπορους και πανεπιστημιακούς, ένα είδος βουλή της πολιτή, η οποία είναι πλέον γνωστή ως APPO (Asamblea Popular del Pueblo de Oaxaca). Η συνέλευση αυτή έχει πραγματοποιήσει 5 μεγάλες πορείες, κινητοποιήσεις που έχουν ενώσει εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές, έχει καταλάβει πάνω από 30 δημαρχεία, έχει αποκλείσει δρόμους και έχει βάλει λουκέτο στα δημόσια γραφεία και τα δικαστήρια. Η κυβέρνηση έχει κλειστεί στο καβούκι της και συνεχίζει να ζει μόνο σε νυκτερινές επιχειρήσεις, τότε που εκατοντάδες ασφαλίτες και τραμπούκοι της αστυνομίας ξεχύνονται στους δρόμους και αρχίζουν να πυροβολούν στο ψαχνό. Μπροστά σε αυτές τις επιχειρήσεις, τα οδοφράγματα της Οαχάκα έχουν να επιδείξουν την τρομερή τους ανθεκτικότητα. Οι γυναίκες έχουν παίξει έναν εξαιρετικό ρόλο στον αγώνα αυτό, όπως πάντοτε άλλωστε. Μία ωραία εσπέρα, χιλιάδες απ' αυτές διαδήλωσαν μέσα στην πόλη, κραδαίνοντας τις καταστροφές τους στα χέρια και έφτασαν μέχρι τον επίσημο σταθμό της τηλεόρασης με το αίτημα να επιτραπεί η είσοδος σε μία επιτροπή τους που θα δημοσιοποιούσε τις ανησυχίες τους. Το προσωπικό ασφαλείας τους αρνήθηκε την είσοδο, γεγονός που προφανώς το εξέλαβαν ως προσβολή, με αποτέλεσμα να καταλάβουν το σταθμό της τηλεόρασης και να εκπέμπουν για μέρες, μέχρι που ένα αστυνομικό κομάντο αχρήστευσε τις κεραίες με πυροβολισμούς, κάτι που με τη σειρά του προκάλεσε νέα κινητοποίηση στον κόσμο, ο οποίος κατέλαβε αμέσως 13 ραδιοφωνικούς σταθμούς, στους οποίους για πρώτη φορά δόθηκε ο λόγος σε εκατοντάδες ανώνυμες γυναίκες και άνδρες. Η καταστολή πήρε απίστευτες διαστάσεις. Πολλοί εκπρόσωποι της APPO έχουν συλληφθεί, κακοποιηθεί και παραμένουν στη φυλακή, ένας μάλιστα κρατείται σε ομοσπονδιακή φυλακή υψίστης ασφαλείας. Δύο διαδηλωτές δολοφονήθηκαν, δεκάδες άτομα έχουν υποστεί ξυλοδαρμό και δεχτεί απειλές. Η απάντηση σε όλα αυτά δόθηκε με εξαιρετικές προφυλάξεις - χωρίς αμφιβολία τα Μ.Μ.Ε. προσπαθούν με κάθε κόστος να αποκρύ-

το σκοτάδι φωτισμένο από το αμυδρό φως των λαμπών στο δρόμο κι απ' τη φωτιά των εκατοντάδων οδοφραγμάτων, ζεσταίνει τις νύχτες της Οαχάκα

προκαλέσει desmanes και συγκρούσεις και μ' αυτόν τον τρόπο να δικαιολογήσει τη βία και την είσοδο της ομοσπονδιακής αστυνομίας πρόληψης. Το σχέδιο του Ουλίσε Ρουίς είναι να παραμείνει στην εξουσία, υποστηριζόμενος από τις δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού. Σήμερα από ωρίς, χιλιάδες κατοίκων της Οαχάκα συνεχίζουν το δρόμο τους σε ένα στενό δρόμο με κατεύθυνση την πόλη του Μεξικού, εδώ και μια βδομάδα έχουν διανύσει ήδη γύρω στα 260 χιλιόμετρα. Ίσως και να είναι η τελευταία προσπάθειά τους να αποφύγουν την καταστολή και να ξυπνήσουν τις συνειδήσεις των μεξικανών. Η φωνή τους έχει ήδη αρχίσει να αντηχεί, δεδομένου ότι και σε άλλα κρατίδια έχουν αρχίσει να σχηματίζονται Λαϊκές Συνελεύσεις. Μπροστά σε αυτό το σενάριο, η έντονη εξέγερση των πολιτών της Οαχάκα ζητά την ενεργή αλληλεγγύη των πολιτών όλου του κόσμου. Από την Οαχάκα σας απευθύνουμε αυτό το κάλεσμα, όσο είναι καιρός να θέσουμε ένα τέλος σε αυτό το λουτρό αίματος. Όσο είναι καιρός να βρούμε μία δημοκρατική λύση σε αυτή τη σύγκρουση.

Όσο θα διαρκούν αυτά, τα φαντάσματα των Κομμουνάρων του Παρισίου θα συνεχίσουν σ' αυτή τη νύχτα της Οαχάκα να συνοδεύουν τις εξεγερμένες και τους εξεγερμένους της Οαχάκα, πίνοντας κι ένα μεσκάλ στην υγεία τους. Για να ζεσταθούν από το κρύο.

Στην υγεία μας!
Από την εξεγερμένη Οαχάκα.

απο τις εκδόσεις των ξένων

Η Andréa Doria (n'Drea) συμμετείχε στην γαλλική ριζοσπαστική ομάδα Os Cangaceiros που έγιναν γνωστοί κυρίως για τους αγώνες τους ενάντια στις φυλακές. Το 1985 η n'Drea μαθαίνει ότι έχει καρκίνο. Μετά από εγχείρηση, ακίνετες και χημειοθεραπεία χάνει πια κάθε ελπίδα ότι μπορεί να θεραπευτεί. Έτσι, όταν τον Οκτώβριο του 1990 της προτείνουν μια νέα πειραματική θεραπεία, πραγματοποιεί μια απόφαση που είχε πάρει από καιρό: να διακόψει τελείως με το νοσοκομειακό και ιατρικό περιβάλλον για να κρατήσει η ίδια την πρωτοβουλία του τέλους της ζωής της.

Η εξαιρετική περίπτωση μιας συνηθισμένης ιστορίας είναι μια βιοματική ριζοσπαστική κριτική στο ρόλο της ιατρικής (και της επιστήμης γενικότερα) στην εμπνευματική κοινωνία. Η n'Drea πιστεύει στη δύναμη της αρρώστιας και στη μετατροπή της σε «σύμμαχο», κι επιλέγει να ρισκάρει προκειμένου να μην στερηθεί το νόημα της ζωής της αλλά και του θανάτου της. Ο αγώνας της χαρτογραφεί μια χώρα όπου ο θάνατος δεν έχει πια εξουσία.

Η Critical Art Ensemble δημιουργήθηκε στις ΗΠΑ το 1987 και είναι μία συλλογικότητα που εξερευνά τις σχέσεις μεταξύ τέχνης, τεχνολογίας, ριζοσπαστικού ακτιβισμού και κριτικής θεωρίας. Τα τελευταία χρόνια έχει στρέψει το ενδιαφέρον της στα προϊόντα, τις αναπαραστάσεις και την πολιτική που αφορούν στις βιοτεχνολογίες.

Η Μηχανή της Σάρκας αναφέρεται στις σύγχρονες τεχνολογίες που στοχεύουν στην αναδι-αμόρφωση του σώματος έτσι ώστε αυτό να προσαρμόζεται «στην εντεινόμενη ακαμψία των παν-καπιταλιστικών επιταγών και στο παθολογικό κοινωνικό περιβάλλον». «Η μηχανή της σάρκας είναι ένα αδρά χρηματοδοτούμενο δίκτυο επιστημονικών και ιατρικών ιδρυμάτων, με εξειδίκευση στη γενετική, τη μοριακή βιολογία, τη βιοχημεία, την ανθρώπινη αναπαραγωγή, τη νευρολογία, τη φαρμακολογία κ.λπ., τα οποία συμπράττουν με τις νομαδικές τεχνokratίες των τρέμων της οπτικής καταγραφής του εσωτερικού του σώματος και της ανάπτυξης της χειρουργικής. Η μηχανή της σάρκας τέμνεται σε αρκετά σημεία με τα άλλα δύο μηχανικά συστήματα, την πολεμική και την οπτική μηχανή, διαθέτει όμως επίσης μίαν αυτόνομη σφαίρα δραστηριότητων και τους ιδιαίτερους της τομείς. Έχει δύο βασικές αποστολές: πρώτον, την πλήρη εισβολή στη σάρκα μέσω των οπτικών και χαρτογραφικών τεχνολογιών (εγκαινιαζοντας ένα πρόγραμμα ολοκληρωτικού ελέγχου του σώματος), και, δεύτερον, την επέκταση των πολιτικών και οικονομικών συνόρων των σαρκικών προϊόντων και υπηρεσιών.»